

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

มัทธา คำนำ

ผู้เขียนหนังสือมัทธา คือตัวมัทธาเอง เขามีอีกชื่อหนึ่งว่าเลวี มัทธาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เขาเป็นคนยิว แต่เดิมเขามีอาชีพเป็นคนเก็บภาษีมาก่อน หนังสือมัทธานี้เน้นให้ชาวยิวอ่านโดยเฉพาะ

มัทธาพยายามเน้นให้คน ยิวเห็นว่า พระเยซูนี้แหละคือพระเมสสิยาห์ (หมายถึง พระคริสต์ผู้ที่พระเจ้าได้เจิมไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาวยิว) ที่หนังสือพระคัมภีร์เดิมทำนายเอาไว้ว่าจะมา มัทธาถึงได้ยกข้อต่างๆในพระคัมภีร์เดิมมาอ้างบ่อยๆ แต่อย่างไรก็ตามหนังสือเล่มนี้มีใจความสำคัญอยู่ที่คำสั่งสอนของพระเยซู ซึ่งเป็นประโยชน์กับทุกคน รวมถึงคนในสมัยนี้ด้วย

ประวัติบรรพบุรุษของพระเยซู

(ลก. ๓:๒๓-๓๘)

- ๑ นี่คือรายชื่อบรรพบุรุษของพระเยซู กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด และ อับราฮัม
- ๒ อับราฮัม มีลูกชื่อ อิสอัค อิสอัคมีลูกชื่อ ยาโคบ ยาโคบมีลูกชื่อยูดาห์ และพี่น้องคนอื่นๆของยูดาห์
- ๓ ยูดาห์มีลูกกับนางทามาร์ชื่อ เปเรศ และเศราห์ เปเรศมีลูกชื่อเฮสโรน และเฮสโรนมีลูกชื่อราม
- ๔ รามมีลูกชื่อ อัมมีนาดับ อัมมีนาดับมีลูกชื่อนาโชน และนาโชนมีลูกชื่อสัลโมน
- ๕ สัลโมน มีลูกกับนางราหับชื่อโบอาส โบอาสมีลูกกับนางรูธชื่อโอเบด และโอเบด มีลูกชื่อ เจสซี
- ๖ เจสซีมีลูกเป็นกษัตริย์ดาวิด ดาวิดมีลูกชื่อซาโลมอน แม่ของซาโลมอนเคยเป็นภรรยาของอูรียาห์มาก่อน

- ๗ ซาโลมอนมีลูกชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมมีลูกชื่ออาบียาห์ และอาบียาห์มีลูกชื่ออาสา
- ๘ อาสามีลูกชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทมีลูกชื่อโยรัม โยรัมมีลูกชื่ออัสซัยาห์
- ๙ อัสซัยาห์มีลูกชื่อโยธาม โยธามมีลูกชื่ออาหัส และอาหัสมีลูกชื่อเฮเซคียาห์
- ๑๐ เฮเซคียาห์มีลูกชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์มีลูกชื่ออาโมนและอาโมนมีลูกชื่อโยสิยาห์
- ๑๑ โยสิยาห์มีลูกคือเยโคนิยาห์และพี่น้องคนอื่นๆของเขา ในเวลานั้นพวกชาวยิวก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลน
- ๑๒ หลังจากถูกกวาดต้อนไปที่เมืองบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์มีลูกชื่อเซออลทิเอล และเซออลทิเอลก็มีลูกชื่อเศรบบาเบล
- ๑๓ เศรบบาเบลมีลูกชื่ออาบียูด อาบียูดมีลูกชื่อเอลียาคิม และเอลียาคิมมีลูกชื่ออาซอร์
- ๑๔ อาซอร์มีลูกชื่อคาโดก คาโดกมีลูกชื่ออาคิม และอาคิมมีลูกชื่อเอลีอูด
- ๑๕ เอลีอูดมีลูกชื่อเอลาซาร์ เอลาซาร์มีลูกชื่อมัทธาน และมัทธานมีลูกชื่อยาโคบ
- ๑๖ ยาโคบมีลูกชื่อโยเซฟซึ่งเป็นสามีของนางมารีย์ และนางมารีย์ก็เป็นแม่ของพระเยซู หรือที่เรียกกันว่าพระคริสต์
- ๑๗ ดังนั้นนับตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่รุ่น นับจากดาวิดลงมาจนถึงเมื่อถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลนก็มีสิบสี่รุ่น และนับตั้งแต่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยจนถึงพระคริสต์ก็มีสิบสี่รุ่น

พระเยซูคริสต์มาเกิด

(ลก. ๒:๑-๗)

๑๘ เรื่องราวที่พระเยซู กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่มาเกิดนั้นมียูย่ามารีย์ ซึ่งเป็นแม่ของพระเยซู ได้หมั้นกับโยเซฟ แต่ก่อนที่เขาจะแต่งงานกัน มารีย์ก็ตั้งท้องขึ้นมาโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๑๙ โยเซฟคู่หมั้นของมารีย์นั้นเป็นคนดี ไม่อยากให้นางต้องอับอายขายหน้า จึงได้ตัดสินใจที่จะถอนหมั้นกับนางอย่างเรียบง่าย ๒๐ ในขณะที่โยเซฟกำลังคิดเรื่องนี้อยู่ ทูตขององค์เจ้าชีวิตมาเข้าฝันโยเซฟ และบอกว่า “โยเซฟ ลูกหลานของดาวิด ไม่ต้องกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยา

* ๑:๒๐ ลูกหลานของดาวิด หมายถึง ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์องค์ที่ ๒ ของอิสราเอล เมื่อประมาณ ๑,๐๐๐ ปีก่อนพระเยซูคริสต์มา

หรือภ เพราะเด็กในท้องของนางนั้น เกิดจาก ฤทธิเดชของพระ วิญญาณบริสุทธิ์ ^{๒๑} มารีย์ จะคลอดลูกชาย ให้ตั้ง ชื่อเด็กนั้นว่า ‘เยชู’ เพราะเขาจะช่วยคนชอกช้ำให้พ้นจากบาป ทั้งหลายของพวกเรา”

^{๒๒} เรื่องทั้งหมด นี้เกิด ขึ้นเพื่อจะได้เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูดผ่านมาจากผู้พูด แทนพระเจ้า ที่ว่า

^{๒๓} “จะมีหญิงพรหมจารีตั้งท้อง และคลอด ลูกชาย

ซึ่งคนจะเรียกเขาว่า ‘อิมมานูเอล’ †

ที่แปลว่า ‘พระเจ้าอยู่กับเรา’”

^{๒๔} เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นมา เขาก็ทำตามคำสั่ง ของทูตองค์นั้น และรับมา รีย์มาเป็นภรรยา ^{๒๕} แต่โยเซฟไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กับเธอ จนกระทั่งมารีย์คลอดลูกชายแล้ว โยเซฟตั้งชื่อ เด็กว่า “เยชู”

พวกโรราจารย์เข้าเฝ้าพระเยชู

๒ ^๑ พระ เยชู เกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮม ในแคว้นยูเดีย ในสมัยของกษัตริย์เฮโรด † ต่อ มามีพวกโรราจารย์เดินทางมาจากทิศตะวันออกเข้ามาที่เมืองเยรูซาเล็ม ^๒ มาถามว่า “รู้หรือเปล่าว่าเด็กคนนั้นที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาว ยิวอยู่ที่ไหน พวกเราเห็นดวงดาวของพระองค์ขึ้นอยู่ทางทิศ ตะวัน ออก จึงเดินทางมาเพื่อกราบไหว้บูชา พระองค์” ^๓ เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินก็ฉุนเฉียวใจมาก รวมถึงชาวเมืองเยรูซาเล็มทุกคนด้วย ^๔ กษัตริย์เฮโรดจึงเรียกให้พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคนมาประชุมกัน และถามว่า “พระคริสต์ ควรจะเกิดที่ไหน” ^๕ พวกเขาตอบว่า “ที่เบธเลเฮม ในแคว้นยูเดียครับท่าน เพราะผู้พูด แทนพระเจ้า เขียนไว้ว่า

^๖ ‘หมู่บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์

พวก เจ้าไม่ใช่แค่หมู่บ้านกระ จอกๆหมู่บ้าน หนึ่งในแผ่นดินยูดาห์

เพราะจะมีผู้นำคนหนึ่งออกมาจากพวกเจ้า เป็นผู้ที่จะมีชื่อเสียงดุจิสราเอล ประชาชนของเรา” †

^๗ กษัตริย์เฮโรด จึงเชิญพวกโรราจารย์มาพบอย่างลับๆและถามพวกเขาว่า “ได้เห็นดาวดวงนั้นครั้งแรกเมื่อไหร่” ^๘ แล้วกษัตริย์เฮโรดส่งพวกโรราจารย์ไปที่หมู่บ้านเบธเลเฮม และสั่งว่า “ไปตามหาเด็กคนนั้น เจอเมื่อไหร่ให้รีบกลับมาบอก เราจะได้ไปนมัสการเด็กคนนั้นด้วย”

^๙ เมื่อกษัตริย์เฮโรดสั่งเสร็จแล้ว พวกโรราจารย์ก็ติดตามดาวดวงนั้นที่พวกเขาเห็น ขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออกไป ดาวดวงนั้นนำพวกเขาไปหยุดอยู่เหนือที่ที่เด็กชายคนนั้นอยู่ ^{๑๐} เมื่อพวกโรราจารย์เห็นอย่างนั้นก็ดีใจมาก ^{๑๑} จึงพากันเข้าไปในบ้าน และพบเด็กชายกับมารีย์แม่ของเด็ก พวกเขาจึงกราบไหว้บูชาเด็กนั้น พร้อมกับเอาทองคำ กำยาน และมดยอบ ๓ อย่างออกมาให้เป็นของขวัญกับเด็กชาย ^{๑๒} พระเจ้าได้มาเตือนพวกโรราจารย์ในความฝัน ไม่ให้กลับไปหากษัตริย์เฮโรด พวกเขาจึงใช้เส้นทางอื่นกลับไปบ้านเมืองของตน

โยเซฟกับมารีย์พาพระเยชูหนีไปอียิปต์

^{๑๓} เมื่อพวกโรราจารย์กลับไปแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตมาเข้าฝันโยเซฟและบอกว่า “ลุกขึ้น พาเด็กกับแม่ของเด็กหนีไปอยู่ที่อียิปต์ แล้วให้อยู่ที่นั่นจนกว่าจะบอกให้กลับมา เพราะกษัตริย์เฮโรด กำลังจะส่งคนมาตามฆ่าเด็กคนนั้น”

^{๑๔} โยเซฟจึงลุกขึ้น และพาเด็กพร้อมกับแม่ของเด็กออกเดินทางไปยังอียิปต์ในคืนนั้นเลย ^{๑๕} พวกเขาอยู่ที่นั่นจนกษัตริย์เฮโรดตาย ซึ่งก็เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูด

* ๑:๒๑ เยชู มาจากชื่อโยชูวา เป็นชื่อที่นิยมใช้กันนั้น ในสมัยนั้น แปลว่า พระยาห์เวห์ช่วยให้รอด

† ๑:๒๓ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๗:๑๔

‡ ๒:๑ เฮโรด เฮโรด ที่ ๑ (มหาราช) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง ๔๐-๔ ปีก่อนพระ เยชูเกิด ความจริงแล้วพระเยชูเกิดก่อนเฮโรดมหาราชตาย คือในปีก่อนเริ่ม ค.ศ. ๔ ปี

§ ๒:๖ อ้างมาจากหนังสือ มีคาห์ ๕:๒

§ ๒:๑๑ กำยาน และมดยอบ คือ เครื่องหอมที่มีราคาแพง

ผ่านมาจากผู้พูด แทนพระเจ้า ว่า “เราใต้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์” *

**เฮโรดฆ่าพวกเด็กชาย
ในหมู่บ้านเบธเลเฮม**

^{๑๖} เมื่อกษัตริย์เฮโรด รู้ว่าโดนพวกโหราจารย์หลอก ก็โกรธมาก จึงส่งให้คนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมาที่อยู่ในหมู่บ้านเบธเลเฮม และบริเวณใกล้เคียงแถวนั้น เพราะพวกโหราจารย์บอกกับกษัตริย์ว่า พวกเขาเห็นดวงดาวปรากฏขึ้นครั้งแรกเมื่อสองปีมาแล้ว ^{๑๗} ซึ่งเป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูดผ่านเยเรมีย์ว่า ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

^{๑๘} “ฟังเสียงในหมู่บ้านรามาคือเป็นเสียงร้องไห้ด้วยความเสียใจจึงคือเสียงร้องไห้ของราเชลเรื่องลูกๆของเธอ เธอก็ไม่ยอมให้ใครปลอบโยน เพราะลูกๆของเธอตายแล้ว” †

โยเซฟและมารีย์กลับจากอียิปต์

^{๑๙} หลังจากกษัตริย์เฮโรดตายแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตเข้าฝันโยเซฟซึ่งอยู่ที่อียิปต์ว่า ^{๒๐} “ลุกขึ้น ให้พาทั้งเด็กและแม่ของเด็กกลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนที่ต้องการจะฆ่าเด็กคนนี้ ตายไปหมดแล้ว”

^{๒๑} โยเซฟจึงลุกขึ้นแล้วพาเด็กและแม่ของเด็กกลับไปที่อิสราเอล ^{๒๒} แต่เมื่อโยเซฟรู้ว่าอารเคลาส์ ‡ ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดียแทนกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นพ่อ เขาก็กลัวไม่กล้ากลับไปแคว้นยูเดีย โยเซฟได้รับคำเตือนในความฝันให้เดินทางไปที่แคว้นกาลิลี ^{๒๓} เขาไปอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ เพื่อให้เป็นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูดไว้เกี่ยวกับพระคริสต์ ผ่านมาจากผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ว่า “คนจะเรียกเขาว่า ชาวนาซาเร็ธ”

งานของยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(มก. ๑:๑-๘, ลก. ๓:๑-๙, ๑๕-๑๗, ยน. ๑:๑๙-๒๘)

^๑ ในเวลานั้น ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ เริ่มประกาศสั่งสอนอยู่ที่เปลาเปเลียแห่งแล้งในแคว้นยูเดีย ^๒ เขาประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้มาถึงแล้ว” ^๓ อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดถึงยอห์นคนนี้ว่า

“มีเสียงคนร้องตะโกนอยู่ในที่เปลาเปเลียแห่งแล้งว่า

‘เตรียมทางให้องค์เจ้าชีวิตและทำทางสำหรับพระองค์ให้ตรง’” §

^๔ เสื้อผ้าของยอห์นทำจากขนอูฐ และเขาใช้หนังสัตว์คาดเอว เขากินตุ๊กแตน ^๕ และนำผึ้งป่าเป็นอาหาร ^๖ ในเวลานั้น มีคนจำนวนมากจากเมืองเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย และแคว้นบริเวณแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด ต่างก็ออกมาฟังยอห์นสั่งสอน ^๗ พวกเขาสารภาพความผิดบาปทั้งหลายของตน และยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน

^๘ เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสี และพวกสะดูสี เป็นจำนวนมากพากันมา จะให้เขาทำพิธีจุ่มน้ำให้ ยอห์นพูดกับพวกเขาว่า “โอชาติอสรพิษ ใครเตือนให้พวกแกหลบหนีจากการลงโทษของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง ^๙ พิสูจน์ให้ดูสิว่าแกกลับตัวกลับใจแล้วจริงๆ ^{๑๐} อย่านึกเอาเองว่า ‘พวกเราไม่ถูกลงโทษหรอก เพราะพวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ ไซ้เอ๋ย ผมจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าสามารถเสกก้อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ได้ ^{๑๑} ขวานได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว

* ๒:๑๕ อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา ๑๑:๑

† ๒:๑๘ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ ๓๑:๑๕

‡ ๒:๒๒ อารเคลาส์ เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นยูเดีย ตั้งแต่เฮโรดมหาราชผู้เป็นพ่อตายในปีก่อน ค.ศ. ๔ ไปจนกระทั่งพวกโรมันนเรศพระองค์ไปอยู่ที่ประเทศออล ในปี ค.ศ. ๖

§ ๓:๒ อาณาจักรแห่งสวรรค์ มีความหมายเดียวกับอาณาจักรของพระเจ้า ในหนังสือมาระโกกับหนังสือลูกา มัทรีเขียนให้กับคนยิว คนยิวจะใช้คำว่าสวรรค์แทนพระเจ้า

§ ๓:๓ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๔๐:๓

** ๓:๔ ตุ๊กแตน ตามกฎของโมเสสอนุญาตให้กินเป็นอาหารได้ ดูจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๑:๒๑-๒๒

เพื่อจะโคนต้นไม้ทุกต้น *ที่ไม่เกิดผลดี แล้ว
เอาไปโยนทิ้งในกองไฟ

๑๑ ผมทำพิธีจุ่มให้ด้วยน้ำ เพื่อให้รู้ว่าพวก
คุณได้กลับตัวกลับใจแล้ว แต่จะมีผู้หนึ่ง
ที่มาทำหลังผม ยิ่งใหญ่กว่าผมมาก ขนาด
ร้องทำสาธนะของเขา ผมยังไม่ดีพอที่จะถอด
ให้เลย เขาจะทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วย
พระวิญญานบรุษุทธิ และด้วยไฟ ๑๒ มือของ
เขาถือพลั่วพร้อมแล้วที่จะสะสางลานข้าวจน
ทั่วและจะแยกแกลบออกจากข้าว ๑๓ จะเก็บ
ข้าวไว้ในถัง ฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไป
เผากับไฟที่ไม่มีวันดับ”

ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้พระเยซู

(มก. ๑:๙-๑๑; ลก. ๓:๒๑-๒๒)

๑๓ ในเวลานั้น พระ เยชูเดินทางจากแคว้น
กาลิลี มาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อให้
ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ๑๔ แต่ยอห์นไม่ยอมทำ
ให้ เขาบอกว่า “อาจารย์ต้องเป็นคนทำให้ผม
ไม่ใช่ผมทำให้อาจารย์”

๑๕ แต่พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้ให้เป็นอย่าง
นี้ไปก่อน เพราะพวกเราควรทำทุกอย่างตาม
ที่พระเจ้าต้องการ” ยอห์นถึงยอมทำพิธี จุ่ม
น้ำ ให้พระองค์ ๑๖ ทันทีที่พระองค์ไพล่ขึ้นมา
จากน้ำ ท้องฟ้าก็เปิดออก และพระองค์ก็เห็น
พระ วิญญานของพระเจ้าเหมือนนกพิราบลง
มาอยู่เหนือพระองค์ ๑๗ มีเสียงพูดจากสวรรค์
ว่า “ท่านผู้นี้คือลูกรักของเรา เรามูมิใจในตัว
ท่านมาก”

มารมาลองใจพระเยซู

(มก. ๑:๑๒-๑๓; ลก. ๔:๑-๑๓)

๑ แล้วพระ วิญญาน ก็พาพระ เยชูไป
ที่เปล้าเปลี่ยวแห่ง แล้ง เพื่อให้มารมา

ลองใจพระองค์ ๒ หลังจากพระ เยชูอดอาหาร
มาเป็นเวลาสี่ สิบวันสี่ สิบคืน พระองค์ก็หิว
จัด ๓ มารจึงมายั่ว พระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูก
พระเจ้าจริง ก็สั่งหินพวก นี้ให้กลายเป็น
ขนมปังสิ”

๔ พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ เขียนไว้ว่า
‘ชีวิตที่เที่ยง แท้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนมปังเพียง
อย่างเดียว
แต่อยู่ได้ด้วยคำ พูดทุกคำที่มาจากพระเจ้า’”

๕ จากนั้นมารก็นำพระองค์ไปยั้งเมื่อง
เยรูซาเล็มและไปยืนกันอยู่บนจุดสูงสุดของ
วิหาร ๖ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้าเป็นลูก
พระเจ้าจริง ก็กระโดดลงไปเลย เพราะพระ
คัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะสั่งให้ทูตของพระองค์คุ้มครอง
ท่าน
และเหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับท่านไว้
เพื่อไม่ให้เท้าของท่านกระแทกหิน’” ๗

๘ พระ เยชูตอบมารว่า “แต่พระ คัมภีร์ก็
เขียนไว้เหมือนกันว่า ‘อย่าได้ลองดีกับองค์
เจ้าชีวิต พระเจ้าของเจ้า’” ๘

๙ อีกครั้งหนึ่ง มารนำพระ เยชูไปที่ภูเขาที่
สูงที่สุด เพื่อพระองค์จะได้เห็นอาณาจักรใน
โลกทั้งหมดและความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขา
๑๐ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้ากราบไหว้
บูชาเรา เราก็จะยกทั้งหมดที่เห็นนี้ให้”

๑๑ พระเยซูจึงตอบว่า “ไปให้พ้น ไอซาตาน
เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า
‘เจ้าจะต้องกราบไหว้บูชาของค์เจ้าชีวิตพระเจ้า
ของเจ้า
และรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว’” **

๑๒ มารจึงไปจากพระองค์ และเหล่าทูต
สวรรค์ก็มารับใช้พระองค์

* ๓:๑๐ ต้นไม้ทุกต้น หมายถึง คุณทั่วไป ต้นไม้ที่ไม่เกิดผล คือคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเยซู
จะต้องถูกโค่นลงเหมือนกับต้นไม้

† ๓:๑๒ จะแยกแกลบออกจากข้าว หรือการผัดข้าว ยอห์น หมายถึง พระเยซูจะแยกคนดี
ออกจากคนชั่ว

‡ ๔:๔ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๘:๓

§ ๔:๖ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๙๑:๑๑-๑๒

§ ๔:๗ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๑๖

** ๔:๑๐ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๑๓

พระเยซูเริ่มงานในแคว้นกาลิลี

(มก. ๑:๑๔-๑๕; ลก. ๔:๑๔-๑๕)

^{๑๒} เมื่อพระ เยซูได้ข่าวว่าเยอห์นถูกจับขังคุก พระองค์กลับไปแคว้นกาลิลี ^{๑๓} แล้วย้ายจากเมืองนาซาเร็ธ ไปอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ที่ยูริมฝั่งทะเลสาบกาลิลีในเขตแดนเศบูลุนและ นัฟทาลี ^{๑๔} เพื่อให้เป็นไปตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดว่า

^{๑๕} “ดินแดนเศบูลุน และดินแดนนัฟทาลีที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน คือแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที่อยู่ของคนที่ไม่ใช่ยิว ^{๑๖} คนที่หนึ่งอยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ แสงสว่างก็ได้ส่องมาถึงคนที่อยู่ในดินแดนใต้เงาแห่งความตายนั้นแล้ว” *

พระเยซูเลือกศิษย์บางคน

(มก. ๑:๑๖-๒๐; ลก. ๕:๑-๑๑)

^{๑๗} ตั้งแต่นั้นมา พระ เยซูได้เริ่มประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว”

^{๑๘} วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์มองเห็นพี่น้องสองคนคือ ซีโมนที่คนเรียกว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังเหวี่ยงแหจับปลาอยู่นอยู่ เพราะพวกเขาเป็นชาวประมง ^{๑๙} พระองค์พูดกับเขาว่า “ตามเรามาเถิด เราจะสอนให้จับคนแทนจับปลา” ^{๒๐} ทั้งสองคนก็ทิ้งแหและติดตามพระองค์ไปทันที

^{๒๑} เมื่อพระองค์เดินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็เห็นพี่น้องอีกสองคนคือ ยากอบ ลูกชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซ่อมแซมแหกับพ่อของพวกเขาอยู่ในเรือ แล้วพระองค์เรียกพี่น้องสองคนนั้นมา ^{๒๒} ทั้งยากอบ ออบและยอห์นก็เลยลาพ่อและทิ้งเรือแล้วพวกเขาตามพระองค์ไปทันที

พระเยซูสอนและรักษาประชาชน

(ลก. ๖:๑๗-๑๙)

^{๒๓} พระเยซูเดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี เพื่อสั่งสอนคนตามที่ประชุมชาวยิว และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ทุกคนรู้ นอกจากนี้ยังได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้กับคนในเมืองจนหายด้วย ^{๒๔} ทำให้ชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทั่วประเทศ ซีเรีย ผู้คนแห่กันมาหาพระ เยซู เขาพาคนที่เจ็บป่วยทนทุกข์ทรมานด้วยโรคต่างๆ คนถูกผีสิง คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาด้วย แล้วพระองค์ได้รักษาพวกเขาจนหายหมดทุกคน ^{๒๕} คนจำนวนมากพากันติดตามพระองค์ มีทั้งคนจากแคว้นกาลิลี แคว้นเดคาโปลิส †เมืองเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และดินแดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

เกียรติที่มาจากพระเจ้า

(ลก. ๖:๒๐-๒๓)

๕ ^๑ เมื่อพระ เยซูเห็นผู้คนตามมาเป็นจำนวนมาก พระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาและนั่งอยู่ที่นั่น พวกเขาเข้ามาหาพระองค์ ^๒ พระองค์จึงเริ่มสอนพวกเขาว่า

^๓ “คนที่รู้ว่าต้องการพระเจ้า มีเกียรติจริงๆ เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรแห่งสวรรค์

^๔ คนที่โศกเศร้า มีเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะปลอบโยนเขา

^๕ คนที่มีจิตใจอ่อนโยน มีเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะให้โลกนี้กับเขา

^๖ คนที่หิวกระหายที่จะทำตามใจพระเจ้า มีเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้เขาอิ่มใจ

^๗ คนที่มีจิตใจเมตตา มีเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะเมตตาเขา

^๘ คนที่มีจิตใจบริสุทธิ์ มีเกียรติจริงๆ เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

^๙ คนที่สร้างสันติ มีเกียรติจริงๆ

* ๔:๑๖ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๙:๑-๒

† ๕:๒๕ **เดคาโปลิส** เป็นภาษากรีก หมายถึง เมือง ๑๐ เมืองเป็นชื่อของแคว้นหนึ่งที่ประกอบด้วยเมือง ๑๐ เมือง ตั้งอยู่บริเวณฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

เพราะพระเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็นลูก
 ๑๐ คนที่โดนข่มเหงรังแกเพราะทำตามความ
 ต้องการของพระเจ้า
 มีเกียรติจริงๆเพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งใน
 อาณาจักรแห่งสวรรค์
 ๑๑ คนที่โดนดูถูก โดนข่มเหงรังแก และโดน
 ใส่ร้ายป้ายสี
 เพราะติดตามเรา มีเกียรติจริงๆ
 ๑๒ ให้จิตใจและมีความสุข เพราะ
 พระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับ
 คุณแล้วที่บนสวรรค์ เพราะพวกผู้พูด แทน
 พระเจ้าในสมัยก่อนก็โดนข่มเหงอย่างเดียวกับ
 คุณนี่แหละ

เกลือและแสงสว่าง

(มก. ๙:๕๐; ๔:๒๑; ลก. ๑๔:๓๔-๓๕; ๙:๑๖)

๑๓ พวกคุณเป็นเกลือ *ของโลกนี้ ถ้าเกลือ
 หหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร
 มันไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว นอกจากเอา
 ไปทิ้งให้คนเหยียบย่ำ ๑๔ พวกคุณเป็นแสง
 สว่างของโลก เมืองที่สร้างอยู่บนภูเขาจะเอา
 ไปซ่อนไว้ไม่ให้คนเห็นก็ได้ ๑๕ เหมือนกับ
 เมื่อจุดตะเกียง ก็ไม่มีใครเอาไปไว้ใต้ถัง แต่
 จะเอาไปตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อจะได้ส่อง
 สว่างให้กับทุกคนที่อยู่ในบ้าน ๑๖ พวกคุณก็
 เหมือนกัน ให้ส่องสว่างออกไปเพื่อคนจะได้
 เห็นความดีที่คุณทำ และจะได้สรรเสริญพระ
 บิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์

พระเยซูสั่งสอนเกี่ยวกับกฎปฏิบัติ

๑๗ อย่าคิดว่าเรามายกเลิกกฎ ปฏิบัติของ
 โมเสส หรือมายกเลิกข้อความที่ผู้พูด แทน
 พระเจ้าเขียนไว้ เราไม่ได้มายกเลิกแต่มาทำ
 ให้มันสำเร็จ * เราจะบอกให้รู้ว่า ตราบใดที่
 ฟ้าและดินยังอยู่ จะไม่มีวันที่ตัวหนังสือตัว
 เล็กๆหรือจุดเล็กๆสักจุดเดียวจะหายไปจาก
 กฎปฏิบัติ จนกว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้นจริงตาม
 นั้น ๑๘ คนที่ไม่ยอมเชื่อ ฟังข้อเล็กๆข้อหนึ่ง
 ในกฎปฏิบัติ แล้วยังสอนให้คนอื่นไม่เชื่อฟัง

ด้วย คนนั้นก็จะเป็นคนทีเล็ก น้อยที่สุดใน
 อาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่คนที่เชื่อ ฟังกฎ
 ปฏิบัติและสอนให้คนอื่นเชื่อ ฟังด้วย คนๆ
 นั้นก็จะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรแห่ง
 สวรรค์ * เพราะเราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวก
 คุณไม่ได้เชื่อ ฟังพระเจ้ามากไปกว่าที่พวกครู
 สอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีเชื่อฟังพระองค์
 คุณก็จะไม่มีวันได้เข้าไปในอาณาจักรแห่ง
 สวรรค์

เรื่องความโกรธ

๒๑ พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคน
 สมัยก่อนว่า ‘อย่าฆ่าคน’ * แต่ถ้าใครทำ คน
 นั้นจะต้องถูกลงโทษ ๒๒ แต่เราจะบอกให้รู้
 ว่า แค่คนที่โกรธพี่น้องของตัวเองก็ถูกตัดสิน
 ว่าผิดแล้ว และคนที่ว่าพี่ น้องของตัวเอง
 ‘ไอ้ปัญญาอ่อน’ เขาจะต้องถูกสอบสวนใน
 ศาลสูง และใครก็ตามที่ว่าคนอื่น ‘ไอ้โง่’ เขา
 ก็เสี่ยงต่อบึงไฟนรกแล้ว
 ๒๓ ดัง นั้นถ้าคุณนำเครื่องบูชามาถึงแท่น
 บูชา และนึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีปัญหากับคุณ
 ในสิ่งที่คุณทำไป ๒๔ ให้วางเครื่องบูชา
 นั้นไว้ และกลับไปคืนดีกับพี่ น้องคนนั้นก่อน แล้ว
 ค่อยกลับมาถวายเครื่องบูชา
 ๒๕ ถ้ามีใครฟ้อง ร้องคุณ ก็ให้รีบปรับความ
 เข้าใจกับเขาในระหว่างทางที่กำลังไปศาล
 ไม่อย่างนั้นเขาจะส่งตัวคุณให้ผู้ พิพากษา
 แล้วผู้ พิพากษาจะส่งคุณไปให้ผู้ คมเอาไปขัง
 คุณ ๒๖ เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะถูกขังจนกว่า
 จะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์

เรื่องการมีชู้

๒๗ พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘อย่า
 เป็นชู้กับสามีภรรยาเขา’ * ๒๘ แต่เราจะบอก
 คุณว่า แค่มองผู้ หญิงแล้วเกิดความใคร่ ก็
 ถือว่าคุณเป็นชู้ทางใจกับผู้ หญิงคนนั้นแล้ว
 ๒๙ ดัง นั้น ถ้าตาขวาของคุณทำให้คุณทำบาป
 ก็ให้ควักทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วน
 หนึ่ง ก็ยังดีกว่าถูกโยนลงไปในนรกทั้งตัว

* ๕:๑๓ **เกลือ** ในสมัยพระเยซู คนใช้เกลือหมักเนื้อไม่ให้เน่า
 † ๕:๑๗ **แต่มาทำให้มันสำเร็จ** ในภาษาเดิม ประโยคนี้อาจจะแปลได้หลายอย่าง เช่น “เกิด
 ขึ้นจริงตามนั้น” หรือ “ทำให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของมัน” หรือ “ทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย”
 ‡ ๕:๒๑ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒๐:๑๓ และ เฉลยธรรมบัญญัติ ๕:๑๗
 § ๕:๒๗ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒๐:๑๔ และ เฉลยธรรมบัญญัติ ๕:๑๘

๓๐ ถ้ามือขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ตัดทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่งก็ยิ่งดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว

เรื่องการหย่าร้าง

(มธ. ๑๙:๙; มก. ๑๐:๑๑-๑๒; ลก. ๑๖:๑๘)

๓๑ มีคำพูดว่า ‘ถ้าใครจะหย่ากับภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่า ให้กับภรรยา’ ๓๒ แต่เราจะบอกคุณว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยา ยกเว้นหย่าเพราะเรื่องการทำบาปทางเพศ ก็ทำให้ภรรยามีชีวิตเมื่อเธอไปแต่งงานใหม่ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับเธอก็ถือว่ามีชีวิตด้วย

เรื่องการสาบาน

๓๓ พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าผิดคำสาบาน ต้องทำตามคำสาบานที่ให้ไว้กับองค์เจ้าชีวิต’ ๓๔ แต่เราขอบอกว่าอย่าสาบานเลย ไม่ต้องอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์นั้นเป็นที่นั่งของพระเจ้า ๓๕ ไม่ต้องอ้างถึงโลกนี้ เพราะโลกนี้เป็นที่วางเท้าของพระเจ้า ๓๖ ไม่ต้องอ้างถึงเมืองเยรูซาเล็ม เพราะเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ๓๗ ไม่ต้องอ้างโดยเอาหัวเป็นประกัน เพราะเส้นผมสักเส้นคุณก็ยังไม่มีความสำคัญให้มันขาวหรือดำได้เลย ๓๘ ถ้า ‘ใช่’ ก็บอกว่า ‘ใช่’ ถ้า ‘ไม่’ ก็บอกว่า ‘ไม่’ พูดแค่นี้พอแล้ว พูดมากกว่านี้ก็มาจากมาร

เรื่องการแก้แค้น

(ลก. ๖:๒๙-๓๐)

๓๙ พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘ตาต่อตา ฟันต่อฟัน’ ๔๐ แต่เราขอบอกว่า อย่าคิด

แก้ แค้นคนที่ทำผิดต่อคุณ ถ้าใครตบแก้มขวาของคุณ ก็หันแก้มซ้ายให้เขาตบด้วย ๔๑ ถ้าใครฟ้องร้องเอาเลือดของคุณ ก็แถมเลือดคลุมให้เขาไปด้วย ๔๒ ถ้าใครบังคับให้คุณแบกของไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็แบกไปสองกิโลเมตรเลย ๔๓ ถ้าใครมาขอร้องจากคุณก็ให้เขาไป อย่าหันหน้าหนีไปจากคนที่มาขอยืมคุณเลย

ให้รักศัตรู

(ลก. ๖:๒๗-๒๘, ๓๒-๓๖)

๔๓ พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘รักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’ ๔๔ แต่เราขอบอกคุณว่า ให้รักศัตรูของคุณ และอธิษฐานเผื่อคนที่ข่มเหงคุณ ๔๕ เพราะถ้าทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกที่แท้จริงของพระเจ้าบิดาในสวรรค์ พระองค์ทำให้ดวงอาทิตย์ส่องสว่างให้ทั้งคนดีและคนชั่ว ให้ฝนตกกับทั้งคนที่ทำถูกและคนที่ทำผิดเหมือนกัน ๔๖ ถ้าคุณรักแต่คนที่รักคุณ แล้วมันมีอะไรพิเศษตรงไหน แม้แต่คนเก็บภาษี ก็ยังรักคนที่รักเขาเหมือนกัน ๔๗ ถ้าทักทายแต่เพื่อน คุณได้ทำอะไรพิเศษไปกว่าคนอื่นหรือ เพราะคนที่ไม่รู้จักรักพระเจ้า ๔๘ ก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ๔๙ คง นั้นพระเจ้า บิดาของพวกคุณบนสวรรค์ดีพร้อมขนาดไหน ก็ให้พวกคุณดีพร้อมขนาดนั้นด้วย

เรื่องการให้

๖ ๑ ระวังให้ดี อย่าทำความดีเพื่ออวดคนอื่น เพราะคุณจะไม่ได้รับรางวัลจากพระเจ้า บิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ๒ เวลาที่คุณช่วยเหลือคนจน ก็อย่าไปทำเหมือนกับพวกหน้า

---

*๕:๓๑ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๒๔:๑
†๕:๓๓ **ต้องทำตาม ... องค์เจ้าชีวิต** ดูที่ เลวีนิติ ๑๙:๑๒ กัณดารวิถี ๓๐:๒ และ เฉลยธรรมบัญญัติ ๒๓:๒๑
‡๕:๓๕ ในหนังสืออิสยาห์ ๖๖:๑ พระเจ้าบอกกว่าสวรรค์เป็นที่นั่งของพระองค์ และโลกเป็นที่วางเท้าของพระองค์ ถ้าสาบานโดยอ้างถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ก็เท่ากับว่าอ้างถึงพระเจ้าด้วย ซึ่งคนยิวในสมัยพระเยซูถือว่าไม่ให้เกียรติกับชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ดูได้จากหนังสือ มัทรี ๒๓:๒๒
§๕:๓๘ อ้างมาจากหนังสือ กัณดารวิถี ๒๑:๒๔ และ เฉลยธรรมบัญญัติ ๒๔:๒๐
§๕:๔๓ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๙:๑๘
๕:๔๗ **คนที่ไม่รู้จักรักพระเจ้า ในภาษาเดิมใช้คำว่า คนที่ไม่ใช่ยิว

ชื่อใจคด *ที่ขอบเป่าแตรในที่ ประชุม หรือ ตามท้องถนนเพื่อให้คนมาดูและชมเขยเขา เพราะจริงๆแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้ รับคำขมนั้นเป็นรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว^๑ แต่เมื่อช่วย เหลือคนจน ก็อย่าให้มือซ้ายรู้ว่ามือขวาทำอะไร^๒ ดังนั้นเมื่อคุณช่วยเหลือคนจน ก็ให้ทำเป็นความลับ และพระบิดาของคุณผู้เห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้ ก็จะให้รางวัลกับคุณ

เรื่องการอธิษฐาน

(ลก. ๑๑:๒-๔)

^๑เวลาที่คุณอธิษฐาน ก็อย่าทำเหมือนพวกหน้าชื่อใจคดพวกนั้น ที่ขอบยื่นอธิษฐานในที่ประชุม หรือตามท้องถนนเพื่ออวดให้คนอื่นเห็น เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้ รับรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว^๒ ส่วนคุณ เมื่ออธิษฐานก็ให้เข้าไปในห้อง ปิดประตูและอธิษฐานต่อพระ บิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา และพระองค์จะมองเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้ และให้รางวัลกับคุณ

^๓เมื่อคุณอธิษฐาน ก็อย่าพูดซ้ำซากไร้สาระเหมือนคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน เพราะพวกเขาคิดว่า ถ้าเขาพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาจะได้ รับคำ ตอบจากการอธิษฐานนั้น^๔ อย่าทำเหมือนคนพวกนั้น เพราะพระบิดารู้ว่าคุณขาดอะไรก่อนที่คุณจะขอเสียอีก^๕ คุณควรจะอธิษฐานอย่างนี้ว่า

‘พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถืออยู่เสมอ

^๖ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนี้

ขอให้คนในโลกนี้ทำตามใจพระองค์ เหมือนอย่างที่เป็นในสวรรค์

^๗โปรดให้เราม่อาหารกินในทุกวันนี้

^๘และโปรดยก โโทษให้กับความ บาปของพวกเรา เหมือนกับที่พวกเรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา

^๙อย่าปล่อยให้เราแพ้ต่อภัยร้ายวน แต่ขอช่วย เหลือพวกเราให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย

^{๑๐}ถ้าคุณยก โโทษให้กับคนที่ทำบาปต่อคุณ พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ก็จะยกโทษให้คุณด้วย^{๑๑} แต่ถ้าคุณไม่ยอมยก โโทษให้คนอื่น พระบิดาของคุณก็จะไม่ยกโทษให้กับบาปของคุณเหมือนกัน

เรื่องการอดอาหาร

^{๑๒}เมื่อคุณอดอาหารก็ไม่ต้องทำหน้าเศร้าเหมือนไอ้พวกหน้าชื่อใจคดทำกัน เพื่อให้คนอื่นเห็นว่าเขาอดอาหารอยู่ เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้ รับรางวัลของพวกเขาอย่างครบถ้วนแล้ว^{๑๓} แต่เมื่อคุณอดอาหาร ขอให้ลางหน้าลางตาให้แจ่มใส และใส่น้ำมันผมน^{๑๔} จะได้ไม่มีใครรู้ว่าคุณกำลังอดอาหารอยู่ แต่พระบิดาของคุณที่มนุษย์มองไม่เห็น จะเห็นคุณโดยที่คุณไม่รู้และให้รางวัลกับคุณ

พระเจ้าสำคัญกว่าทรัพย์สินเงินทอง

(ลก. ๑๒:๓๓-๓๔; ๑๑:๓๔-๓๖; ๑๖:๑๓)

^{๑๕}อย่าเก็บสะสมของมีค่าไว้ในโลกนี้ ซึ่งสนิมหรือแมลงทำลายได้ หรือที่ขโมยลักไปได้^{๑๖} แต่ให้เก็บสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์ ที่สนิมและแมลงไม่มีวันทำลายได้หรือขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้^{๑๗} เพราะทรัพย์สมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

^{๑๘}ดวงตาเป็นตะเกียงของร่างกาย ถ้าดวงตาของคุณดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง^{๑๙} แต่ถ้าดวงตาของคุณไม่

*๖:๒ พวกหน้าชื่อใจคด คำนี้แปลตรงๆจากภาษากรีกว่า “พวกนักแสดง”

†๖:๑๓ สิ่งชั่วร้าย หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้ชั่วร้าย” คือ ชาดาน หัวหนามาร และศัตรูของพระเจ้า

‡๖:๑๓ อย่าปล่อยให้เรา ... จากสิ่งชั่วร้าย ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับมีข้อความเพิ่มเติมว่า “เพราะอาณาจักร ฤทธิอำนาจและเกียรติยศเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน”

ดี *ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยความมืด และถ้าแสงสว่างในร่างกายของคุณกลายเป็นความมืด ความมืดนั้นจะนำกลับขนาดให้หน

๒๔ ไม่มีใครรับใช้นายสองนายได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และรักอีกคนหนึ่ง หรือไม่ก็จะทุ่มเทให้กับนายคนหนึ่ง และจะถูกนายอีกคนหนึ่ง คุณจะได้รับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมๆกันไม่ได้หรอก

อย่ากังวล

(ลก. ๑๒:๒๒-๓๔)

๒๔ ตั้ง นั้นเราขอบอกคุณว่า ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับชีวิต นี้อาจจะมีอะไรกินอะไรดื่มใหม่หรือเป็นห่วงร่างกายว่าจะมีอะไรสวมใส่ใหม่ เพราะชีวิตนั้นสำคัญยิ่งกว่าอาหารและร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า ๒๖ คุณก็บินอยู่ในอากาศสิ มันไม่ต้องหว่านหรือเก็บเกี่ยวหรือสะสมเมล็ดพืชไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เลี้ยงดูพวกมันเลย แล้วพวกคุณมีค่ามากกว่านกพวกนั้นไม่ใช่หรือ ๒๗ กังวลไปทำไม กังวลแล้วทำให้ชีวิตคุณยืดออกไปได้อีกสักชั่วโมงหรือเปล่าล่ะ ๒๘ ถ้าอย่างนั้นจะไปกังวลเรื่องเสื้อผ้าทำไม ดูอย่างดอกไม้ป่าสิว่ามันโตได้ยังไง มันไม่ได้ทำงานและไม่ได้ปั้นด้ายเองแต่ก็ยิ่งสวยกว่ากษัตริย์ซาโลม่อนในชุดเต็มยศเสียอีก ๒๙ เราจะบอกให้รู้ว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลม่อนที่ร่ำรวยที่สุด ก็ยังแต่งตัวงดงามไม่เท่าดอกไม้พวกนี้สักดอก ๓๐ ดูอย่างหญ้าในทุ่งสิ มันอยู่แค่วันนี้ พรุ่งนี้ก็ถูกเผาไฟแล้ว แต่พระเจ้ายังตกแต่งให้สวยถึงขนาดนี้ แล้วนับประสาอะไรกับพวกคุณเล่า พระองค์จะไม่ยิ่งตกแต่งให้มากกว่าทุ่งหญ้าหรือ พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อถ้อยเสียจริงๆ ๓๑ ดังนั้นไม่ต้องกังวลว่า ‘จะมีอะไรกินใหม่’ หรือ ‘จะมีอะไรดื่มใหม่’ หรือ ‘จะมีอะไรใส่ใหม่’ ๓๒ พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็ดิ้นรนหาสิ่งเหล่านี้กัน แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์รู้อยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับคุณ ๓๓ แต่ให้ดิ้นรนหาอาณาจักรของพระเจ้าและชีวิตที่ทำตามใจพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะให้สิ่งจำเป็นทั้งหมดนี้กับพวกคุณเอง ๓๔ ดังนั้นไม่

ต้องกังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกังวลของมันอยู่แล้ว แต่ละวันก็มีปัญหามากพออยู่แล้วสำหรับวันนี้

เรื่องการตัดสินคนอื่น

(ลก. ๖:๓๗-๓๘, ๔๑-๔๒)

๗ ^๑อย่าตัดสินคนอื่นแล้วพระเจ้าจะไม่ตัดสินคุณ ^๒เพราะคุณตัดสินคนอื่นอย่างไร พระเจ้าก็จะตัดสินคุณอย่างนั้น คุณใช้วิธีอะไรตัดสินคนอื่น พระเจ้าก็จะใช้วิธีนั้นตัดสินคุณ

๓ ทำไมคุณถึงเห็นซี่งในตาของพี่น้องคุณ แต่กลับมองไม่เห็นไม้ ซุงทั้งท่อนในตาของตัวเอง “คุณพูดกับพี่น้องออกมาได้ยังไงว่า ‘เดี๋ยวผมจะเขี่ยซี่งออกจากตาให้’ ทั้งๆที่ยังมีไม้ ซุงทั้งท่อนอยู่ในตาของคุณเอง” ๔ ใจหน้า ซื่อ ใจ คด เอาไม้ ซุงออกจากตาของตัวเองก่อน จะได้มองเห็นซัดๆตอนเขี่ยซี่งออกจากตาของพี่น้อง

๖ อย่าเอาของวิเศษให้กับหมา อย่าโยนไข่มุกให้กับหมู เพราะมันจะเหยียบย่ำของเหล่านั้น และหันกลับมากัดคุณด้วย

ขอพระเจ้าในสิ่งที่คุณขัดสน

(ลก. ๑๑:๙-๑๓)

๙ ขอสิแล้วจะได้ หาสิแล้วจะพบ เคาระสิแล้วประตูจะเปิดให้ ๑๐ เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะประตูก็จะเปิดให้

๑๑ มีใครบ้างในพวกคุณ ถ้าลูกขอขนมปัง จะเอาก่อนหีนให้ ๑๒ หรือถ้าลูกขอปลา จะเอารูพิษให้ ๑๓ ถ้าคนชั่วอย่างพวกคุณยังรู้จักให้ของดีกับลูก แล้วพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้ของดีกับคนที่ขอพระองค์หรือ

กฎที่สำคัญที่สุด

๑๒ ตั้ง นั้นให้ทำกับคนอื่นเหมือนกับที่คุณอยากให้คนอื่นทำกับคุณในทุกเรื่อง เพราะกฎปฏิบัติของโมเสส และคำสอนของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ก็สรุปได้แบบนี้แหละ

* ๖:๒๓ ดวงตาของคุณไม่ดี หรืออาจจะแปลได้ว่า “ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภ” หรือ “อิจฉาริษยา” หรือ “ซีเหินยาว” หรือ “เป็นโรค”

ประตูแคบและประตูกว้าง

(ลก. ๑๓:๒๔)

^{๑๓}เข้าไปทางประตูที่แคบ เพราะประตูกว้างและถนนหนทางที่เดินสบายจะนำไปถึงความพินาศ และมีคนมากมายที่ผ่านเข้าไปทางประตูนั้น ^{๑๔}ส่วนประตูที่แคบ และถนนที่เดินลำบากจะนำไปถึงชีวิตที่แท้จริง และมีคนน้อยมากที่หาทางนี้เจอ

คนรู้จักคุณได้จากกรกระทำ

(ลก. ๖:๔๓-๔๕; ๑๓:๒๕-๒๗)

^{๑๕}ให้ระวังผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม * ที่มาหาคุณในคราบลูกแกะ เชื่องๆแต่ใจนั้นร้าย เหมือนหมาป่า ^{๑๖}ผลของการกระทำของเขาจะบอกให้รู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไร ไม่มีใครเก็บองุ่นจากต้นหนาม หรือเก็บลูกมะเดื่อจากพืชที่มีหนามหอก ^{๑๗}เหมือนกับที่ต้นไม้ดีย่อมออกผลดี และต้นไม้เลวกีย่อมออกผลเลว ^{๑๘}ต้นไม้ดีจะออกผลเลวไม่ได้ และต้นไม้เลวจะออกผลดีไม่ได้ ^{๑๙}ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดี จะถูกตัดทิ้งและโยนเผาไฟ ^{๒๐}ดังนั้นจะรู้ว่าผู้พูดแทนพระเจ้านั้นเป็นตัวปลอมหรือเปล่า ก็ดูจากผลของการกระทำของเขา

^{๒๑}ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต’ แล้วจะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์เท่านั้น ถึงจะเข้าไปได้ ^{๒๒}เมื่อถึงวันพิพากษา ก็จะมีคนเป็นจำนวนมากบอกกับเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต พวกเราได้อ้างชื่อของพระองค์เมื่อพูดแทนพระเจ้า เมื่อขับไล่ผีและเมื่อทำสิ่งอัศจรรย์มากมาย’ ^{๒๓}แต่เราจะบอกพวกเขาว่า ‘เราไม่รู้จักพวกแกเลย ไปให้พ้นไ้อพวกท่าน’

คนฉลาดและคนโง่

(ลก. ๖:๔๗-๔๙)

^{๒๔}คนที่ได้ยินและทำตามคำสอนนี้ของเรา ก็เหมือนกับคนฉลาดที่สร้างบ้านอยู่บนฐานที่

เป็นหิน ^{๒๕}ถึงแม้ฝนจะตกหนัก น้ำจะไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดปะทะตัวบ้าน แต่บ้านก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหินที่มั่นคง ^{๒๖}แต่คนที่ได้ฟังคำสอนเหล่านี้ของเรา แล้วไม่ทำตาม เขาก็เหมือนกับคนโง่ที่สร้างบ้านอยู่บนทราย ^{๒๗}เมื่อฝนตกหนัก น้ำไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดปะทะตัวบ้าน บ้านนั้นก็พังทลายลงอย่างรวดเร็ว”

^{๒๘}เมื่อพระเยซูพูดจบ ชาวบ้านก็ทิ้งในคำสอนของพระองค์ ^{๒๙}เพราะพระองค์สอนเด็ดขาดอย่างผู้มีสิทธิอำนาจไม่เหมือนกับพวกครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่น ๆ

พระเยซูรักษาคนป่วย

(มก. ๑:๔๐-๔๕; ลก. ๕:๑๒-๑๖)

^๑เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว ก็มีคนกลุ่มใหญ่ติดตามพระองค์ไป ^๒มีคนหนึ่งเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ได้มาคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “นายท่าน ถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

^๓พระองค์ยื่นมือออกไปแตะตัวเขา และพูดว่า “เราอยากช่วย หายเถิด” แล้วเขาก็หายทันที ^๔พระเยซูจึงบอกเขาว่า “อย่าไปเล่าเรื่อง นี้ให้ใครฟัง แต่ไปให้หนักวชตรวจดูและให้ถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ คนอื่นจะได้รู้ว่าเจ้าหายแล้ว”

พระเยซูรักษาคนใช้ของนายร้อย

(ลก. ๗:๑-๑๐; ยน. ๔:๔๓-๕๔)

^๕เมื่อพระเยซูเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งเข้ามาหา เพื่อขอให้พระองค์ช่วย ^๖เขาพูดว่า “นายท่าน คนใช้ของผมนอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ต้องทนทุกข์ทรมานมาก”

^๗พระเยซูบอกนายร้อยว่า “เราจะไปรักษาให้”

^๘นายร้อยจึงบอกพระองค์ว่า “นายท่าน ผมไม่ดีพอที่จะให้ท่านเข้าไปในบ้านของผม ท่านแค่สั่งเท่านั้น คนใช้ของผมก็จะหาย ^๙ที่ผมรู้จักก็เพราะผมเป็นทหาร มีทั้งหัวหน้าที่สั่งผม และมีลูกน้องที่ต้องเชื่อฟังคำสั่งผม เมื่อผมสั่งให้ ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา

*๗:๑๕ ผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม คือ ผู้ที่อ้างว่าพวกเขาพูดแทนพระเจ้า แต่ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

และถ้าสั่งให้ทาสของผม ‘ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

^{๑๐} เมื่อพระ เยชูได้ยินอย่างนั้นก็แปลกใจมาก และพูดกับคนที่ติดตามมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่ ยังไม่เคยพบใครในอิสราเอล ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย ^{๑๑} เราจะบอกให้รู้ว่ จะมีคนจำนวนมากมาจากตะวันออกและตะวันตก เพื่อมาร่วมในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกับอับ รา ฮัม อิศ อัก และยา โคบ ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ^{๑๒} แต่คนที่น่าจะได้อยู่ในอาณาจักรของพระองค์นั้น กลับจะต้องถูกโยนออกไปอยู่ในที่มืด ที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด”

^{๑๓} แล้วพระ เยชูก็พูดกับนาย ร้อยว่า “กลับไปบ้านเถอะ มันจะเป็นไปตามที่คุณเชื่อ” และคนใช้ของเขาก็หายทันทีในเวลานั้น

พระเยซูรักษาคนป่วยมากมาย

(*มก. ๑:๒๙-๓๔; ลก. ๔:๓๘-๔๑*)

^{๑๔} เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของเปโตร ก็เห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไขอยู่บนเตียง ^{๑๕} พอพระองค์แตะมือเธอ เธอก็หายจากไขทันที และลุกขึ้นมารับใช้พระองค์

^{๑๖} ในเย็นนั้น มีคนพาพวกที่ถูกผีสิงมาหาพระ เยชูเป็นจำนวนมาก พระองค์ได้สั่งให้ผีเหล่านั้นออกจากร่างพวกมันไป และยังได้รักษาคนป่วยทุกคนด้วย ^{๑๗} สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“พระองค์เอาความเจ็บป่วยของพวกเราไปเสีย

และแบกรับเอาโรคภัยของเราไว้” *

การติดตามพระเยซู

(*ลก. ๙:๕๗-๖๒*)

^{๑๘} เมื่อพระ เยชูเห็นฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้พวกศิษย์ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ^{๑๙} ครุสธอน กฏ ปฏิบัติคนหนึ่งเข้ามาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ไม่ว่าอาจารย์จะไปไหน ผมจะติดตามไปด้วย”

^{๒๐} พระ เยชูบอกเขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง นกยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม้แต่ที่ จะซุกหัวนอน”

^{๒๑} ลูก ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ได้ขอพระองค้ว่า “อาจารย์ ขออนุญาตไปฝังศพพ่อก่อนนะครับ”

^{๒๒} พระ เยชูตอบเขาว่า “ตามเรามา ปล่อยให้คนตายฝังคนตายกันเองเถอะ”

พระเยซูห้ามพายุ

(*มก. ๔:๓๕-๔๑; ลก. ๘:๒๒-๒๕*)

^{๒๓} เมื่อพระองค์ลงเรือ พวกศิษย์ก็ตามพระองค์ไปด้วย ^{๒๔} ทันใดนั้นมีพายุใหญ่เกิดขึ้นในทะเลสาบ คลื่นซัดจนน้ำเข้าเต็มเรือ แต่พระ เยชูยังนอนหลับอยู่ ^{๒๕} พวกศิษย์มาปลุกพระองค์และบอกว่า “อาจารย์ช่วยด้วย เรากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้ว”

^{๒๖} พระ เยชูพูดกับพวกเขาว่า “ทำไมซีขลาดอย่างนี้ ชาวไม่มี ความเชื่อเอาเสียเลย” แล้วพระองค์ก็ลุกขึ้นมาห้ามลมและคลื่น มันก็สงบลงอย่างราบคาบ

^{๒๗} พวกเขา ก็ประหลาดใจ พูดกันว่า “เขาเป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นยังเชื่อฟังเขาเลย”

พระเยซูขับไล่ผีออกจากชายสองคน

(*มก. ๕:๑-๒๐; ลก. ๘:๒๖-๓๙*)

^{๒๘} เมื่อพระ เยชูข้ามฟากมาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบในเขตแดนของชาว กา ดารา ก็มีชายสองคนที่ถูกผีสิง เดินออกมาจากหลุมฝังศพตรงเข้ามาหาพระองค์ สองคนนี้ดูร้ายมากจนไม่มีใครกล้าเดินผ่านไปแถวนั้น ^{๒๙} สองคนนั้นตะโกนว่า “บุตรของพระเจ้า มาอยู่กับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเรา ก่อนเวลาที่พระเจ้าได้กำหนดไว้หรือ”

^{๓๐} ห่างจากที่นั้นไปไม่กี่ไกล มีหมู่ฝูงใหญ่ ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้หากินกันอยู่ ^{๓๑} ผีพวกนั้นขอร้องพระองค้ว่า “ถ้าจะไล่พวกเราออกไป ก็ช่วยส่งพวกเราเข้าไปอยู่ในฝูงหมูพวกนั้นด้วยเถอะ”

^{๓๒} พระ เยชูพูดกับผีพวกนั้นว่า “ออกไป” แล้วพวกผีก็ออกจากชายสองคนนั้นไปเข้า

* ๘:๑๗ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๕๓:๔

† ๘:๒๘ *กา ดารา* คือพื้นที่ทางด่านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบกาลิลี

สิ่งในฝูงหมูแทน และหมูทั้งฝูงก็วิ่งกรูกัน จากไหล่เขาที่สูงชัน ลงสู่ทะเลสาบ แล้วจมน้ำตายหมด ^{๓๓}ส่วนคนเลี้ยงหมูก็วิ่งเข้าไปในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้คนในเมืองฟัง โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนนั้นที่ถูกผีสิง ^{๓๔}คนทั้งเมืองก็เลยพากันออกมาหาพระเยซู เมื่อเจอพระองค์ ต่างก็ขอร้องให้พระองค์ไปจากเขตแดนของเขา

พระเยซูรักษาคนอัมพาต

(มก. ๒:๑-๑๒; ลก. ๕:๑๗-๒๖)

๑๘ แล้วพระเยซูได้ลงเรือข้ามฟากกลับไปเมืองของพระองค์ ^๒มีคนหามคนเป็นอัมพาตนอนอยู่บนเปลมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนที่ เป็นอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย สบายใจได้แล้ว เพราะบาปของลูกได้รับการอภัยแล้ว”

^๓ครูสอนกฎ ปฏิบัติบาง คนก็คิดในใจว่า “ไอ้หมอนี่ พูดจาดูหมิ่นพระเจ้าชัดๆ”

^๔พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดขึ้นว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดชั่วร้ายอย่างนี้ในใจ ^๕จะให้เราพูดว่า ‘ความ บาปของคุณ ได้ รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดินซะ’ อันไหนจะง่ายกว่ากัน ^๖เดี๋ยวเราจะพิสูจน์ให้เห็นว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกนี้ ที่จะอภัยบาปได้” แล้วพระเยซูก็พูดกับคนง่อยว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอน แล้วกลับไปบ้านได้แล้ว” ^๗ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นเดินกลับบ้าน ^๘เมื่อเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็ตกตะลึง และพากันสรรเสริญพระเจ้าที่ให้มีมนุษย์มีสิทธิอำนาจท่าอย่างนั้นได้

พระเยซูเลือกมัทธิว

(มก. ๒:๑๓-๑๗; ลก. ๕:๒๗-๓๒)

^๙เมื่อพระเยซูออกมาจากที่นั้น ก็เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์บอกเขาว่า “ตามเรามา” มัทธิวก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

^{๑๐}เมื่อพระเยซูกินอาหารอยู่ที่บ้านของมัทธิว มีคนเก็บภาษี และคนบาปหลายคน มากินอาหารร่วมกับพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ ^{๑๑}เมื่อพวกฟาริสีเห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไม

อาจารย์ของคุณถึงกินอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”

^{๑๒}เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงตอบว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต่างหากที่ต้องการ ^{๑๓}พวกคุณไปศึกษาดูสิว่า พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไรที่ว่า ‘เราอยาก จะเห็นความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา’ เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

คนถามถึงเรื่องการอดอาหาร

(มก. ๒:๑๘-๒๒; ลก. ๕:๓๓-๓๕)

^{๑๔}ลูกศิษย์ของยอห์นที่ท่าฟิธจุ่มน้ำ เข้ามาถามพระองค์ว่า “พวกเราและพวกฟาริสีอดอาหาร กันเป็นประจำ แต่ทำไมลูกศิษย์ของท่านถึงไม่ทำบ้างล่ะ”

^{๑๕}พระเยซูตอบว่า “จะให้เพื่อนเจ้า บ่าว โศกเศร้าได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ แต่เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้า บ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา แล้วเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร”

^{๑๖}“ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หดไปปะเข้ากับเสื้อผ้าเก่าหรอก เพราะเมื่อผ้านั้นหดก็จะดึงเสื้อผ้าเก่าให้ขาดมากขึ้น ^{๑๗}คงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ในถุงหนังเก่าหรอก เพราะถุงหนังเก่าจะแตก เหล้าองุ่นก็จะรั่วไหลออกมาหมด และถุงหนังเก่าก็จะเสียด้วย แต่ควรจะเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังใหม่ เพื่อจะได้รักษาทั้งเหล้าองุ่น และถุงหนังนั้นไว้”

พระเยซูชุบชีวิตเด็กหญิง และรักษาหญิงตกเลือด

(มก. ๕:๒๑-๔๓; ลก. ๘:๔๐-๕๖)

^{๑๘}เมื่อพระเยซูกำลังพูดเรื่อง นี้อยู่ ก็มีหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวคนหนึ่งเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “ลูกสาวของผม เพิ่งตาย แต่ถ้าอาจารย์ช่วยไปวางมือบนตัวเธอ เธอก็จะฟื้นขึ้นมา”

^{๑๙}พระเยซูลุกขึ้นตามเขาไป ศิษย์ของพระองค์ก็ตามไปด้วย

*๘:๑๓ อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา ๖:๖

†๘:๑๗ *ถุงหนัง* คือ ถุงที่ทำจากหนังสัตว์สำหรับใส่เหล้าองุ่น

๒๐ ขณะนั้นมีผู้ หญิงคนหนึ่งทีทนทุกข์
ทรมานมากเพราะตก เลือดมาสิบ สองปีแล้ว
เธอเบียดคนเข้ามาอยู่ข้างหลังพระองค์และ
แตะพุทที่ชายเสื้อคลุมพระองค์ ๒๑ เธอคิดในใจ
ว่า “ขอแค่ได้แตะเสื้อ คลุมของเข ฉันก็จะ
หาย”

๒๒ พระเยซูหันมาเห็นเธอ แล้วพูดว่า “ลูก
เอ๋ย สบายใจได้แล้ว ความเชื่อของเจ้าทำให้
เจ้าหายแล้ว” แล้วเธอก็หายทันที

๒๓ เมื่อพระ เยชูมาถึงบ้านของหัวหน้าที่
ประชุมชาวยิว ก็เห็นคนเป่าปี่และคนมาก
มายกำลังร้องไห้กันอยู่ ๒๔ พระองค์บอกว่า
“ออกไปให้หมด เด็กคนนี้ยังไม่ตายแต่กำลัง
หลับอยู่” พวกนั้นต่างพากันหัวเราะเยาะ
พระองค์ ๒๕ เมื่อคนพวกนั้นถูกไล่ออกไป
หมดแล้ว พระเยซูเข้าไปในห้องของเด็ก จับ
มือเธอ แล้วเธอก็ลุกขึ้นมา ๒๖ เรื่องนี้ได้เลื่อง
ลือกันไปทั่วแคว้นนั้น

พระเยซูรักษาอีกสามคน

๒๗ เมื่อพระ เยชูออกมาจากที่นั้น มีชาย
ตาบอดสองคนเดินตามมาและร้องตะโกนว่า
“บุตรดาวิด โปรดสงสารพวกเราด้วยเถิด”

๒๘ เมื่อพระ เยชูเข้าไปในบ้าน ชายตาบอด
ก็เข้าไปหาพระองค์ พระ เยชูถามพวกเขาว่า
“เชื่อไหมว่า เราทำให้คุณมองเห็นได้” ชาย
ตาบอดตอบว่า “เชื่อครับท่าน”

๒๙ พระ เยชูแตะที่ตาของพวกเขา และพูด
ว่า “คุณเชื่ออย่างไร ก็ขอให้เป็นไปตามนั้น”

๓๐ แล้วพวกเขาก็มองเห็น พระ เยชูสั่งพวก
เขาว่า “อย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เป็นอันขาด”

๓๑ แต่พอพวกเขาออกมา ก็ได้กระจายข่าว
ของพระเยซูไปจนทั่วแคว้นนั้น

๓๒ เมื่อชายสองคนนี้ไปแล้ว มีคนพาชายที่
ถูกผีสิงจนทำให้พูดไม่ได้ เข้ามาหาพระ เยชู

๓๓ เมื่อพระ เยชูไล่ผีออกไปแล้ว ชายคนนั้น
ก็พูดได้ ทำให้ชาวบ้านแปลกใจมากและพูด
ว่า “ไม่เคยเห็นเรื่องอะไรอย่างนี้ในอิสราเอล
มาก่อนเลย”

๓๔ แต่พวกฟาริ สิกกลับพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์
อำนาจของหัวหน้าผีขับไลผีออกไป”

พระเยซูสงสารประชาชน

๓๕ พระ เยชูเดินทางไปที่ทั่วทุกเมืองและ
ทุกหมู่บ้าน ไปสั่ง สอนในที่ประชุมชาว
ยิว และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักร
ของพระเจ้า พร้อมกับรักษาโรค กายใช้ เจริบ
ต่างๆด้วย ๓๖ เมื่อพระองค์เห็นคนมากมาย
พระองค์ก็รู้สึกสงสาร เพราะพวกเขามีปัญหา
และไม่มีที่พึ่ง เหมือนฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง
๓๗ พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “พืช ผลที่จะ
ให้เก็บ เกี่ยวนั้นมีมากมาย แต่คนงานมีน้อย
๓๘ ดังนั้น ให้ให้อ่อนวอนขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
ของพืชผล ให้ส่งคนงานมาช่วยเก็บเกี่ยวพืช
ผลของพระองค์ด้วย”

พระเยซูส่งศิษย์ทั้งสิบสองคนออกไป

(มก. ๓:๑๓-๑๙; ๖:๗-๑๓;
ลก. ๖:๑๒-๑๖; ๙:๑-๖)

๑ พระ เยชูเรียกศิษย์เอกทั้งสิบ สอง
คนมา และให้สิทธิ อำนาจกับพวก
เขาเหนือวิญญาณชั่ว เพื่อจะขับพวกมันและ
รักษาโรคกายใช้ เจริบทุกชนิดได้

๒ นี่คือรายชื่อศิษย์เอกทั้งสิบสองคนคือ

ซีโมน หรือเรียกกันว่า เปโตร
อันดรูว์น้องชายของเขา
ยากอบลูกของเศเบดี
ยอห์นน้องชายของเขา

๓ ฟิลิป
บารโธโลมิว
โธมัส
มัทธีวคนเก็บภาษี
ยากอบลูกของอัลเฟอัส

๔ ธัดเดอัส
๕ ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า *
และยูดาส อิสคาริโอท คนที่ต่อมาได้หักหลัง
พระองค์

๖ พระเยซูส่งสิบสองคนนี้ออกไป พร้อมกับ
สั่งว่า “อย่าไปหาพวกคนที่ไม่ใช่ชาวยิว อย่า
เข้าไปในเมืองของพวกชาวสะ มา เรีย ๖ แต่
ให้ไปหาคนอิสราเอล แกะของพระเจ้าที่หลง
หาย ๗ ไปประกาศว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์
ใกล้มาถึงแล้ว’ ๘ และรักษาคนป่วยให้หาย

* ๑๐:๘ ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า คือ ผู้ที่กระตือรือร้นในการเชื่อ ฟังพระเจ้าและรักษากฎ
ปฏิบัติ ซื่อในภายหลัง ได้ถูกขับจากกลุ่มของคนยิวที่ต่อต้านพวกโรม

ทำให้คนตายฟื้น รักษาคนเป็นโรคผิวหนัง ร้ายแรงให้หายสะอาด และไล่ผีออกจากคน คุณได้ รับสุทธิอำนาจ นี้มาเปล่าๆก็ให้ช่วยคนอื่นเปล่าๆด้วย ๙ เวลาเดินทาง ไม่ต้องเอาเงินทองติดตัวไป ไม่ต้องเอากระเป๋า หรือเสื้อผ้าสำรอง หรือรองเท้าสาน หรือไม้เท้าไปด้วย ๑๐ เพราะคุณทำงานก็สมควรจะได้ รับการเลี้ยงดูในสิ่งที่เขาจำเป็น

๑๑ เมื่อคุณเข้าไปบ้านไหนเมืองไหนก็ตาม ให้หาคนที่เต็มใจต้อนรับคุณ และพักอยู่ที่บ้านของคนนั้นตลอดจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป ๑๒ เมื่อคุณเข้าไปในบ้าน ก็ขอพระเจ้าอวยพรให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข ๑๓ ถ้าคนในบ้านนั้นยินดีต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะตกอยู่กับบ้านนั้น แต่ถ้าเขาไม่ต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะกลับคืนมาหาคุณ ๑๔ และถ้าบ้านไหนเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ และไม่ฟังสิ่งที่คุณพูด ก็ออกจากที่นั่นเสีย และสะบัดฝุ่นจากเท้า *ออกเสียด้วย ๑๕ เราขอบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา ชาวเมืองนั้นจะได้ รับโทษหนักกว่าชาวเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ †เสียอีก

พระเยซูเตือนว่าจะเกิดเรื่องเดือดร้อน

(มก. ๑๓:๙-๑๓; ลก. ๒๑:๑๒-๑๗)

๑๖ ฟังให้ดีนะ เราส่งพวกคุณออกไปเหมือนส่งแกะไปอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ดังนั้นพวกคุณต้องฉลาดเหมือนงู และซื่อบริสุทธิ์เหมือนนกพิราบ ๑๗ ระวังให้ดีเพราะคนพวกนั้นจะจับพวกคุณไปขึ้นศาล และเขียนคุณในที่ ประชุม ๑๘ พวกคุณจะถูกนำตัวไปยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา พวกคุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้กษัตริย์ เจ้า เมือง และคนที่ไม่ใช่ชาวยิวฟัง ๑๙ เมื่อโดนจับ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดอะไร หรือจะพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา พระเจ้าจะบอกเองว่าจะให้คุณพูดอะไร ๒๐ จริจๆแล้ว คนที่พูดจะ

ไม่ใช่ตัวพวกคุณ แต่เป็นพระ วิญญาณของพระบิดาพูดผ่านทางคุณ

๒๑ พี่น้องจะหักหลังกันเองให้ไปถูกฆ่า พ่อจะหัก หลังลูกให้ไปถูกฆ่า ลูกๆจะต่อ ด้านพ่อแม่ และส่งพ่อแม่ไปให้ถูกฆ่า ๒๒ ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา แต่ใครที่ทนได้จนถึงที่สุดก็จะได้ รับความรอด ๒๓ เมื่อเขาข่มเหงคุณในเมืองหนึ่ง ก็ให้หนีไปเมืองอื่น เราขอบอกให้รู้ว่า บุตรมนุษย์จะมาถึงก่อนที่พวกคุณจะเดินทางไปทั่วทุกเมืองของอิสราเอลเสียอีก

๒๔ ศิษย์ไม่เหนือกว่าครู และทาสก็ไม่เหนือกว่าเจ้านาย ๒๕ ศิษย์น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนครู และทาสก็น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนเจ้านาย ถ้าขนาดเจ้าของบ้านยังถูกเรียกว่าซาตาน †แล้วลูกบ้านจะไม่ถูกเรียกด้วยชื่อที่เลวร้ายกว่านั้นอีกหรือ

กลัวพระเจ้า ไม่ต้องกลัวมนุษย์

(ลก. ๑๒:๒-๗)

๒๖ ตั้ง นั้น ไม่ต้องกลัวคนพวกนั้น เพราะทุกอย่างที่ปิดบังไว้ก็จะถูกเปิดโปงออกมา และทุกอย่างที่เป็นความ ลับก็จะถูกเปิดเผย ๒๗ สิ่งที่เราได้บอกคุณในที่มืด ก็ขอให้ไปพูดในที่สว่าง สิ่งที่เรากระซิบบอกคุณ ก็ให้ไปประกาศจากบนดาดฟ้า ๒๘ อย่ากลัวคนพวกนี้ที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย แต่ไม่สามารถฆ่าวิญญาณของคุณได้ แต่ให้เกรงกลัวพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งร่างกาย และวิญญาณของคุณในนรก ๒๙ ถ้าพระ บิดาของคุณไม่ยอม แม้แต่นกกระจอกตัวเล็กๆ สองตัวที่มีค่าแคบาทเดียวจะตกลงมาบนพื้นไม่ได้เลย ๓๐ แม้แต่เส้นผมทุกเส้นบนหัวคุณ พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว ๓๑ อย่างกลัวเลย เพราะพวกคุณมีค่ามากกว่านกกระจอกทั้งฝูงมากนัก

* ๑๐:๑๔ **สะบัดฝุ่นจากเท้า** หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้อนรับมิติดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

† ๑๐:๑๕ **เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์** คือ ชื่อของเมืองสองเมืองที่พระเจ้าได้ทำลายเพื่อลงโทษประชาชนชั่วร้ายในเมืองนั้น อยู่ในหนังสือปฐมกาล ๑๙:๒๔-๒๘

‡ ๑๐:๒๕ **ซาตาน** หรือแปลตรงๆได้ว่า “เบเอลเซบูล” เป็นหัวหน้าของผี หรือ นายผี

บอกคนถึงความเชื่อของคุณ

(ลก. ๑๒:๘-๙)

^{๓๒}ถ้าใครยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์ด้วย ^{๓๓} แต่ถ้าใครไม่ยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์เหมือนกัน

การติดตามพระเยซูอาางจะทำให้คุณเดือดร้อน

(ลก. ๑๒:๕๑-๕๓; ๑๔:๒๖-๒๗)

^{๓๔}อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำความสงบ สุขมาให้กับโลกนี้ เราไม่ได้นำความสงบสุขมา แต่เรานำดาบมาให้ ^{๓๕-๓๖} เพราะเรามาเพื่อทำให้ ‘ลูกชายต่อต้านพ่อ ลูกสาวต่อต้านแม่ ลูกสะใภ้ต่อต้านแม่ผัว ศัตรูของเขาก็คือคนในครอบครัวของเขา นั่นเอง’ *

^{๓๗}คนที่รักพ่อหรือแม่ของตัวเอง มากกว่าเราก็คงไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา คนที่รักลูกชายหรือลูกสาวของตัวเอง มากกว่าเราก็คงไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ^{๓๘} คนที่ไม่ยอมแบกไม้กางเขนของตัวเอง แล้วตามเรามา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ^{๓๙} คนที่พยายามเอาตัวรอด จะไม่รอด แต่คนที่สละตัวเองเพื่อเราจะค้นพบตัวเอง

พระเจ้าจะอวยพรคนที่ต้อนรับคุณ

(มก. ๙:๔๑)

^{๔๐} คนที่ต้อนรับคุณ ก็ต้อนรับเราด้วย และคนที่ต้อนรับเรา ก็ได้ต้อนรับผู้ ที่ส่งเรามาด้วย ^{๔๑} คนที่ต้อนรับผู้ พุด แทน พระเจ้า เพราะเขาเป็นผู้ พุด แทน พระเจ้า ก็จะได้ รับรางวัลแบบเดียวกับที่ผู้ พุด แทน พระเจ้านั้นได้ รับ และคนที่ต้อนรับคนที่เชื่อ ฟังพระเจ้า เพราะเขาเชื่อ ฟังพระเจ้า ก็จะได้ รับรางวัลแบบเดียวกับคนที่เชื่อ ฟังพระเจ้านั้นได้ รับ ^{๔๒} แม้แต่คนที่ให้แค่น้ำเย็นแก่ผู้เดียวกับศิษย์

ที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งของเรา เราขอบอกให้รู้ว่า คนๆ นั้นจะได้ รับรางวัลตอบแทนอย่างแน่นอน”

พระเยซูและยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(ลก. ๗:๑๘-๓๕)

^๑เมื่อพระ เยชูสั่งพวกศิษย์ทั้งสิ้น **๑๑** สองคนเสร็จแล้ว พระองค์ก็จากที่นั่นไปประกาศสั่ง สอนตามเมืองต่างๆ ในแคว้นกาลิลี

^๒ยอห์นผู้ทำพิธี จุ่ม น้ำซึ่งอยู่ในคุก ได้ยินข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่พระคริสตเจ้าทำ จึงให้ลูกศิษย์ของเขาไป ^๓ถามพระ เยชูว่า “ท่านคือคนๆ นั้นที่กำลังจะมา หรือเราจะต้องรออีกคนหนึ่งครับ”

^๔พระ เยชูตอบว่า “กลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่ฉันได้ยินและได้เห็น คือ ^๕คนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนเป็นโรคผิวหนัง ร้าย แรงก็หาย คนหู หวกได้ยิน คนตาย กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ และคนจนก็ได้ยินข่าวดี ^๖ คนที่ไม่ทิ้งเราเพราะสิ่งที่เราทำเป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

^๗เมื่อศิษย์ของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซู เริ่มพูดถึงยอห์นกับฝูง ชนว่า “พวกคุณออกไปดูอะไรในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งหรือ ^๘ ไปดูต้นอ้อ ^๙ ลูตามลมหรืออย่างไร ถ้าไม่ใช่ แล้วออกไปดูอะไรกัน ไปดูคนแต่งตัวหรูหราหรือไม่ใช่แน่ เพราะคนที่แต่งตัวหรูหราเหล่านั้นอยู่ในวัง ^{๑๐} ถ้าอย่างนั้น พวกคุณออกไปดูอะไรกัน ไปดูผู้ พุด แทน พระเจ้าใช้ใหม่ ใช้แล้ว และเราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นนั้นเป็นยิ่งกว่าผู้ พุด แทน พระเจ้าเสียอีก ^{๑๑} เขาเป็นคนที่พระคัมภีร์ ได้เขียนไว้ว่า

‘ดูสิ เราจะส่งผู้ส่ง ข่าวของเรามาก่อนหน้าท่าน

เขาจะไปเตรียมหนทางให้กับท่าน’ ‡

^{๑๒}เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำนั้นยิ่ง ใหญ่กว่าทุกคนที่เกิดมาจากผู้ หญิง แต่คนที่สำคัญน้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ก็ยิ่งยิ่ง ใหญ่กว่ายอห์นอีก ^{๑๓}นับ

* ๑๐:๓๕-๓๖ อ้างมาจากหนังสือ มีคาห์ ๗:๖

† ๑๑:๘ **ต้นอ้อ** พระเยซูหมายความว่ายอห์นไม่ได้อ่อนแอเหมือนกับต้นอ้อที่ไหวเอนไปตามลม

‡ ๑๑:๑๐ อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ ๓:๑

ตั้งแต่ยอห์นผู้ทำพิธี จุ่ม นำมาจนถึงเดี่ยว นี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ รับการข่มเหงอย่างหนักและพวกปา เถื่อนก็พยายามที่จะปล้นเอาไป ^{๑๓} พวกผู้พูดแทนพระเจ้ารวมทั้งกฏของโมเสสจนมาถึงสมัยยอห์น ได้บอกให้รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ^{๑๔} ถ้าคุณเชื่อพวกเขา คุณจะต้องเชื่อว่า ยอห์นก็คือเอลี ยาห์ คนที่พวกเขาบอกว่าจะมา ^{๑๕} ใครที่มีหูก็ฟังเอาไว้ให้ดี

^{๑๖} เราจะเปรียบเทียบคนสมัย นี้เหมือนกับอะไรดี พวกเขาเป็นเหมือนเด็กๆที่นั่งอยู่ที่ตลาด และร้องตะโกนใส่กันว่า

^{๑๗} ‘เราเอาป้าให้ฟัง แต่เธอก็ไม่เดินตาม เราร้อง เพลงงาน ศพให้ แต่เธอก็ไม่ทำตัวเศร้าโศก’

^{๑๘} เมื่อยอห์นมา เขาไม่ได้กินและดื่มเหล้าองุ่นเหมือนคนอื่นๆ คุณก็ว่าเขา ‘มีผีสิง’ ^{๑๙} เมื่อบุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม คนก็พูดว่า ‘ดูโอ้หมอนั่นสิ ทั้งตะกละและขี้เมา แถมยังเป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษี และคนบาปอีกด้วย’ แต่สติปัญญาอันสูงหรือผิด ก็ได้ได้จากผลทั้งหลายของมัน”

พระเยซูเตือนพวกคนที่ไม่ยอมเชื่อ

(ลก. ๑๐:๑๓-๑๕)

^{๒๐} แล้วพระเยซูก็เริ่มประณามเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทำการ อัครรรยไว้เป็นส่วนใหญ่ เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับ ตัวกลับ ใจเสียใหม่ ^{๒๑} พระเยซูพูดว่า “นำละอายจริงๆเมืองโคราซิมและเมืองเบธไซดา เพราะถ้าเรื่องอัครรรยที่เกิดขึ้นในเมืองของเจ้านี้ ไปเกิดที่เมืองไทรและเมืองไซดอน ๑ คนที่นั่นก็คงกลับ ตัวกลับ ใจใส่ผ้ากระสอบและเอาขี้ เถ้าโรยหัวไปนานแล้ว ^{๒๒} เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของพวกเจ้าที่อยู่ในสองเมืองนี้จะรุนแรงกว่าโทษของเมืองไทรและเมืองไซดอนเสียอีก ^{๒๓} ส่วนเจ้า เมืองคาเปอรนาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียม

ฟ้าหรือ ไม่มีทาง เจ้าจะถูกโยนลงไปในแดนคนตายต่างหาก เพราะถ้าการอัครรรยที่เราได้ทำให้เจ้าเห็นนี้ ไปทำที่เมืองโสโดม เมืองนั้นก็คงยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ ^{๒๔} เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษนั้น โทษของเมืองโสโดมก็จะเบาว่าโทษของเจ้าเสียอีก”

พระเยซูให้คนของพระองค์หายเหนื่อยใจ

(ลก. ๑๐:๒๑-๒๒)

^{๒๕} แล้วพระ เยซุก็พูดว่า “พระ บิดา ลูกขอขอบคุณพระองค์ ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์ และแผ่นดิน โลก เพราะพระองค์ได้ปิดบังเรื่องเหล่านี้ จากพวกที่มีการ ศึกษาและพวกเฉลียวฉลาด แต่ได้เปิดเผยให้กับพวกที่ไร้เดียงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ^{๒๖} ใช่แล้ว พระบิดา เพราะนั่นแหละเป็นไปตามความพอใจของพระองค์

^{๒๗} พระ บิดาได้ให้เรา มีสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครรู้จักพระ บุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระ บิดานอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรเลือกที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับพระบิดา

^{๒๘} เชิญมาสิ ทุกคนที่รู้สึกเหนื่อยใจและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกคุณหายเหนื่อยใจ ^{๒๙} รับเราเป็นผู้นำชีวิต † และเรียนรู้จากเรา เพราะเราอ่อนน้อม และถ่อมสุภาพแล้วพวกคุณจะได้หายเหนื่อยใจ ^{๓๐} ชีวิตที่มีเราเป็นผู้นำนั้นสบายๆและภาระที่เราให้หนักเบา”

ชาวิวบางคนกล่าวหาพระเยซู

(มก. ๒:๒๓-๒๔; ลก. ๖:๑-๕)

๑๒ ^๑ พระ เยซุเดินผ่านทุ่งข้าวสาลี ซึ่ง เป็นวันหยุดทางศาสนาพอดี พวกศิษย์ของพระองค์ก็หิว จัด ก็เลยเด็ดยอดรวงข้าวสาลีมาขยี้เป่ลือกออกแล้วกินกัน ^๒ เมื่อ

* ๑๑:๒๑ **เบธไซดา** เป็นเมืองที่อยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระเยซูได้ไปสั่งสอนและทำการอัครรรยมากมายที่เมืองนี้

† ๑๑:๒๑ **เมืองไทรและเมืองไซดอน** เป็นเมืองที่อยู่ในเลบานอนซึ่งมีประชาชนชั่วร้ายมากอาศัยอยู่

‡ ๑๑:๒๕ **รับเราเป็นผู้นำชีวิต** ในภาษาเดิมใช้คำว่า “ยอมรับแขกของเรา” “แขก” ในที่นี้หมายถึงการยอมรับ การเชื่อฟัง หรือยอมจำนนตัว

พวกฟาริสี เห็นกับบอกพระ เยชูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังทำผิดกฎวันหยุด”

^๓ พระองค์ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่าน หรือว่าดาวิดทำอะไร ตอนที่เขาและลูกน้องของเขาหิว ^๔ดาวิดได้เข้าไปในบานของพระเจ้า แล้วไปเอาขนมปังศักดิ์สิทธิ์มากินกันกับลูกน้อง ซึ่งตามกฎแล้วมีแต่พวกนักบวชเท่านั้นที่กินได้ ^๕แล้วพวกคุณไม่เคยอ่านกฎของโมเสสหรือว่า พวกนักบวชที่ทำงานอยู่ในวิหาร บางครั้งก็ทำงานตรงกับวันหยุดทางศาสนา ซึ่งถือว่าผิดกฎ แต่พวกเขาก็ไม่มีความผิด ^๖เราจะบอกให้รู้ว่า มีคนหนึ่ง *ที่อยู่ที่นี่ ยิ่งใหญ่กว่าวิหารเสียอีก ^๗ถ้าคุณเข้าใจความหมายของข้อพระ คัมภีร์ที่ว่า เรออยากเห็นความ เมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา *คุณคงจะไม่ประณามคนเหล่านี้ นี่ที่ไม่มีความผิดแน่

^๘ เพราะ ‘บุตรมนุษย์เป็นนายเหนือวันหยุดทางศาสนา’”

พระเยซูรักษาชายที่มีมือลีบ

(*มก. ๓:๑-๖; ลก. ๖:๖-๑๑*)

^๙ พระ เยชูออกมาจากที่นั่น และเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว ^{๑๐} มีชายมือลีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น พวกยิวบางคนพยายามที่จะหาเรื่องใส่ร้ายพระองค์ จึงถามพระองค์ว่า “มันผิดกฎหรือเปล่า ถ้าจะรักษาคนในวัน หยุดทางศาสนา”

^{๑๑} พระองค์ตอบว่า “ถ้าพวกคุณมีแกะอยู่ตัวหนึ่ง แล้วมันตกลงไปในบ่อในวัน หยุดทางศาสนา คุณจะไม่ใช่ช่วยดึงมันขึ้นมาจากบ่อหรือ ^{๑๒}มนุษย์นั้นมีค่ามากกว่าแกะเสียอีก ดังนั้นการทำให้ในวัน หยุดทางศาสนาจึงไม่ผิดกฎ”

^{๑๓} แล้วพระ เยชูสั่งกับคนมือลีบว่า “ยืdmมือออกมา” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขาก็หาย เป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง ^{๑๔} พวกฟาริสีจึงออกไปวางแผนฆ่าพระเยชู

พระเยซูคือผู้รับใช้ที่พระเจ้าเลือก

^{๑๕} แต่พระ เยชูรู้ตัวเสียก่อนจึงไปจากที่นั่น มีคนเป็นจำนวนมากตามพระองค์ไป และพระองค์รักษาพวกเขาให้หายป่วยทุกคน ^{๑๖} พระองค์สั่งพวกเขาน่า ห้ามบอกคนอื่นว่า พระองค์เป็นใคร ^{๑๗} เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดว่า

^{๑๘} “นี่คือผู้รับ ใช้ที่เราได้เลือกไว้ เรายรักเขา และภูมิใจในเขามาก เราจะให้วิญญาณของเราแก่เขา เขาจะประกาศความยุติธรรมต่อชนทุกชาติ ^{๑๙} เขาจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่มีปากมียเสีย

ไม่มีใครจะไต่ถามเสียงของเขาตามท้องถนน ^{๒๐} ต้นอ้อที่ซ้ำแล้ว เขาก็จะไม่หักกิ่ง ใส่ตะเกียงที่ใกล้มอด เขาก็จะไม่ดับ จนกว่าเขาจะนำความยุติธรรมมาและทำให้มันเกิดขึ้นจริง

^{๒๑} เขาจะเป็นความหวังของคนทุกชาติ” ^{๒๒}

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(*มก. ๓:๒๐-๓๐; ลก. ๑๑:๑๔-๒๓; ๑๒:๑๐*)

^{๒๒} มีคนพาชายที่ถูกผีสิงที่ตาบอดและพูดไม่ได้มาหาพระ เยชู พระองค์รักษาเขา จนมองเห็นและพูดได้ ^{๒๓} ทำให้คนทั้งหมดประหลาดใจมาก และถามกันว่า “เป็นไปได้ไหม ที่เขาจะเป็นบุตรของดาวิด”

^{๒๔} เมื่อพวกฟาริสีไต่ถามก็พูดว่า “ที่คน นี้ใส่มือออกได้ ก็เพราะใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล หัวหน้านี่”

^{๒๕} พระ เยชูรู้ถึงความคิดนั้น จึงตอบไปว่า “อาณาจักรที่แตกแยกจะถูกทำลาย เมืองไหนหรือครัวเรือนไหนที่แตกแยก ก็คงจะไปไม่รอด ^{๒๖} ดังนั้นถ้าชาตาน ขับไล่ชาตาน มันก็ต่อสู้กับตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร ^{๒๗} และถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูลขับไล่พวกผี ชั่ววันแล้วพวกของคุณใช้ฤทธิ์อำนาจของใครขับ

* ๑๖:๖ คนหนึ่ง หรือ สำเนาบางฉบับใช้คำว่า “สิ่งหนึ่ง”

† ๑๖:๗ อ้างมาจากหนังสือไฮเซยา ๖:๖

‡ ๑๖:๒๑ คนทุกชาติ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า “คนที่ไม่ใช่ชาวยิว”

§ ๑๖:๒๑ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๕๒:๑-๔

ไล่พวกผีชั่วนั้นล่ะ ดังนั้น พวกศิษย์ของคุณเองจะพิสูจน์ว่า สิ่งที่คุณพูดเกี่ยวกับเรานั้นผิด^{๒๘} แต่ถ้าเราขับไล่ผี ชั่วออกด้วยฤทธิ์อำนาจพระ วิญญาณของพระเจ้า ก็แสดงว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาถึงพวกคุณแล้ว^{๒๙} จริงๆ แล้ว ใครจะบุกเข้าไปปล้นบ้านของคนที่แข็งแรงได้ นอกจากจะมัดเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นไว้ก่อน จึงจะปล้นข้าวของในบ้านได้^{๓๐} ถ้าใครไม่ได้ช่วยฝ่ายเรา ก็เป็นศัตรูกับเรา ใครไม่ได้ช่วยเรารวบรวม ก็ทำให้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายไป^{๓๑} ดังนั้นเราจะบอกคุณว่า พระเจ้าจะยก โทษให้กับความ บาปทุกชนิด และคำหิมน ประมาททุกอย่าง แต่พระเจ้าจะไม่ยก โทษให้กับคนที่หิมน ประมาทพระ วิญญาณบริสุทธิ์^{๓๒} พระเจ้าจะยก โทษให้กับคนที่ใส่ ร้ายบุตรมนุษย์ แต่พระเจ้าจะไม่ยก โทษให้คนที่ใส่ ร้ายพระ วิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งเดียว นี้และตลอดไป”^{*}

เป็นคนอย่างไรก็ให้ดูจากคำพูด

(ลก. ๖:๔๓-๔๕)

^{๓๓} “ถ้าอยากรู้ชนิดของต้นไม้ ก็ให้ดูที่ผลของมัน ถ้าต้นดีผลก็จะออกมาดี ถ้าต้นเลวผลก็จะออกมาเลว^{๓๔} ไอ้ชาติอธิสรวินุ คำพูดดีและถูก ต้องจะมาจากปากคนชั่วๆอย่างพวกเจ้าได้อย่างไรกัน ในเมื่อใจเต็มไปด้วยอะไร ปากก็จะพูดสิ่งนั้น^{๓๕} คนดีก็จะพูดแต่สิ่งดีๆที่อยู่ในใจของเขา แต่คนชั่วก็จะพูดแต่สิ่งชั่วๆที่อยู่ในใจของเขาเหมือนกัน^{๓๖} เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันที่ตัดสินโทษนั้น เจ้าจะต้องรับ ผิดชอบในคำพูดที่ไร้สาระทุกคำที่ได้พูดออกมา^{๓๗} คำพูดของเจ้านั้นแหละ ที่จะชี้ว่าเจ้าถูกหรือผิด”

ชาวยิวเรียกให้พระเยซูทำอัศจรรย์

(มก. ๘:๑๑-๑๒; ลก. ๑๑:๒๙-๓๒)

^{๓๘} พวกฟาริสีและครุสสอนกฎปฏิบัติบางคนบอกพระ เยชูว่า “อาจารย์ ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดูหน่อย พวกเราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าอยู่กับอาจารย์”

^{๓๙} พระองค์ตอบว่า “มีแต่คนที่ชั่วและไม่สัตย์ ชื่อต่อพระเจ้า ที่เรียก ร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำให้ดู นอกจากการ อัศจรรย์ของโย นาคห์ผู้ พุด แทน พระเจ้า^{๔๐} โย นาคห์อยู่ในห้องปลาตัวใหญ่ถึงสามวัน สามคืน บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางโลกเป็นเวลาสามวันสามคืนเหมือนกัน^{๔๑} ในวันที่พิพากษานั้น ชาวเมืองนี้ะเวห์ ้จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัย นี้ และจะประณามพวกคุณ เพราะชาวนีะเวห์ได้กลับตัวกลับใจเมื่อได้ยินคำ สอนของโย นาคห์ แต่พวกคุณไม่ยอม ทั้งๆที่ตอน นี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าโย นาคห์ก็อยู่ที่นี้แล้ว^{๔๒} ในวันที่พิพากษานั้น ราชนีแห่งทิศใต้ ้ก็เหมือนกัน จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัย นี้ และจะประณามพวกคุณ เพราะท่านอดสำห้เดินทางมาจากสุดปลายโลก เพื่อจะมาฟังคำ สอนที่ฉลาดปราดเปรื่องของซาโลมอน และตอน นี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าซา โลมอนก็อยู่ที่นี้แล้ว แต่พวกคุณกลับไม่ยอมฟังเขา

คนทุกวันนี้เต็มไปด้วยความชั่วร้าย

(ลก. ๑๑:๒๔-๒๖)

^{๔๓} ผีชั่วตนหนึ่ง เมื่อมันออกจากร่างของคนหนึ่งไป มันได้ร่อน เร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งเพื่อหาที่หยุดพัก แต่ก็ทำไม่

* ๑๒:๒๒ พระเจ้า ... ตลอดไป ที่พระ เยชูพูดอย่าง นี้เพราะพวกเขาบอกว่าพระองค์กำลังไล่วิญญาณชั่วโดยอำนาจของมารไม่ใช่อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคนที่เข้าใจผิดว่าอย่างนั้นก็จะไม่มีทางเลื่อมใสในพระองค์และได้รับการอภัย

† ๑๒:๔๑ นีะเวห์ คือ เมืองที่โยนาคห์ไปเผยแผ่คำสอนของพระเจ้า อ้างมาจากหนังสือโยนาคห์ ๓:๕

‡ ๑๒:๔๒ ราชนีแห่งทิศใต้ คือ ราชนีของแคว้นซิบา ซึ่งเดินทางมา เป็นระยะทางไกลมาก เพื่อเรียนรู้คำสอนของพระเจ้าจากษัตริย์ซาโลมอน อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์ ๑๐:๑-๑๓

พบ “มันจึงพูดขึ้นว่า ‘กลับไปบ้านเก่า *ที่ ออกมาดีกว่า’ เมื่อกลับมาถึง มันก็พบว่าบ้าน เก่านั้นว่างเปล่าอยู่ เก็บกวาดสะอาดเป็น ระเบียบเรียบร้อย” ^{๔๕}มันจึงไปชวนผีที่ชั่วร้ายกว่ามันมาอีกเจ็ดตน เข้ามารวมกันอยู่ที่ บ้านหลังนั้น สุดท้ายสภาพของคนๆนั้น ก็ เลวร้ายยิ่งกว่าในตอนแรกเสียอีก คนชั่วใน สมัยนี้ก็จะมียุทธภาพเหมือนอย่างนั้น”

ศิษย์พระเยซูคือครอบครัวของพระองค์

(มก. ๓:๓๑-๓๕; ลก. ๘:๑๙-๒๑)

^{๔๖}เมื่อพระเยซูกำลังพูดกับฝูงชนอยู่นั้น แม่และน้องๆของพระองค์ได้มารออยู่ข้างนอก อยากที่จะพูดกับพระองค์ ^{๔๗}มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่และน้องๆของอาจารย์มายืนรอรอบอยู่ด้านนอก อยากจะพูดคุยกับอาจารย์ครับ”

^{๔๘}พระเยซูถามเขาว่า “รู้ไหมว่า ใครคือแม่ของเราและใครคือพี่น้องของเรา” ^{๔๙}แล้วพระองค์ ก็เข้าไปที่พวกศิษย์ของพระองค์ และพูดว่า “พวกคุณนี่ไง ที่เป็นแม่และพี่น้องของเรา” ^{๕๐}คนที่ทำตามใจพระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ คนนั้นแหละคือพี่น้องชายหญิงและแม่ของเรา”

พระเยซูเล่าเรื่องการหว่านเมล็ดพืช

(มก. ๔:๑-๙; ลก. ๘:๔-๘)

^๑ในวันเดียวกันนั้นเอง พระเยซูออกจากบ้านมานั่งอยู่ที่ริมทะเลสาบ ^๒คนจำนวนมากมาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์จึงลงไปนั่งอยู่ในเรือโดยมีคนพวกนั้นยืนอยู่ริมฝั่ง ^๓แล้วพระองค์ใช้เรื่องเปรียบเทียบ เทียบต่างๆสอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าว่า “มีชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ^๔ในขณะที่กำลังหว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกบนทางเดิน นกก็มาจิกกินหมด ^๕บางเมล็ดตกลงบนดินที่ชั้น ล้างเป็นหิน มีดินไม่มากนัก เมล็ดพวกนั้นก็

งอกขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่เนื่องจากดินไม่ลึก ^๖เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พืชพวกนั้นก็ถูกแดดแผดเผา พวกมันไม่มีรากดินงอกก็เลยเหี่ยวแห้งตายไป ^๗บางเมล็ดตกลงกลางพง หามหามก็งอกขึ้นมาปกคลุมพืชทั้งหมด ^๘บางเมล็ดตกลงบนดินดี จึงงอกงามเกิดดอกออกผลมากมาย ร้อยเท่าบ้าง หกลิบเท่าบ้าง และสามสิบเท่าบ้าง ^๙ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

สาเหตุที่พระเยซูใช้เรื่องเปรียบเทียบ

(มก. ๔:๑๐-๑๒; ลก. ๘:๙-๑๐)

^{๑๐}พวกศิษย์ต่างถามพระเยซูว่า “ทำไมอาจารย์ถึงใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบ เทียบเล่าให้คนฟัง”

^{๑๑}พระเยซูตอบว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่เราจะบอกให้รู้ถึงเรื่องความลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่คนอื่น ๆ เราจะไม่นอก ^{๑๒}คนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ไม่เข้าใจ แล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้สิ่งที่เขาเข้าใจก็จะหายไปด้วย” ^{๑๓}นี่เป็นเหตุที่เราใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้พวกเขาฟัง เพราะถึงเขาจะเห็น ก็เหมือนกับไม่เห็น ถึงจะได้ยิน ก็เหมือนกับไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจด้วย ^{๑๔}ซึ่งก็เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้บอกไว้ว่า ‘คุณจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ คุณจะดูแล้วดูอีก แต่จะไม่เห็น’ ^{๑๕}เพราะจิตใจของคนพวกนี้คือ ดำเนินไปเสียแล้ว

พวกเขาปิดหูปิดตา จึงทำให้ตาบอดไม่เห็น หูก็ไม่ได้ยิน และจิตใจก็ไม่เข้าใจ พวกเขาจึงไม่ได้หันกลับมาหาเราเพื่อให้เรา รักษา” ^{๑๖}

^{๑๖}พวกคุณที่มีตาบอดเห็นและมีหูได้ยินนั้น ได้ รับเกียรติจริงๆ ^{๑๗}เราจะบอกให้รู้ว่า มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และพวกคนทั้งหลาย ที่ทำตามใจพระเจ้า ใฝ่ฝันอยากเห็น อยากได้ยินสิ่งที่พวกคุณเห็นและได้ยินนี้ แต่พวกเขา ก็ไม่ได้เห็นและก็ไม่ได้ยินด้วย

* ๑๒:๔๔ **บ้านเก่า** หรือ ร่างกายของคนที่ถูกผีสิง ในที่นี้ “ร่าง” กับ “บ้าน” ใช้สลับกันไป เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจน และเข้าใจมากยิ่งขึ้น

† ๑๓:๑๒ **คนที่เข้าใจ ... หายไปด้วย** ข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “คนที่มียูแล้ว ก็จะได้รับมากยิ่งขึ้นจนเหลือเฟือเพื่อ ส่วนคนที่ไม่มี สิ่งที่เขาจะมีก็ต้องถูกริบไปด้วย”

‡ ๑๓:๑๕ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๖:๙-๑๐

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มก. ๔:๑๓-๒๐; ลก. ๘:๑๑-๑๕)

๑๘ ฟังให้ดี นี่คือความหมายของเรื่อง ชาวนาที่หว่านเมล็ดพืช ๑๙ เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทาง คือคนที่ฟังเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉกฉวยเอาพืชที่หว่านอยู่ในใจของเขาไป ๒๐ เมล็ดพืชที่ตกบนดินตื้นๆที่มีหินอยู่ข้างล่าง คือคนที่เมื่อได้ยินถ้อยคำแล้ว ก็รีบรับไว้ทันทีและมีความสุขทีเดียว ๒๑ แต่ถ้อยคำไม่ได้ฝังลึกเข้าไปในจิตใจ จึงอยู่ได้ไม่นาน เมื่อเกิดเรื่องทุกข์ ร้อนหรือถูกข่มเหงรังแกเพราะถ้อยคำนั้น ก็รีบทิ้งถ้อยคำนั้นทันที ๒๒ เมล็ดพืชที่ตกลงในพงหนามนั้น คือคนที่ฟังถ้อยคำ แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ และหลงไหลในทรัพย์สมบัติ สิ่งเหล่านี้มาคลุมถ้อยคำไว้ เลยไม่เกิดผล ๒๓ ส่วนเมล็ดพืชที่ตกลงในดินตื้นนั้น คือคนที่ได้ฟังถ้อยคำแล้วเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

เรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

๒๔ พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์ เปรียบเหมือนกับคนที่หว่านเมล็ดพืชพันธุ์ดีในนาของเขา ๒๕ แต่ในคืนนั้น เมื่อทุกคนหลับหมด ศัตรูของเขาได้เข้ามาหว่านเมล็ดวัชพืชลงไป ในนาข้าวสาลี แล้วก็ไป ๒๖ เมื่อต้นข้าวสาลีออกรวง ต้นวัชพืชก็งอกงามขึ้นมาด้วย ๒๗ พวกเขาคนใช้มาถามเขาว่า ‘นายครับ นายหว่านเมล็ดพันธุ์ดีลงไปนาคืนนี้ครับ แล้วต้นวัชพืชเผลอมาได้ยังไงครับ?’ ๒๘ เขาตอบไปว่า ‘เป็นฝีมือของศัตรู’ คนใช้ถามต่อว่า ‘นายจะให้พวกเราไปถอนต้นวัชพืชทิ้งไหมครับ?’ ๒๙ เขาตอบว่า ‘ไม่ต้องหรอก เพราะกลัวว่าจะถอนข้าวสาลีติดไปกับต้นวัชพืชด้วย ๓๐ ปล่อยให้มันเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว แล้วข้าจะสั่งให้คนงานเก็บต้นวัชพืชก่อน แล้วมัดเข้าด้วยกัน เอาไปเผาไฟ แล้วจึงค่อยมาเก็บข้าวสาลีไปไว้ในยุ้ง ฉางของข้า”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับเมล็ดพืชและเชื้อฟู

(มก. ๔:๓๐-๓๔; ลก. ๑๓:๑๘-๒๑)

๓๑ พระเยซูยังเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์ เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ที่ชาวนาเอาไปปลูกไว้ในไร่ของเขา ๓๒ มันเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในจำนวนเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อมันโตขึ้นมา มันกลับสูงใหญ่กว่าพืชสวนครัวทั้งหมดและกลายเป็นต้นที่นกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

๓๓ แล้วพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์ เปรียบเหมือนกับเชื้อฟู ที่ผู้หญิงคนหนึ่งผสมลงไป ในแป้งสาม ถัง แล้วมันก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นมา”

๓๔ พระเยซูเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฟัง และใช้เรื่องเปรียบเทียบทั้งหมด ไม่มีสักเรื่องเลยที่ไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่า ๓๕ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้ว่า “เราจะพูดออกมาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ เราจะพูดถึงความลับที่ถูกปกปิดไว้ตั้งแต่สร้างโลกมา” *

ความหมายของเรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

๓๖ พระเยซูจากฝูงชนมา แล้วเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์เข้ามาบอกพระองค์ว่า “ช่วยอธิบายเรื่องต้นวัชพืชในนาคืนนี้ให้หน่อยครับ” ๓๗ พระองค์ตอบว่า “คนที่หว่านเมล็ดดี พืชพันธุ์ดีคือ บุตรมนุษย์ ๓๘ ไร่ นาคือโลกนี้ เมล็ดดีพืชพันธุ์ดีคือคนของอาณาจักรของพระเจ้า ต้นวัชพืชคือคนของมารร้าย ๓๙ ศัตรูที่เข้ามาหว่านวัชพืชคือมารร้าย ถูตเก็บเกี่ยวคือวันสิ้นยุค และพวกคนงานที่เก็บเกี่ยวก็คือพวกทูตสวรรค์ ๔๐ ต้นวัชพืชถูกถอนไปเผาไฟอย่างไร เมื่อวันสิ้นยุคมาถึงก็จะเป็นอย่างนั้น ๔๑ บุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไปรวบรวมทุกอย่างที่ทำให้คนทำบาปและคนที่ทำชั่ว ให้ออกไปจากอาณาจักรของพระองค์ ๔๒ ทูตสวรรค์จะเอาคนพวกนี้ไป

* ๑๓:๓๕ อ้างมาจากหนังสือ สจตุติ ๗๘:๒

โยนลงในเตาไฟที่ร้อน แรง ที่มีแต่เสียงร้องให้โหยหวนอย่างเจ็บ ปวด ^{๓๓} แล้วคนนั้นก็ทำตามใจพระเจ้าก็จะส่องสว่างเหมือนกับดวงอาทิตย์ในอาณาจักรของพระ บิดาของพวกเขา ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

เรื่องทรัพย์สมบัติและไข่มุก

^{๓๔} “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหมือนกับทรัพย์สมบัติที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีคนมาพบเข้าก็เอาไปซ่อนไว้เหมือนเดิม และด้วยความดีใจจึงไปขายทุกอย่างที่เขามี แล้วไปซื้อที่นั่น”

^{๓๕} “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกเม็ดงาม ^{๓๖} เมื่อได้พบไข่มุกที่มีค่ามหาศาลเม็ดหนึ่ง จึงไปขายทุกอย่างอย่างที่เขามี และไปซื้อไข่มุกเม็ดนั้น”

เรื่องอวนจับปลา

^{๓๗} “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหมือนอวนที่ทอดอยู่ในทะเลสาบและจับปลาได้หลายชนิด ^{๓๘} เมื่ออวนเต็ม ก็ลากอวนขึ้นฝั่ง นั่งเลือกแต่ปลาที่ดีๆใส่เข่ง และโยนปลาที่ไม่ดีทิ้งไป ^{๓๙} ในวันสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น เหล่าทูตสวรรค์จะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากพวกคนดี ^{๔๐} แล้วจะโยนพวกคน ชั่วลงในเตาไฟที่ร้อน แรงที่มีแต่เสียงร้องให้โหยหวนอย่างเจ็บปวด”

^{๔๑} “ทั้งหมดที่เราพูดมานี้ พวกคุณเข้าใจแล้วหรือยัง” พวกศิษย์ตอบว่า “เข้าใจแล้วครับ”

^{๔๒} พระ เยชูจึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกครูสอนกฎ ปฏิบัติทุกคน ที่ได้เรียน รู้ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ได้เอาสมบัติทั้งเก่าและใหม่ ออกมาจากห้องเก็บของ”

พระเยชูกลับบ้าน

(มก. ๖:๑-๖; ลก. ๔:๑๖-๓๐)

^{๔๓} เมื่อพระ เยชูเล่าเรื่องเปรียบ เทียบพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้ไปจากที่นั่น ^{๔๔} กลับไปที่บ้านเมืองของพระองค์ แล้วเริ่มสอนคนในที่ประชุมชาวยิว พวกเขา ก็ฟังและถามกันว่า “ไอ้หมอนี้ไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจ

ในการทำเรื่องอัศจรรย์นี้มาจากไหนกัน ^{๔๕} นี่มันลูกช่างไม้ไม่ใช่หรือ มีแม่ชื่อมารีย์ มีน้องชายชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ ^{๔๖} น้อง สาวทุกคนของมันก็อยู่เมืองเดียวกับพวกเราด้วยไม่ใช่หรือ แล้วมันไปได้สติ ปัญญาและฤทธิ์อำนาจอย่างนี้มาจากที่ไหน” ^{๔๗} พวกเขาจึงขุ่น เคืองพระองค์มาก แต่พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ผู้ พุด แทนพระเจ้า ได้รับเกียรติในทุกที่ ยกเว้นในบ้านเมือง และในครอบครัวของตนเองเท่านั้น” ^{๔๘} พระ เยชูจึงไม่ได้ทำการ อัศจรรย์ที่นั่นมากนัก เพราะพวกนั้นไม่ความเชื่อในพระองค์

เฮโรดได้ยินเรื่องของพระเยชู

(มก. ๖:๑๔-๒๙; ลก. ๙:๗-๙)

๑๔ ^๑ เมื่อกษัตริย์เฮ โรด ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยชู ^๒ ก็พูดกับที่ปรึกษาของเขาว่า “ต้องเป็นยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำ ฟินขึ้นจากความตายแน่ๆ เขาถึงทำการอัศจรรย์พวกนี้ได้”

ยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำตายอย่างไร

^๓ ก่อนหน้านั้น เฮโรดได้จับยอห์นล่่ามโซ่และขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟี ลิปน้อง ชายของเฮ โรดเอง ^๔ เพราะยอห์นบอกเขาเสมอว่า “มันผิดที่ท่านเอาเฮโรเดียสมาเป็นภรรยา” ^๕ เฮ โรดจึงอยากจะฆ่ายอห์น แต่เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นผู้พุดแทนพระเจ้า

^๖ ในงานวัน เกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียสได้ออกมาเต้นรำให้เฮโรดและแขกของเขาดู เธอทำให้เฮโรดถูกอกถูกใจมาก ^๗ เฮโรดสาบานที่จะให้ทุก สิ่งทุกอย่างที่เธอขอ ^๘ เธอขอเฮโรดตามที่แม่ของเธอบอกให้ขอ คือ “ดิฉันขอหัวของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำใส่ถาดมาให้ที่นี่ค่ะ” ^๙ กษัตริย์เฮโรดเสียใจมาก แต่เพราะเขาได้สาบานไว้แล้วต่อหน้าแขกของเขา เฮโรดจึงสั่งให้ทำตามที่เขาต้องการ ^{๑๐} เฮโรดใช้ให้คนไปตัดหัวยอห์นในคุก ^{๑๑} แล้วเอาใส่ถาดมาให้เธอ แล้วเธอก็เอาไปให้แม่ของเธอ ^{๑๒} พวกศิษย์ของยอห์นมา

*๑๔:๑ กษัตริย์เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ปกครองกาลิลีและเปเรียในช่วง ๔ ปีก่อนพระเยชูเกิดจนค.ศ. ๓๙ เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช

เอาร่างของยอห์นไปฝัง และไปเล่าเรื่องนี้ให้ พระเยซูฟัง

พระเยซูเลี้ยงคนมากกว่าห้าพันคน

(มก. ๖:๓๐-๔๔; ลก. ๙:๑๐-๑๗; ยน. ๖:๑-๑๔)

^{๑๓}เมื่อพระ เยซูได้ยินเรื่องที่เกิด ขึ้นกับ ยอห์น พระองค์ได้ลงเรือไปยังที่เปลี่ยวเพียง คนเดียว เมื่อผู้คนจากหมู่บ้านต่างๆได้ยิน เรื่อง นี้ พวกเขา ก็เดินเท้าติดตามพระองค์ ^{๑๔}เมื่อพระองค์มาถึงฝั่งก็เห็นฝูง ชนเป็น จำนวนมากรออยู่ก่อนแล้ว พระองค์รู้สึก สงสารและได้รักษาโรคให้กับคนป่วย

^{๑๕}เมื่อถึงตอนเย็น พวกศิษย์มาบอกพระ เยซูว่า “ที่นี่ก็เปลี่ยวมากและนี่ก็เย็นมาก แล้ว ส่งฝูง ชนพวก นี้กลับไปเถอะ พวกเขา จะได้เข้าไปตามหมู่บ้านต่างๆหาซื้ออาหาร กินกัน”

^{๑๖}แต่พระ เยซูตอบว่า “พวกเขาไม่ต้องไป ไหนทรอก อยู่ที่นี่แหละ พวกคุณไปหาอาหาร มาเลี้ยงพวกเขาสิ”

^{๑๗}พวกศิษย์ตอบว่า “พวกเราไม่มีอะไร เลยนอกจากขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัว เท่านั้น”

^{๑๘}พระ เยซูบอกว่า “เอามาที่นี่สิ” ^{๑๙}พระ เยซูสั่งให้ฝูง ชนนั่งลงบนหญ้า แล้วพระองค์ หยิบขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมา พระ เยซูมองขึ้นไปบนสวรรค์ ขอบขอบคุณพระเจ้า แล้วพระองค์แบ่งขนมปังให้กับพวกศิษย์ แล้วพวกศิษย์ก็แจกขนมปังให้ประชาชน ^{๒๐}ทุกคนกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ยัง เก็บเศษอาหารที่เหลือได้จนเต็มสิบสองเข่ง ^{๒๑}คนที่กินอาหารอยู่ที่นั่นมีผู้ชายประมาณ ห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มก. ๖:๔๕-๕๒; ยน. ๖:๑๖-๒๑)

^{๒๒}ทันทีที่กินกันเสร็จแล้ว พระเยซูให้พวก ศิษย์ลงเรือข้ามฟากไปก่อนล่วงหน้า ส่วน พระองค์รอส่งประชาชนอยู่ที่นั่น ^{๒๓}เมื่อ พระองค์ส่งประชาชนเสร็จแล้ว พระองค์ ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อ ถึงตอนค่ำ พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นคนเดียว ^{๒๔}ส่วนเรือได้ออกไปไกลจากฝั่งมากแล้ว และถูกคลื่นซัดเพราะแฉ่นทวนลมอยู่

^{๒๕}ช่วงตีสามถึงหกโมงเช้า พระ เยซูเดิน บนน้ำไปหาพวกเขา ^{๒๖}เมื่อพวกศิษย์เห็น พระองค์เดินอยู่บนน้ำ ก็ตกใจกลัว ร้องกัน เสียงหลงว่า “ผี”

^{๒๗}พระองค์ก็รีบบอกกับพวกเขาว่า “อย่า ตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว”

^{๒๘}เปโตรก็เลยพูดว่า “อาจารย์ ถ้าเป็น อาจารย์จริงๆเรียกให้ผมเดินบนน้ำไปหา หน่อยสิครับ”

^{๒๙}พระ เยซูจึงพูดว่า “มาสิ” เปโตรก็ออกมา จากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระองค์ ^{๓๐}แต่ เมื่อเปโตรเห็นคลื่นลมพัดแรงก็กลัว และเริ่ม จมลงไปใต้น้ำ เขาร้องตะโกนว่า “อาจารย์ ช่วยด้วย”

^{๓๑}พระ เยซูยื่นมือจับตัวเขาไว้ทันที แล้ว พูดว่า “ความเชื่อ้อยจริง จะไปสงสัย ทำไม”

^{๓๒}เมื่อเปโตรและพระ เยซูขึ้นมาอยู่บนเรือ แล้ว ลมก็สงบลง ^{๓๓}พวกศิษย์ที่อยู่ในเรือต่าง มากราบไหว้พระองค์ และพูดว่า “อาจารย์ เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

พระเยซูรักษาคนป่วยเป็นจำนวนมาก

(มก. ๖:๕๓-๕๖)

^{๓๔}เมื่อข้ามฟากมาถึงฝั่งเยเน เน ซา เรา ^{๓๕}ประชาชนที่นั่นจำพระเยซูได้ ก็เลยส่งข่าว กันไปทั่วบริเวณที่อยู่ใกล้ๆนั้นว่าพระ เยซู มา พวกเขาพาพวกเขาคน ป่วยทั้งหมดมาหา พระองค์ ^{๓๖}พวกเขาคนป่วยต่างอ้อนวอนขอแค่ แตะที่ชายเสื้อ ของพระองค์ และทุกคน ที่ได้แตะก็หายป่วยทั้งหมด

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นแล้ว อ้างว่าเป็นของพระเจ้า

(มก. ๗:๑-๒๓)

๑๕ ^๑พวกฟาริสีและครุสธอนกฎ ปฏิบัติ ได้เดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมา หาพระองค์ และถามพระองค์ว่า ^๒“ทำไม ศิษย์ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่สืบทอด กันมาจากบรรพบุรุษ ทำไมพวกเขาถึงไม่ ล้างมือก่อนกินอาหาร”

^๓พระ เยซูตอบว่า “แล้วทำไมพวกคุณ ถึงขัดคำ สั่งพระเจ้าเพราะเห็นแก่ประเพณี ของพวกคุณละ ^๔พระเจ้าบอกไว้ให้เคารพ

นับถือพ่อและแม่* และ ‘ใครสาปแช่งพ่อแม่ว่าจะมีโทษถึงตาย’ † แต่พวกคุณกลับสอนว่า ‘ไม่ผิดที่จะบอกพ่อ แม่ว่า ‘สิ่งที่ลูกจะเอามาช่วยพ่อ แม่ได้นั้น ลูกได้ยกให้กับพระเจ้าไปหมดแล้ว’ ‡ ด้วยวิธีนี้ เขาก็เลยไม่ต้องเคารพพ่อของเขา เพราะเห็นแก่ประเพณีของคุณ คุณยกเลิกพระคำของพระเจ้า ๗ ให้อำนาจพวกหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พูดแทนพระเจ้าเกี่ยวกับพวกคุณไว้ถูกต้องเลยที่ว่า

๔ “คนพวกนี้นับถือเราแต่ปากเท่านั้น แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรามาก

๕ “จึงไม่มีประโยชน์ที่เขาจะบูชาเรา เพราะสิ่งที่เขาสอนกันนั้น เป็นแค่กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้น” †

๑๐ พระ เยชูเรียกฝูง ชนเข้ามาและพูดว่า “ฟังให้เข้าใจนะ ๑๑ สิ่งที่เขาไปในปากไม่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้าหรือ แต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นแหละ ที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า”

๑๒ พวกศิษย์เข้ามาบอกพระ เยชูว่า “อาจารย์รู้หรือเปล่า ที่อาจารย์พูดไปนั้น ทำให้พวกฟาริสีโกรธแค้นมาก”

๑๓ พระ เยชูตอบว่า “ต้นไม้มากันที่พระบิดาของเราบนสวรรค์ไม่ได้ปลูก ก็จะถูกถอนรากถอนโคนจนหมด ๑๔ ไม่ต้องไปสนใจหรือ พวกเขาเป็นคนนำทางตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในหลุม”

๑๕ เปโตรบอกพระ เยชูว่า “ช่วยอธิบายเรื่องเปรียบเทียบกับที่เพิ่งพูดไปนั้นให้ฟังหน่อยครับ”

๑๖ พระ เยชูพูดว่า “อะไรกัน ยังไม่เข้าใจอีกหรือ ๑๗ ไม่เห็นหรือว่า ทุกอย่างที่คุณกินเข้าไปในปากจะตกลงไปในท้อง แล้วถ่ายออกมา ๑๘ แต่สิ่งที่พูดออกมาจากปากนั้น มันมาจากใจ และสิ่งนี้เองที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า ๑๙ เพราะสิ่งที่ออกมาจากใจ คือความคิดชั่วร้าย การเข่นฆ่ากัน การมีชู้ ความผิดบาปทางเพศอื่นๆ การลักขโมย การโกหก การใส่ร้ายป้ายสีกัน ๒๐ สิ่งเหล่านี้

นี้แหละเป็นสิ่งที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า แต่การที่ไม่ได้ล้างมือก่อนกินอาหารไม่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้าหรือ”

พระเยซูช่วยผู้หญิงที่ไม่ใช่ชาวยิว

(มก. ๗:๒๔-๓๐)

๒๑ พระ เยชูออกจากที่นั่น และเข้าไปยังเขตแดนเมืองไทระ และเมืองไซดอน ๒๒ หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งที่อยู่แถวนั้น ได้เข้ามาร้องบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิตบุตรของดาวิด โปรดเมตตาด้วยเถิด ลูกสาวของฉันถูกผีสิง เธอทนทุกข์ทรมานมาก”

๒๓ พระ เยชูไม่ได้ตอบเธอเลยสักคำ พวกศิษย์เข้ามายุพระองค์ว่า “ปล่อยให้เธอไปเถิด คริสนำรำคาญ ร้องตะโกนตามตั้งอยู่ได้”

๒๔ พระ เยชูตอบผู้หญิงคนนั้นว่า “พระเจ้าส่งเรามาช่วยเฉพาะคนอิสราเอลที่เป็นเหมือนแกะที่หลงทางของพระองค์”

๒๕ เธอจึงเข้ามาคุกเข่าลงต่อ หน้าพระ เยชู และพูดว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่วยฉันด้วยเถิด”

๒๖ พระ เยชูจึงตอบว่า “มันไม่ถูก ต้องหรือคะ ที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน”

๒๗ หญิงคนนั้นตอบว่า “ใช่ค่ะ แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของนายมีนะคะ”

๒๘ พระ เยชูตอบว่า “เธอมีความเชื่อมากจริงๆ เธอขออะไรก็ให้เป็นไปตามนั้น” แล้วลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติทันที

พระเยซูรักษาคนป่วยจำนวนมาก

๒๙ พระ เยชูออกจากที่นั่น เดินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลีและขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งพักอยู่บนนั้น ๓๐ มีฝูง ชนจำนวนมากมาหาพระ เยชู พวกเขาพาคนง่อย คนตาบอด คนพิการ คนใบ้ และคนที่ เป็นโรคอื่น ๆ อีกมากมายมาด้วย และเอามาวางนอนอยู่ที่เท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ได้รักษาทุกคนจนหายหมด ๓๑ ผู้คนต่างก็พากันประหลาดใจ

* ๑๕:๕ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒๐:๑๒ และ เฉลยธรรมบัญญัติ ๕:๑๖

† ๑๕:๕ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒๑:๑๗

‡ ๑๕:๙ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๒๙:๑๓

¶ ๑๕:๒๒ บุตรของดาวิด เป็นชื่อเรียกพระคริสต (พระเมสสิยาห์) ซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อประมาณหนึ่งพันปีก่อนพระเยซูมาเกิด

เมื่อเห็นคนไข้พูดได้ คนพิการก็หาย คนขาเป๋เดินได้ และคนตาบอดก็มองเห็น ทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

นอกจากการอัศจรรย์ของโยนาห์” *แล้วพระเยซูก็ไปจากพวกเขา

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนกว่าสี่พันคน

(มก. ๘:๑-๑๐)

^{๓๒}พระเยซูเรียกพวกศิษย์ของพระองค์มาแล้วพูดว่า “สงสารคนพวกนี้จริงๆเพราะเขาอยู่ที่นั่นกับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกินด้วย ไม่อยากจะส่งพวกเขากลับไปต่างๆที่ยังหิวอยู่ อาจจะไปเป็นลมกลางทางได้”

^{๓๓}พวกศิษย์จึงพูดว่า “ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งนี้ แล้งอย่างนี้ จะไปเอาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้งมากมายขนาดนี้ได้ล่ะครับ”

^{๓๔}พระเยซูถามว่า “พวกคุณมีขนมปังอยู่กี่ก้อน” พวกศิษย์ตอบว่า “เจ็ดก้อนกับปลาตัวเล็กๆอีกไม่กี่ตัว”

^{๓๕}พระเยซูบอกให้ฝูงชนนั่งลงกับพื้น

^{๓๖}พระองค์เอาขนมปังทั้งเจ็ดก้อนและปลาส่งให้พวกศิษย์ พวกศิษย์ก็เอาไปแจกให้กับฝูงชนกินกัน ^{๓๗}เมื่อทุกคนกินอิ่มแล้ว พวกศิษย์เก็บเศษอาหารที่เหลือได้เจ็ดเต็มๆ

^{๓๘}นับผู้ชายที่กินอยู่ที่นั่นได้สี่พันคน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก ^{๓๙}หลังจากที่พระเยซูส่งทุกคนกลับบ้านหมดแล้ว พระองค์ก็ลงเรือไปแคว้นมากาदान

ผู้นำชาวยิวทดสอบพระเยซู

(มก. ๘:๑๑-๑๓; ลก. ๑๒:๕๔-๕๖)

๑๖

^๑พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเรียกให้พระเยซูทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อทดสอบว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริงหรือไม่

^๒พระเยซูตอบว่า “เมื่อท้องฟ้าสีแดงในตอนนี้ คุณบอกว่าพรุ่งนี้อากาศจะดี” ^๓เมื่อท้องฟ้าสีแดงและมีดครีมีในตอนเช้า คุณบอกว่าวันนี้ฝนจะตก คุณรู้จักที่จะตีความหมายของดินฟ้าอากาศ แต่กลับไม่รู้ตีความหมายของสิ่งเหล่านี้ที่เราทำ ^๔มีแต่คนที่ชั่วและไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ที่เรียก ร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำอะไรให้ดู

เชื้อของพวกฟาริสีและสะดูสี

(มก. ๘:๑๔-๒๑)

^๕ขณะที่พวกศิษย์ของพระเยซูกำลังข้ามทะเลสาบไปอีกฟากหนึ่งนั้น ก็ล้มเอาขนมปังมาด้วย ^๖พระเยซูได้เตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ตึนะ”

^๗พวกศิษย์จึงพูดกันว่า “ที่อาจารย์พูดอย่างนี้ ต้องเป็นเพราะพวกเราล้มเอาขนมปังมาแน่ๆ”

^๘พระเยซูรู้ว่าพวกเขา กำลังพูดเรื่องอะไร จึงพูดว่า “พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อ น้อยจริงๆ ไปพูดกันถึงเรื่องไม่มีขนมปังทำไม

^๙นี่พวกคุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ จำไม่ได้แล้วหรือ ตอนที่เราแบ่งขนมปังห้าก้อนเลี้ยงคนห้า พันคน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง

^{๑๐}หรือตอนที่เราแบ่งขนมปังเจ็ดก้อนเลี้ยงคนสี่พันคน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง

^{๑๑}ทำไมพวกคุณถึงไม่เข้าใจนะว่า เราไม่ได้พูดถึงเรื่องขนมปัง แต่เราเตือนให้พวกคุณระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี”

^{๑๒}ในที่สุดพวกศิษย์ก็เข้าใจแล้วว่า พระองค์ไม่ได้พูดถึงเชื้อที่ใส่ในขนมปัง แต่เตือนให้ระวังเรื่องคำสอนของพวกฟาริสีและสะดูสี

เปโตรพูดว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มก. ๘:๒๗-๓๐; ลก. ๙:๑๘-๒๑)

^{๑๓}เมื่อพระเยซูมาถึงแคว้นซีเรียฟิลิปี ปี พระองค์ถามพวกศิษย์ว่า “คนเขาพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใครกัน”

^{๑๔}พวกศิษย์ตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นคนที่ทำพิธี จุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลี ยาห์ บางคนก็ว่าเป็นเยเร มี ยาห์หรือเป็นคนหนึ่งในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า”

^{๑๕}พระเยซูถามพวกศิษย์ว่า “แล้วพวกคุณล่ะ ว่าเราเป็นใคร”

* ๑๖:๕ การอัศจรรย์ของโยนาห์ เป็นเรื่อง ราวของโยนาห์ที่อยู่ในท้องปลาใหญ่ถึงสามวัน เหมือนกับพระเยซูที่อยู่ในหลุมฝังศพสามวันเช่นกัน อ่านจากหนังสือของโยนาห์ในพระคัมภีร์เดิม

๑๖ ซีโมน เปโตร ตอบว่า “พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระบุตรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”

๑๗ พระเยซูตอบว่า “ซีโมนลูกของโยนาห์ คุณนี้ได้รับเกียรติจริงๆ ในเรื่องนี้ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์เป็นผู้เปิด เผยให้คุณรู้ นะ ไม่ใช่ผมมนุษย์หรอก ๑๘ เราจะบอกให้รู้ว่า คุณคือเปโตร และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้าง หมู่ประชุมของเราขึ้นมา และอำนาจทั้งหมดของความตาย ๑๙ จะไม่สามารถเอาชนะหมู่ประชุมของเราได้ ๒๐ เราจะให้กฎแห่งอาณาจักรแห่งสวรรค์กับคุณ อะไรก็ตามที่คุณห้ามไม่ให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามไม่ให้ทำด้วย ส่วนอะไรก็ตามที่คุณให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะให้ทำด้วย” ๒๑ แล้วพระเยซูได้สั่งพวกศิษย์ ห้ามไม่ให้บอกใครว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

พระเยซูทำนายว่าพระองค์ต้องตาย

(มก. ๘:๓๑-๙:๑; ลก. ๙:๒๒-๒๓)

๒๑ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเยซูเริ่มอธิบายให้พวกศิษย์ฟังว่า พระองค์จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็มและต้องทนทุกข์ ทรมานหลายอย่างจากพวกผู้นำอาวโรสของชาวยิว พวกหัวหน้าคนบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พระองค์จะถูกฆ่า แต่จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันี่สาม

๒๒ เปโตรดึงพระองค์มาข้างๆและต่อว่าพระองค์ว่า “ไม่มีทางหรอกอาจารย์ มันจะไม่มีการเกิดขึ้นอย่างนั้นแน่”

๒๓ พระองค์หันมาพูดกับเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน แกกำลังขัดขวางเรา เพราะแกไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

๒๔ แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าใครอยากจะได้ติดตามเรา คนนั้นต้องเลิกตามใจตัวเอง และแบกกางเขนของตัวเองตามเรามา ๒๕ คนที่อยากจะได้ตัวรอดจะไม่รอด แต่คนที่ยอมสละตั้งเองเพื่อเราจะค้นพบตัว

เอง ๒๖ มันจะได้กำไรตรงไหน ถ้าได้โลกทั้งใบ แต่ตั้งเองถูกทำลายไป จะเอาอะไรไปแลกเปลี่ยนจะได้ตัวเองกลับคืนมาได้หรือ ๒๗ เพราะบุตรมนุษย์จะกลับมาด้วยความสง่างามของพระบิดาของพระองค์ และมาพร้อมกับทูตสวรรค์ของพระองค์ แล้วบุตรมนุษย์จะมาตัดสินมนุษย์ทุกคนตามการกระทำของเขา ๒๘ เราจะบอกให้รู้ว่า มีบางคนในพวกคุณที่ยืนอยู่ที่นี่จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาในอาณาจักรของพระองค์”

พระเยซูกับโมเสสและเอลียาห์

(มก. ๙:๒-๑๓; ลก. ๙:๒๘-๓๖)

๑๗ ๑ หกวันต่อมาพระเยซูพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงกันตามลำพัง ๒ แล้วลักษณะของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ใบหน้าของพระองค์ส่องสว่างจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ เสื้อผ้าของพระองค์กลายเป็นสีขาวเปล่งประกายแวววับ ๓ แล้วพวกเขาก็เห็นโมเสสกับเอลียาห์ ๔ กำลังพูดคุยอยู่กับพระเยซู

๕ เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิตดีมากมายที่พวกเราได้มาอยู่ที่นี่ ถ้าท่านต้องการ ผมจะสร้างเพิงขึ้นมาสามหลังให้ท่านหลังหนึ่ง โมเสสหลังหนึ่ง และเอลียาห์หลังหนึ่ง”

๖ ขณะที่เปโตรยังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆสว่างไสวมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดออกมาจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้คือลูกรักของเรา เราภูมิใจในตัวท่านมาก ให้เชื่อฟังท่าน”

๗ เมื่อพวกศิษย์ได้ยิน ก็ก้มหน้ากราบลงกับพื้นด้วยความตกใจกลัวยิ่งนัก ๘ แต่พระเยซูเดินมาแตะตัวพวกเขาและพูดว่า “ลุกขึ้นไม่ต้องกลัว” ๙ เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นมา ก็ไม่เห็นใครอีกนอกจากพระเยซูท่านนั้น

๑๐ ขณะที่พวกเขากำลังเดินลงมาจากภูเขา พระองค์สั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกใครว่าพวก

* ๑๖:๑๘ เปโตร เป็น ชื่อในภาษากรีกหมายถึงก้อนหิน
† ๑๖:๑๘ อำนาจทั้งหมดของความตาย หรือแปลตรงๆได้ว่า ประตูดของเฮเดส (เฮเดส หมายถึงถึงสถานที่ที่คนตายไปอยู่)
‡ ๑๗:๓ โมเสสกับเอลียาห์ คือ ผู้นำสองคนที่สำคัญของชนชาติอิสราเอล ในสมัยพระคัมภีร์เดิม

คุณได้เห็นอะไร จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

๑๐ พวกศิษย์ถามพระ เยชูว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎบัญญัติถึงพูดว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อนพระคริสต์ล่ะครับ”

๑๑ พระ เยชูตอบว่า “เอลียาห์จะต้องมาก่อนเพื่อมาเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย

๑๒ แต่เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นเอลียาห์ จึงทำกับเขาตามใจชอบ และพวกเขาก็จะทรมาณบุตรมนุษย์อย่างนั้นเหมือนกัน” ๑๓ พวกศิษย์ถึงรู้ว่า พระเยชูกำลังพูดถึงยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

พระเยซูรักษาเด็กชายที่ป่วย

(มก. ๙:๑๔-๒๙; ลก. ๙:๓๗-๔๓)

๑๔ เมื่อพระ เยชูกับพวกศิษย์ลงมาถึงที่ฝูงชนอยู่กัน มีชายคนหนึ่งมาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ ๑๕ และพูดว่า “อาจารย์ ได้โปรดส่งสารลูกชายของผมด้วยเถิด เขาเป็นโรคลมบ้าหมู ต้องทนทุกข์ ทรมาณมาก ตกลงในไฟหรือตกน้ำอยู่บ่อยๆ ๑๖ ผมพาเขามาหาพวกศิษย์ของอาจารย์ แต่พวกเขาก็รักษาไม่ได้”

๑๗ พระเยชูตอบเขาว่า “พวกขาดความเชื่อ หัวดี เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแค่ไหน เราจะต้องอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาเด็กคน นั้นมาหาเราซิ” ๑๘ แล้วพระ เยชูวาดไล่มารร้ายตนนั้นให้ออกไป มันก็ออกไปจากเด็กคนนั้นทันที แล้วเด็กคนนั้นก็หายเป็นปลิดทิ้ง

๑๙ พวกศิษย์เข้ามาหาพระองค์ตามลำพัง และถามว่า “ทำไมพวกเราถึงไล่ผีชั่วตนนั้นไม่ได้ล่ะครับ” ๒๐ พระ เยชูตอบว่า “เพราะพวกคุณมีความเชื่ออ่อนเกินไป เราจะบอกให้รู้แหละ แต่คุณมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด คุณส่งภู่เขาลูกนี้ให้เคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น มันก็เคลื่อนไปแล้ว จะไม่มีอะไรที่คุณทำไม่ได้เลย” ๒๑*

พระเยชูพูดถึงความตายของพระองค์

(มก. ๙:๓๐-๓๒; ลก. ๙:๔๓-๔๕)

๒๒ เมื่อพวกเขาจะมาชุมนุมกันที่แคว้นกาลิลี พระ เยชูบอกกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกจับส่งไปอยู่ในมือของมนุษย์ ๒๓ และเขาจะถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม” พวกศิษย์จึงเศร้าเสียใจมาก

พระเยซูสอนเรื่องการจ่ายภาษี

๒๔ เมื่อพระ เยชูกับพวกศิษย์มาถึงเมืองคาเปอรนาอุม คนเก็บภาษีวิหาร มาถามเปโตรว่า “อาจารย์ของคุณไม่เสียภาษีวิหารหรืออย่างไร”

๒๕ เปโตรตอบว่า “เสียสิ” เมื่อเปโตรเข้าไปหาพระ เยชูในบ้าน พระ เยชูก็พูดขึ้นก่อนว่า “ซีโมน คุณคิดอย่างไร กษัตริย์ในโลกนี้เก็บภาษีจากลูกๆของพระองค์ หรือจากคนอื่น?”

๒๖ เปโตรตอบว่า “เก็บจากคนอื่นครับ” พระ เยชูบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นลูกๆก็ไม่ต้องเสียภาษีนะสิ ๒๗ แต่เพื่อไม่ให้คนเก็บภาษีโกรธ คุณไปตกเบ็ดที่ทะเลสาบ เมื่อจับได้ปลาตัวแรก ให้ง้างปากมัน แล้วคุณจะพบเหรียญหนึ่งเหรียญ ให้เอาเงินนั้นไปเสียภาษีของเราสองคน”

ใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

(มก. ๙:๓๓-๓๗; ลก. ๙:๔๖-๔๘)

๑ ในเวลานั้นพวกศิษย์ได้มาถามพระ เยชูว่า “ใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ครับ”

๒ พระ เยชูเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งให้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกศิษย์ ๓ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ยอมเปลี่ยนตัว เองให้เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ คุณจะไม่มีความยิ่งใหญ่ได้เข้าไปในอาณาจักร

* ๑๗:๒๑ สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ ๒๑ ว่า “ผีชนิดนี้จะถูกขับไล่ออกไปไม่ได้ นอกจากจะอธิษฐานและอดอาหารเท่านั้น”

† ๑๗:๒๔ ภาษีวิหาร หมายถึงภาษีที่ผู้ชายชาวยิวทุกคนจะต้องจ่ายปีละครั้ง เพื่อบำรุงวิหาร โดยเสียคนละ ๒ เหรียญตราชมา ตราชมาเป็นเหรียญเงินของกรีก

‡ ๑๗:๒๗ พบเหรียญหนึ่งเหรียญ ซึ่งมีค่าเท่ากับ ๔ เหรียญตราชมา ตราชมาเป็นเหรียญเงินของกรีก

แห่งสวรรค์เลย ^๔ตั้ง นั้นใครก็ตามที่ทำตัวอ่อนนุ่มต่อมตนเหมือนเด็กเล็กๆคนนี้ ก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ^๕ใครก็ตามที่ต้อนรับเด็กเล็กๆอย่างนี้ เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ได้ต้อนรับเราด้วย

ที่ได้พบแกะตัวนั้นมากกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หายไปไหน ^{๑๔}พระบิดาของพวกคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เหมือนกัน ไม่อยากให้คนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราสากคนหลงหายไป

พระเยซูเตือนเรื่องสิ่งต่างๆที่ยั่วยุให้คนทำบาป

(มก. ๙:๔๒-๔๘; ลก. ๑๗:๑-๒)

^๖ระหว่างการทำให้คนที่ต่ำต้อยคนหนึ่ง ในพวกนี้ที่ไว้ วางใจในเราหลงไปทำบาปกับการถูกถ่วงน้ำหนักโดยมีหินไม้แบริ่ง ผู้คนเอาไว้ อย่างหลังนี้ก็ยังคงคิดว่า “โลกนี้มันน่าละอายจริงๆเพราะสิ่งต่างๆที่มายั่วยุให้คนทำบาป เรื่องอย่างนี้มันไม่พ้นหรอก ต้องเกิดขึ้นแน่ แต่คนที่ก่อเรื่องแบบนี้นั้นมันน่าละอายจริงๆ ^๘ตั้ง นั้นถ้ามีมือหรือเท้าของคุณเองทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งเลย เพราะมือด้วนหรือเท้าด้วน แล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ยังดีกว่ามีมือหรือเท้าครบทั้งสองข้าง แต่ถูกโยนลงในไฟที่ไม่มีวันดับ ^๙ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาป ควักมันทิ้งเลย เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ก็ยังดีกว่ามีตาครบทั้งสองข้าง แต่ต้องถูกโยนลงในไฟนรก

เรื่องแกะที่หลงหาย

(ลก. ๑๕:๓-๗)

^{๑๐}ระวังให้ดี อย่าดูถูกคนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราแม้แต่คนเดียว เราจะบอกให้รู้ว่า ที่บนสวรรค์นั้น หูตประจำตัวของพวกเขาเฝ้าอยู่ต่อหน้าพระบิดาของเราเสมอ ^{๑๑} ^{๑๒}พวกคุณคิดอย่างไร ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว แล้วมีตัวหนึ่งหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะทั้งเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา และออกตามหาแกะที่หายไปหรือ ^{๑๓}เมื่อเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า เขาจะดีใจ

เมื่อมีคนทำผิดต่อเรา

(ลก. ๑๗:๓)

^{๑๕}ถ้าพี่น้องทำบาปต่อคุณ ^๑ก็ให้ไปชี้แจงความผิดของเขาตัวต่อตัว ถ้าเขาฟัง คุณก็ได้เขากลับมาเป็นพี่น้องอีก ^{๑๖}แต่ถ้าเขาไม่ยอม ฟัง ก็ให้พาอีกคนหรือสองคนไปหาเขาด้วยกัน เพื่อจะได้มีพยานรู้เห็นสองหรือสามคน ^{๑๗}ถ้าเขายังไม่ยอมฟังอีก ก็ให้เอาเรื่องนี้ไปบอกหมู่ประชุมของพระเจ้า และถ้าเขายังไม่ฟังแม้แต่หมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ให้ทำกับเขาเหมือนกับเป็นคนนอกศาสนาหรือคนเก็บภาษี

^{๑๘}เราจะบอกให้รู้ว่า อะไรก็ตามที่พวกคุณห้ามในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามด้วย และอะไรก็ตามที่พวกคุณยอมในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยอมด้วย

^{๑๙}เราจะบอกให้รู้อีกว่า ถ้าพวกคุณที่อยู่ในโลกนี้สองคนเห็นด้วยกันที่จะขอสิ่งใดสิ่งหนึ่ง พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ก็จะทำให้ ^{๒๐}เพราะที่ไหนก็ตาม ที่มีสองหรือสามคนมาอยู่รวมกันเพราะเป็นศิษย์ของเรา เรา ก็จะอยู่กับพวกเขาที่นั่น”

เรื่องการให้อภัย

^{๒๑}เปโตรก็เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ เมื่อพี่น้องทำบาปต่อผม ผมควรจะให้อภัยให้กี่ครั้งดีครับ ตั้งเจ็ดครั้งเลย จะดีไหมครับ” ^{๒๒}พระเยซูตอบว่า “ใครบอกว่าแค่เจ็ดครั้ง ต้องเป็นเจ็ดสิบเจ็ดครั้ง” ^๑

^{๒๓}“ตั้ง นั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ถึงเปรียบเหมือนนักบัญชีรีย่องค์หนึ่ง ที่ต้องการจะสะสางหนี้ที่พวกทาสติดค้างอยู่ ^{๒๔}เมื่อเริ่ม

* ๑๘:๖ **หินไม้แบริ่ง** นี่เป็นหินไม้แบริ่งขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ลากากตอนไม้แบริ่ง
† ๑๘:๑๑ **สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ ๑๑ “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด”**
‡ ๑๘:๑๕ **ถ้าพี่น้องทำบาปต่อคุณ** สำเนากรีกบางฉบับไม่มีคำว่า “ต่อคุณ”
‡ ๑๘:๒๒ **เจ็ดสิบเจ็ดครั้ง** หรือเจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด

คิดบัญชี ทาสคนหนึ่งที่เป็นหนี้กษัตริย์อยู่ห้าสิบล้านเหรียญเงิน ก็ถูกพาตัวเข้ามา ^{๒๕}แต่เขาไม่มีเงินพอที่จะจ่ายหนี้ กษัตริย์จึงสั่งให้เอาตัวทาสคน นี้ รวม ทั้งภรรยาและลูกๆ ตลอดจนข้าวของทุกอย่างของเขาไปขาย เพื่อเอาเงินมาใช้หนี้

^{๒๖}คน นั้นจึงคุกเข่าลงอ้อนวอนกษัตริย์ว่า ‘ขอเวลาผมหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด’ ^{๒๗}กษัตริย์เกิดความสงสารเขา ก็เลยยกหนี้ให้และปล่อยตัวไป

^{๒๘}เมื่อทาสคนนี้ออกไป ก็ไปเจอเพื่อนทาสด้วยกันที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่ง ร้อยเหรียญเงิน เขาก็เข้าไปบีบบังคับเพื่อนทาสคนนั้นและสั่งว่า ‘ใช้หนี้มาเดี๋ยวนี้’

^{๒๙}เพื่อนทาสที่เป็นลูก หนี้ได้คุกเข่าลงอ้อนวอนว่า ‘ขอเวลาผมอีกสักหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้’

^{๓๐}แต่เขาไม่ยอม กลับสั่งให้จับเพื่อนทาสคนนั้นไปขังคุกจนกว่าจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด

^{๓๑}เมื่อทาสคนอื่น ๆ เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ก็รู้สึกสลดใจ จึงไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กษัตริย์ฟัง

^{๓๒}กษัตริย์เรียกทาสคนนั้นมาหา และพูดว่า ‘โอ้ทาสชาติชั่ว ข้าได้ยกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด เพราะเอ็งอ้อนวอนข้า ^{๓๓}เอ็งก็ควรจะสงสารเพื่อนทาสคนอื่น ๆ ของเอ็ง เหมือนอย่างที่ข้าสงสารเอ็งด้วยไม่ใช่หรือ’ ^{๓๔}กษัตริย์โกรธมาก ก็เลยส่งทาสคน นี้เข้าคุกและให้ลงโทษจนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด ^{๓๕}พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์จะทำอย่างนั้นกับคุณเหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องด้วยใจจริง”

เรื่องการหย่าร้าง

(มก. ๑๐:๑-๑๒)

๑๙

หลังจากที่พระเยซูพูดเรื่องพวกนี้แล้ว พระองค์ก็ออกจากแคว้นกาลิ

ลีไปที่แคว้นยูเดีย ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ^๒มีคนตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก และพระองค์รักษาคนป่วยที่นั่น

^๓พวกฟาริสีบาง คนมาหาพระองค์และทดสอบพระองค์โดยถามว่า “มันถูกกฎหมายหรือไม่ถ้าผู้ชายจะหย่ากับภรรยาไม่ ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม”

^๔พระ เยชูตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า ‘เมื่อเริ่มแรกพระ ผู้สร้างได้สร้างมนุษย์เป็นชายและหญิง’ ^๕พระองค์พูดว่า ‘ผู้ชายจะแยกจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับภรรยาของเขา แล้วทั้งสองจะกลายเป็นคนๆ เดียวกัน’ ^๖พวกเขาจึงไม่ใช้สองคนอีกต่อไป แต่เป็นคนๆ เดียวกัน ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว ก็อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

^๗พวกฟาริ สีจึงถามอีกว่า “แล้วทำไมโมเสสถึงสั่งให้ผู้ชายแค่เขียนใบ หย่าให้กับภรรยา แล้วก็หย่าได้”

^๘พระ เยชูตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้พวกคุณหย่ากับภรรยาได้ เพราะคุณคือ ดิ่งไม้เชื่อ ฟังคำสอนของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ได้ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นตั้งแต่แรก ^๙เราจะบอกให้รู้ว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามิชอบ นอกจากเขาจะหย่าเพราะภรรยาทำบาปทางเพศเท่านั้น”

^{๑๐}พวกศิษย์พูดกับพระเยซูว่า “ถ้ามันเป็นเหตุผลเดียวที่ผู้ชายจะหย่าภรรยาได้ ก็อย่าแต่งงานเสียเลยจะดีกว่า”

^{๑๑}พระ เยชูตอบว่า “ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะรับคำสอนนี้ได้ แต่มีบาง คนที่พระเจ้าทำให้รับได้ ^{๑๒}มีหลายเหตุผลที่คนไม่แต่งงาน บาง คนเกิดมาเป็นขันทึ่ บางคนถูกจับตอน ^๑และบางคนไม่แต่งงานเพราะเห็น แก่อาณัติกรแห่งสวรรค์ ถ้าใครสามารถอยู่เป็นโสดได้ ก็ไม่ควรแต่งงาน”

* ๑๘:๒๕ **ห้าสิบล้านเหรียญเงิน** หรือ หนึ่งหมื่นตะลันต์ หนึ่งเหรียญเงิน เท่ากับค่าแรงทำงานของคนทั่วไปหนึ่งวัน

† ๑๙:๔ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล ๑:๒๗; ๕:๒

‡ ๑๙:๕ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล ๒:๒๔

¶ ๑๙:๑๒ **ถูกจับตอน** คือ คนที่ถูกตัดอวัยวะ

พระเยซูอวยพรเด็กๆ

(มก. ๑๐:๑๓-๑๖; ลก. ๑๙:๑๕-๑๗)

๑๓ มีคนพาเด็กเล็กๆเข้ามา เพื่อให้พระเยซูวางมือ และอธิษฐานให้ แต่พวกศิษย์ได้ต่อว่าคนพวกนั้นที่พาเด็กจะมา ๑๔ แต่พระเยซูบอกว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆพวกนี้” ๑๕ หลังจากที่พระองค์วางมือบนตัวเด็กๆแล้ว พระองค์ก็ไปจากที่นั้น

เศรษฐีหนุ่มไม่ยอมติดตามพระเยซูไป

(มก. ๑๐:๑๗-๓๑; ลก. ๑๙:๑๘-๓๐)

๑๖ มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู และถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำอะไรดี ถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

๑๗ พระเยซูตอบว่า “คุณถามเราทำไมว่าอะไรดี มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ดี ถ้าคุณอยากมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ก็ต้องทำตามกฎปฏิบัติ”

๑๘ ชายหนุ่มจึงถามว่า “กฎข้อไหนครับ” พระเยซูตอบว่า “ข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่ามีชู้ อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ ๑๙ ให้เคารพนับถือพ่อแม่ † และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’ †”

๒๐ ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ผมรักษากฎทั้งหมดนั้นอยู่แล้วครับ ยังมีอะไรที่ผมต้องทำอีกไหมครับ”

๒๑ พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้ครบถ้วน ต้องไปขายทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินไปแจกจ่ายให้กับคนยากจน และคุณก็จะมีทรัพย์สมบัติอยู่บนสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา”

๒๒ เมื่อชายหนุ่มได้ยินอย่างนั้น ก็จากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาร่ำรวยมาก

๒๓ พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนรวยจะเข้าในอาณาจักรแห่ง

สวรรค์นั้นยากมาก ๒๔ ขออย่าอีกครั้งว่า จะให้อูลูลอดดูซีเม็ม ก็ยังจะง่ายกว่าให้คนรวยเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

๒๕ เมื่อพวกศิษย์ได้ยินอย่างนั้นก็งมมาก และพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะไปรอดได้”

๒๖ พระเยซูมองพวกศิษย์และพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้เลยแล้ว แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้”

๒๗ เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “พวกเราได้สละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อมาติดตามอาจารย์แล้วพวกเราจะได้รับอะไรครับ”

๒๘ พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อพระเจ้าสร้างโลกใหม่แล้ว บุตรมนุษย์จะนั่งบนบัลลังก์อันสง่างาม และพวกคุณที่ได้ติดตามเรา ก็จะมีที่นั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ และตัดสินคนอิสราเอลสิบสองเผ่า

๒๙ ทุกคนที่สละบ้านเรือน หรือพี่ น้องชายหญิง หรือพ่อ หรือแม่ หรือลูก หรือไร่นา เพื่อมาติดตามเรา จะได้ รับมากกว่าที่พวกเขาสละไปเป็นร้อยเท่า และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ๓๐ แต่คนที่ใหญ่เป็นโตที่สุดในตอนนี้ จะกลายเป็นคนที่ต่ำต้อยที่สุดในคนใหญ่คนโตที่สุด

เรื่องคนงานในสวนองุ่น

๒๐ ๑ อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกับเจ้าของสวนคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปแต่เช้าตรู่ เพื่อไปจ้างคนงานมาทำงานในสวน องุ่นของเขา ๒ เขาตกลงที่จะจ่ายค่าแรงหนึ่งเหรียญเงิน †ต่อวัน เขาก็ส่งพวกคนงานเข้าไปทำงานในสวนองุ่น

๓ ประมาณเก้าโมงเช้า เจ้าของสวนเข้าไปที่ตลาดอีก และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆไม่ได้ทำอะไร ๔ เขาพูดว่า ‘ถ้าพวกเขาไปทำงานในสวน องุ่นของข้า ข้าจะให้ค่าจ้างอย่างยุติธรรม’ ๕ คนพวกนั้นตกลงไป และเจ้าของสวนได้ออกไปอีกตอนประมาณเที่ยงและบ่ายสามโมง แล้วทำเหมือนเดิม ๖ ประมาณห้าโมงเย็น เจ้าของสวนออกไปตลาดอีกครั้ง

* ๑๙:๑๓ **วางมือ** เป็นท่าที่แสดงว่าพระเยซูได้ให้พรพิเศษแก่เด็กๆเหล่านี้
 † ๑๙:๑๙ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒๐:๑๒-๑๖ และ เฉลยธรรมบัญญัติ ๕:๑๖-๒๐
 ‡ ๑๙:๑๙ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๙:๑๘
 § ๒๐:๒ **หนึ่งเหรียญเงิน** หรือ หนึ่งเหรียญเดนาริอัน เป็นหน่วยเงินของโรมัน หนึ่งเหรียญเป็นค่าจ้างที่จ่ายกันสำหรับการทำงาน ๑ วัน

หนึ่ง และเห็นบาง คนยืนอยู่เฉยๆไม่ได้ทำอะไร เขาเข้าไปถามว่า ‘ทำไมพวกเจ้าถึงยืนอยู่เฉยๆทั้งวันแบบนี้’

^{๓๗}คนเหล่านั้นตอบว่า ‘ไม่มีใครจ้างพวกเรา’ เจ้าของสวนก็เลยชวนว่า ‘ไปทำงานที่สวนของฉันของข้าสิ’

^{๓๘}เย็นวันนั้นเจ้าของสวนสั่งหัวหน้าคนงานว่า ‘ไปเรียกคนงานมา แล้วจ่ายค่าแรงให้พวกเขา จ่ายคนที่เพิ่งมาทำที่หลังนี้ก่อน แล้วค่อยๆจ่ายไปจนถึงคนแรก’

^{๓๙}คนงานที่เพิ่งจ้างมาตอนห้าโมงเย็นได้ค่าแรงไปคนละหนึ่งเหรียญเงิน ^{๔๐}แล้วพวกคนงานที่จ้างมาก่อนก็เข้ามารับค่าแรง เขาคิดว่าจะได้มากกว่าคนอื่นอยู่แต่กลับได้แค่คนละหนึ่งเหรียญเงินเท่านั้น ^{๔๑}เมื่อรับค่าแรงแล้ว พวกเขา ก็ไปต่อว่าเจ้าของสวนว่า

^{๔๒}‘พวกนัทำงานแค่ชั่วโมงเดียว แต่นายจ่ายค่าแรงให้เท่ากับพวกเราที่ทำงานกลางแดดร้อนๆมาทั้งวัน’

^{๔๓}เจ้าของไร่ตอบคนหนึ่งไปว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ข้าไม่ได้โกงเจ้านะ เจ้าตกลงค่าแรงไว้หนึ่งเหรียญเงินไม่ใช่หรือ ^{๔๔}รับค่าแรงของเจ้าแล้วไปซะ ข้าพอใจจะจ่ายคนที่ข้าจ้างมาหลังสุดเท่ากับที่ข้าจ่ายเจ้า ^{๔๕}ข้าไม่มีสิทธิที่จะใช้เงินของข้าตามใจตัวเองหรือยังไง เจ้าอิจฉาเพราะข้าใจดีหรือ’

^{๔๖}อย่างนี้แหละ คนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มก. ๑๐:๓๒-๓๔; ลก. ๑๘:๓๑-๓๔)

^{๓๗}ขณะที่พระ เยชูกำลังเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์พาศิษย์ทั้งสิบ สองคน ปลีกตัวออกมาอยู่กันตามลำพัง และพูดกับพวกเขาว่า ^{๓๘}“พี่น้อง พวกเรากำลังจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกจับส่งไปให้กับพวกหัวหน้านักบวช และครูสอนกฎปฏิบัติ แล้วพวกนั้นจะตัดสินประหารชีวิตเขา ^{๓๙}จากนั้นก็จะส่งมอบเขาไปให้กับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว เพื่อพวกนั้นจะได้หัวเราะเยาะเขา เขี่ยนตีเขา และตรึงเขาที่กางเขน แต่เขาก็จะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม”

**แม่ของยากอบและยอห์
ขอตำแหน่งให้ลูก**

(มก. ๑๐:๓๕-๔๕)

^{๒๐}ภรรยาของเศเบ ดี พร้อมกับลูกสองคนมาหาพระ เยชู นางกราบลงและขอให้พระองค์ทำสิ่งหนึ่งให้กับนาง

^{๒๑}พระเยซูถามนางว่า “มีอะไรหรือ” นางตอบว่า “เมื่อพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ขอให้ลูกชายทั้งสองคน นี้ของฉันนั่งอยู่ทางขวาของพระองค์คนหนึ่ง และนั่งอยู่ทางซ้ายอีกคนหนึ่งด้วยเถิดค่ะ”

^{๒๒}พระ เยชูตอบพวกเขาว่า “พวกคุณไม่รู้ที่กำลังทำอะไรอยู่ คุณจะเต็มจากจอกที่เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานที่เรา กำลังจะเต็มได้หรือ” ทั้งสองคนตอบว่า “ได้ครับ”

^{๒๓}พระ เยชูพูดกับทั้งสองคนว่า “พวกคุณจะได้เต็มแน่ แต่จะให้ใครนั่งทางขวาหรือทางซ้ายของเรานั้น เราไม่ได้เป็นคนเลือก พระบิดาของเราจะเป็นผู้เลือกเอง”

^{๒๔}เมื่อศิษย์ที่เหลืออีกสิบคนรู้เรื่องนี้เข้า ก็โกรธสองคนพี่น้องนั้นมาก ^{๒๕}พระเยซูก็เลยเรียกพวกเขาทั้งหมดเข้ามาและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่า ผู้ครอบครองของคนที่ไม่ใช่ชาวยิวชอบทำตัวเป็นเจ้าของเป็นนายเหนือประชาชน และพวกผู้นำชอบวางอำนาจเหนือประชาชน ^{๒๖}แต่สำหรับพวกคุณ มันจะไม่เป็นอย่างนั้น ในหมู่พวกคุณถ้าคนไหนอยากจะเป็นใหญ่ ก็ให้เขาเป็นผู้รับ ใช้คุณ ^{๒๗}และถ้าคนไหนอยากเป็นคนสำคัญที่สุด ก็ให้เขาเป็นทาสรับใช้ในหมู่พวกคุณ ^{๒๘}เหมือนกับบุตรมนุษย์ ที่ไม่ได้มาเพื่อให้คนอื่นรับ ใช้ แต่มาเพื่อรับ ใช้คนอื่น และยอมสละชีวิตเพื่อปลด ปลอ่ยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาคนตาบอดสองคน

(มก. ๑๐:๔๖-๕๒; ลก. ๑๘:๓๕-๔๓)

^{๒๙}เมื่อพระ เยชูและพวกศิษย์กำลังออกจากเมืองเย ริ โค ก็มีฝูง ชนเดินตามเป็นจำนวนมาก ^{๓๐}มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน เมื่อได้ยินว่าพระ เยชูกำลังผ่านมา ก็เริ่มร้องตะโกนว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด สงสารพวกเราด้วยเถิดะ”

๓๑ฝูงชนต่อว่าพวกเขาให้เจียบ แต่เขาทั้งสองยืนตะโกนตั้งขึ้นอีกว่า “องค์เจ้าชีวิตบุตรของดาวิด สงสารพวกเราด้วยเถอะ”

๓๒พระเยซูจึงหยุดและเรียกพวกเขาเข้ามาถามว่า “อยากให้เราช่วยอะไร”

๓๓พวกเขาตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต พวกเราอยากจจะมองเห็น”

๓๔พระเยซูรู้สึกสงสารพวกเขา จึงแตะดวงตาพวกเขา พวกเขา ก็มองเห็นได้ทันที แล้วก็ติดตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

(มก. ๑๑:๑-๑๑; ลก.

๑๙:๒๘-๓๘; ยน. ๑๒:๑๒-๑๙)

๒๑ เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขามาหยุดอยู่ที่หมู่บ้านเบธ ปายีที่ภูเขาเมกอก เทต พระเยซูส่งศิษย์สองคนไปก่อนล่วงหน้า ^๒สั่งว่า “เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น ทันทที่ที่คนไปถึง คุณจะเห็นแม่ลาผูกอยู่กับลูกของมัน ให้แกะมัตลาทั้งสองตัวแล้วจงมาให้เรา ^๓ถ้ามีใครถามว่า จะเอาลาไปไหน ให้ตอบว่า องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้ เขาก็จะให้คนมาทันที”

^๔สิ่งนี้เกิดขึ้น เพื่อให้เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

^๕“บอกชาวเมืองศิโยนว่า ดูนั่นสิ กษัตริย์ของพวกคุณกำลังมาหา พระองค์สุภาพอ่อนโยนและนั่งอยู่บนหลังลา นั่งอยู่บนลูกลาน้อยตัวผู้ตัวหนึ่ง” ^๖

^๖ศิษย์สองคนนั้นเข้าไปในหมู่บ้าน และทำตามตามที่พระเยซูสั่ง ^๗พวกเขาจึงแกะมาและลูกลามาก็ให้พระองค์ แล้วเอาเสื่อคลุมของเขาปูบนหลังลาให้พระเยซูนั่ง ^๘ฝูงชนเป็นจำนวนมากพากันเอาเสื่อคลุมของตนปูบนถนน บางคนก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามท้อง ถนนให้พระองค์

ผ่าน ^๙ฝูงชนที่เดินนำหน้าและที่เดินตามหลังพระองค์ ต่างก็พากันโห่ร้องว่า

“ไชโย ^๑สำหรับบุตรของดาวิด ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต ^๒

ไชโย แต่พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดในสวรรค์”

^๓เมื่อพระองค์เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม คนทั้งเมืองต่างแตกตื่นถามกันว่า “ใครกันนี่”

^๔ฝูงชนก็ตอบว่า “เยซูไ้ ผู้พูดแทนพระเจ้า คนนั้นที่มาจากหมู่บ้านนา ซา เวิร์ แคว้นกาลิลี”

พระเยซูไปวิหาร

(มก. ๑๑:๑๕-๑๙; ลก.

๑๙:๔๕-๔๘; ยน. ๒:๑๓-๒๒)

^๑พระเยซูเข้าไปในเขตวิหาร และไล่คนที่กำลังซื้อและขายข้าว ของกันอยู่ที่นั่นออกไป จนหมด พระองค์คิดว่าโต๊ะของคนรับแลกเงิน และที่นั่งของคนขายนกพิราบ ^๒พระองค์ร้องบอกกับทุกคนที่อยู่ในที่นั้นว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเรา มีชื่อว่าเป็นบ้านสำหรับอธิษฐาน’ ^๓แต่พวกเจ้ากลับทำให้มันเป็นที่โจร” ^๔

^๕มีคนตาบอดและคนง่อยเข้ามาหาพระองค์ในวิหาร พระองค์รักษาพวกเขาจนหาย ^๖เมื่อพวกเขาหัวหน้านักบวชและครูสอนกฎ ปฏิบัติ เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูทำ และได้ยินเสียงเด็กๆโห่ ร้องกันในวิหารว่า “ไชโย สำหรับบุตรของดาวิด” พวกเขา ก็โกรธแค้นพระเยซูมาก

^๗พวกเขาถามพระองค์ว่า “ได้ยีนที่เด็กๆพวกนั้นโห่ ร้องกันอยู่หรือเปล่า” พระเยซูตอบว่า “ได้ยีนสิ พวกคุณไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือที่ว่า ‘พระเจ้าได้สอนเด็กๆและทารกให้ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์’” ^๘

* ๒๑:๕ อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ ๙:๙

† ๒๑:๙ ชัยโย หรือ ในภาษาอารเมค ใช้คำว่า โยซันนา เป็นคำที่ใช้ในการอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อขอความช่วยเหลือ ในช่วงเวลาของพระเยซูนั้นอาจจะเป็นเสียงร้องตะโกนด้วยความสนุกสนานในการสรรเสริญพระเจ้าหรือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

‡ ๒๑:๙ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๕-๒๖

§ ๒๑:๑๓ อ้างมาจากหนังสือ อีสายห์ ๕๖:๗

§ ๒๑:๑๓ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ห์ ๗:๑๑

** ๒๑:๑๖ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๘:๒ (ฉบับแปลกรีกโบราณ)

^{๑๗}แล้วพระ เยชูก็ออกจากเมืองไปพักค้างคืนอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

พระเยซูแสดงพลังแห่งความเชื่อ

(มก. ๑๑:๑๒-๑๔, ๒๐-๒๔)

^{๑๘}เช้า ตูวัน รุ่ง ขึ้น ในระหว่างทางที่พระ เยชูกำลังเดินกลับเข้าเมือง พระองค์รู้สึกหิว ^{๑๙}พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่ออยู่ริมทาง จึงเดินเข้าไปใกล้แต่ไม่เห็นมีลูก มีแต่ใบเท่านั้น พระองค์พูดกับต้นมะเดื่อว่า “อย่าได้ออกลูกอีกเลย” และต้นมะเดื่อนั้นก็เหี่ยวแห้งตายทันที

^{๒๐}เมื่อพวกศิษย์เห็นก็แปลกใจ จึงถามพระองค์ว่า “ทำไมมันถึงเหี่ยวแห้งตายเร็วจังครับ”

^{๒๑}พระ เยชูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย คุณก็จะทำอย่างนั้นได้เหมือนกัน และจะทำได้มากกว่านั้นด้วย แม้แต่สั่งให้ภูเขาถล่มถล่มลงไปในทะเล มันก็จะเป็นไปตามนั้น ^{๒๒}ถ้าคุณเชื่อ คุณจะได้ทุกอย่างที่คุณอธิษฐานขอ”

ผู้นำชาวยิวสงสัยเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มก. ๑๑:๒๗-๓๓; ลก. ๒๐:๑-๘)

^{๒๓}พระ เยชูเข้าไปในวิหาร เมื่อพระองค์กำลังสอนอยู่นั้น พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูไซ เข้ามาถามพระองค์ว่า “กฎมีสิทธิอะไรไปไล่พวกพ่อค้านั้น ใครให้สิทธินี้กับแก”

^{๒๔}พระ เยชูตอบว่า “เราขอถามคุณเรื่องหนึ่งเหมือนกัน ถ้าคุณตอบเรา แล้วเราจะบอกว่าเราใช้สิทธิของใครทำอย่างนี้ ^{๒๕}ตอบหน่อยสิว่า พิธีจุ่มน้ำของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูไซต่างก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ มันก็จะย้อนถามเราว่า ‘แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่เชื่อยอห์นละ’ ^{๒๖}แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ เราก็กลัวฝูงชนจะโกรธ เพราะพวกนั้นต่างก็เชื่อว่ายอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

^{๒๗}พวกเขาจึงตอบพระ เยชูว่า “ไม่รู้สิ” พระ เยชูก็เลยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็จะไม่บอกเหมือนกัน ว่าเราใช้สิทธิของใครในการทำให้สิ่งเหล่านี้”

เรื่องลูกชายสองคน

^{๒๘}“บอกหน่อยว่า คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ชายคนหนึ่งมีลูกสองคน เขาบอกลูกชายคนโตว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’

^{๒๙}เขาตอบว่า ‘ไม่ได้ครับ’ แต่ต่อมาเขาเปลี่ยนใจ แล้วไปทำงานในไร่องุ่น

^{๓๐}จากนั้นพ่อไปบอกลูกชายอีกคนว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’ เขาตอบว่า ‘ครับพ่อ ผมจะไป’ แต่เขาก็ไม่ได้ไป”

^{๓๑}“ลูกสองคนนี้ คนไหนที่เชื่อ ฟังพ่อของเขา” พวกหัวหน้าชาวยิวตอบว่า “ลูกคนแรก” พระ เยชูจึงบอกพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ ว่า คนเก็บภาษีและโสเภณีกำลังเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกคุณเสียอีก ^{๓๒}ยอห์นได้มาชี้ให้เห็นว่า จะใช้ชีวิตที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้อย่างไร พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อเขา แต่คนเก็บภาษีและโสเภณีกลับเชื่อยอห์น ถึงแม้คุณเห็นพวกเขาทำอย่างนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมกลับ ตัวกลับใจมาเชื่อยอห์นเลย

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับชาวสวนชั่ว

(มก. ๑๒:๑-๑๒; ลก. ๒๐:๙-๑๙)

^{๓๓}ฟังเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ดี เจ้าของที่แปลงหนึ่งได้ทำสวน อยู่นาน ล้อมรั้วไว้รอบ ขุดบ่อ ย่างุ่น และสร้างหอคอย แล้วให้ชาวสวนมาเช่าสวน อยู่นั้น ส่วนตัวเขาเดินทางไปต่างประเทศ ^{๓๔}เมื่อถึงฤดูเก็บองุ่น เจ้าของสวนส่งพวกทาสของเขา มารับส่วนแบ่งองุ่นจากพวกคนเช่า

^{๓๕}แต่พวกคนเช่าจับทาสของเขาไว้ ทบตีคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่ง แล้วเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง ^{๓๖}เจ้าของสวนจึงส่งพวกทาสมากกว่าครั้งแรก แต่ก็ถูกพวกคนเช่าสวนทำเหมือนเดิม ^{๓๗}สุดท้าย เจ้าของสวนจึงส่ง

^{๒๑:๓๓} **บ่อย่างุ่น** หมายถึง สถานที่ที่ขุดลงไปใต้น้ำเพื่อใช้สำหรับย่างุ่น และเก็บน้ำองุ่นไปทำเหล้าองุ่น

ลูกชายของเขาเอง เขาว่า ‘พวกนั้นจะต้องเคาะพญาเกรงลูกชายของเราแน่’^{๓๘} แต่เมื่อพวกคนเช่าเห็นลูกชายของเขา มา ก็พูดกันว่า ‘นี่ไง ผู้รับมรดก เร็วเข้าพวกเรา ช่างมันชะ สวนนี้จะได้ตกเป็นของพวกเรา’^{๓๙} พวกคนเช่าสวนจึงจับตัวลูกชายเจ้าของสวนโยนออกไปนอกสวนแล้วฆ่าเขา^{๔๐} เมื่อเจ้าของสวนมา เขาจะอย่างไรกับคนเช่าพวกนี้”

^{๔๑} พวกหัวหน้านักบวชและ พวกผู้นำอาวูสโตตอบว่า “เขาจะต้องฆ่าคนชั่วพวกนั้นอย่างโหดเหี้ยม และให้ชาวสวนคนอื่นที่ยอมแบ่งองุ่นให้กับเขาเมื่อถึงฤดูเก็บ เกี่ยวมาเช่าต่อ”

^{๔๒} พระ เยชูบอกพวกเขาว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือที่ว่า ‘หินก้อน นี้ที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายมาเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด องค์เจ้าชีวิตทำให้เป็นอย่างนั้น สำหรับเรา แล้วนี่เป็นสิ่งที่เหลือเชื่อจริง’”^{*}

^{๔๓} เราจะบอกให้รู้ ว่า อาณาจักรของพระเจ้า จะถูกริบเอาไปจากคุณ และยกไปให้กับคนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้า ^{๔๔} คนที่ล้มทับหินนี้ ร่างกายก็จะหักเป็นชิ้นๆ แต่ถ้าถูกหินนี้ล้มทับ คนนั้นก็จะเป็นแผลละเอียด”[†]

^{๔๕} เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีได้ยินเรื่องเปรียบ เทียบนี้ ก็รู้ทันทีว่า พระองค์กำลังว่าพวกเขาเป็นคนเช่าชั่วร้าย พวกนั้น ^{๔๖} พวกเขากำลังหาทางที่จะจับพระเยชู แต่ก็กลัวฝูงชน เพราะพวกนี้เชื่อว่าพระองค์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

เรื่องคนที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยง

(ลก. ๑๔:๑๕-๒๔)

๒๒ ^๑ พระ เยชูเล่าเรื่องเปรียบ เทียบให้พวกเขาฟังอีกว่า ^๒ “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกับกษัตริย์ ที่ได้เตรียมงานแต่งงานให้กับลูกชาย ^๓ แล้วกษัตริย์ได้เชิญแขกเหรื่อมากมาย เมื่อเตรียมงานเสร็จแล้ว กษัตริย์ส่งทาสไปบอกแขกเหล่านั้นว่า มาได้แล้ว แต่กลับไม่มีใครมา ^๔ กษัตริย์จึงส่งทาสคนอื่นไปอีกให้ไปบอกพวกแขกเห หรือ

นั้นว่า ‘เราได้ฆ่าวัวและลูกวัวอ้วนพีไว้แล้ว ทุกอย่างพร้อมแล้ว มางานเลี้ยงได้แล้ว’

^๕ แต่ไม่มีใครสนใจ ต่างก็ไปทำธุระของตัวเอง คนหนึ่งไปทำสวน อีกคนหนึ่งไปทำการค้า ^๖ คนที่เหลือก็จับพวกทาสมาทุบตีและฆ่าทิ้ง ^๗ กษัตริย์โกรธแค้นมาก ก็เลยส่งกองทัพมาทำลายคนที่ฆ่าพวกทาสของเขา และเผาเมืองของพวกนั้นทิ้งไป

^๘ แล้วกษัตริย์พูดกับพวกทาสว่า ‘งานแต่งงานก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว แต่แขกที่เราเชิญนั้นไม่เหมาะสม สมที่จะมางานนี้ ^๙ ออกไปตามหัว ถนนต่างๆเจอใครก็เชิญมาให้หมด’^{๑๐} พวกทาสจึงออกไปตามถนนและเชิญทุกคนที่พวกเขาเจอทั้งดีและชั่ว จนมีแขกเต็มห้องโถง

^{๑๑} เมื่อกษัตริย์เข้ามาดูแขก เห รือ ก็เห็นชายคนหนึ่งแต่ง ตัวไม่เหมาะสม สมกับงาน ^{๑๒} พระองค์จึงพูดว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เข้ามาได้ อย่างไรก็ตาม ชุดใส่สำหรับงานแต่งก็ไม่มี’ ชายคนนั้นก็ไม่มีคำแก้ตัว ^{๑๓} พระองค์จึงสั่งพวกทาสว่า ‘มัดมือมัดเท้ามัน แล้วโยนออกไปที่มิดข้างนอกที่มีเสียงคนร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด’

^{๑๔} มีหลายคนที่ได้รับเชิญมา แต่มีน้อยคนที่ถูกเลือกไว้”

คำถามเกี่ยวกับการเสียาชีพ

(มก. ๑๒:๑๓-๑๗, ลก. ๒๐:๒๐-๒๖)

^{๑๕} แล้วพวกฟาริสีก็ออกไปวางแผนหาทางจับผิดคำ พูดของพระ เยชู ^{๑๖} พวกเขาจึงส่งลูกศิษย์ของตัวเอง กับพวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรดไปถามพระ เยชูว่า “อาจารย์เรารู้ว่าอาจารย์เป็นคนซื่อสัตย์และสอนความจริงที่พระเจ้าต้องการให้คนทำตาม อาจารย์ไม่กลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร เพราะอาจารย์ไม่เห็น แก่ หน้าใครอยู่แล้ว ^{๑๗} ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกหน่อยว่า มันถูก ต้องตาม กฎหรือเปล่าที่จะต้องจ่ายภาษีให้กับซีซาร์”

^{๑๘} แต่พระ เยชูรู้ถึงเจตนาที่ชั่วร้ายของ พวกเขา พระองค์ย้อนว่า “โอ้พวกหน้า ซื่อใจ คด แกพยายามหาเรื่องจับผิดเราทำไม ^{๑๙} เอาเหรียญที่ใช้เสียาชีพมาให้ดูหน่อย”

* ๒๑:๔๒ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๒-๒๓
† ๒๑:๔๔ สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อนี้

พวกเขายื่นเหรียญเงินให้พระองค์เหรียญหนึ่ง ^{๒๐} พระองค์ถามว่า “นี่รูปใคร และมีชื่อใครอยู่บนเหรียญนี้”

^{๒๑} พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์” พระองค์บอกพวกเขาว่า “ของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ ของพระเจ้าก็ให้กับพระเจ้า”

^{๒๒} เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็ตะลึงออกไปเลย แล้วพากันจากไป

พวกสะดูสีจับผิดพระเยซู

(*มก. ๑๒:๑๘-๒๗; ลก. ๒๐:๒๗-๔๐*)

^{๒๓} ในวันเดียวกันนั้น พวกสะดูสีซึ่งเป็นพวกที่เชื่อว่าคนตายแล้วจะไม่ฟื้น ได้มาถามพระเยซูว่า ^{๒๔} “อาจารย์ โมเสสบอกพวกเราว่า ‘ถ้าชายคนไหนตายและยังไม่มีลูก น้องชายของเขาต้องแต่งงานกับหญิงฝ่ายคนนั้น จะได้มีลูกไว้สืบสกุลให้กับพี่ชายของเขา’ ^{๒๕} ครั้งหนึ่ง มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไป แต่ยังไม่มียก เขาได้ทิ้งภรรยาของเขาไว้ให้กับน้องชาย ^{๒๖} แล้วน้องชายคนที่สองก็ตายและไม่มีลูก น้องชายคนที่สามก็เหมือนกันไปจนถึงคนที่เจ็ด ^{๒๗} ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ^{๒๘} ในวันหนึ่งที่ทุกคนฟื้นขึ้นมาจากความตาย ^{๒๙} พี่นั้นเธอจะเป็นภรรยาของใคร ในเมื่อทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

^{๒๙} พระเยซูตอบว่า “พวกคุณนี่ผิดถนัดเลย นี่เป็นเพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์ และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า ^{๓๐} เมื่อคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ก็จะไม่มีการแต่งงานหรือยกให้เป็นผัวเมียกันอีกแล้ว แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ ^{๓๑} ในเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนั้น พวกคุณไม่เคยอ่านเลยหรือ ที่พระเจ้าพูดว่า ^{๓๒} ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ ^{๓๓} ดังนั้นพระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนที่มีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย”

^{๓๓} เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนี้ ต่างก็ทิ้งในคำสอนของพระองค์

กฎข้อไหนสำคัญที่สุด

(*มก. ๑๒:๒๘-๓๔; ลก. ๑๐:๒๕-๒๘*)

^{๓๔} เมื่อพวกเขา ฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกเขาสะดุ้งถึงกับออกไปเลย พวกเขา ก็มาชุมนุมกัน ^{๓๕} คนหนึ่งในพวกเขาที่คล่องกฎของโมเสสมาก ได้มาทดสอบพระเยซูว่า ^{๓๖} “อาจารย์ ในกฎของโมเสส คำสั่งข้อไหนสำคัญที่สุดครับ”

^{๓๗} พระเยซูจึงตอบว่า “รักองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของคุณอย่างสุดใจ สุดจิต และสิ้นสุดความคิด” ^{๓๘} นี่ก็คือคำสั่งข้อแรกและข้อสำคัญที่สุด ^{๓๙} ส่วนคำสั่งข้อสองที่สำคัญรองลงมาคือ ‘รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’ ^{๔๐} กฎปฏิบัติทั้งหมดและสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า เขียนไว้ ก็ขึ้นอยู่กับคำสั่งสองข้อนี้”

พระเยซูถามว่าพระคริสต์เป็นใคร

(*มก. ๑๒:๓๕-๓๗; ลก. ๒๐:๔๑-๔๔*)

^{๔๑} ขณะที่พวกเขา ฟาริสียังชุมนุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูได้ถามพวกเขาว่า ^{๔๒} “คิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ เขาเป็นลูกของใคร” พวกเขา ฟาริสีตอบว่า “เป็นลูกของดาวิด”

^{๔๓} พระเยซูจึงถามต่อว่า “แล้วทำไมดาวิดซึ่งพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงเรียกเขาว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ และพูดว่า ^{๔๔} ‘พระเจ้าพูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมนู่น เป็นพระคริสต์ว่า

“นั่งลงทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านถูกเหยียบอยู่ใต้เท้าของท่าน”” ^{๔๕}

^{๔๕} ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ แล้วเขาจะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร”

^{๔๖} ไม่มีใครตอบพระเยซูได้สักคน นับตั้งแต่นั้นนั้นมาก็ไม่มีใครกล้าถามอะไร พระองค์อีกเลย

* ๒๒:๓๒ เราเป็นพระเจ้า ... ยาโคบ อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือ บรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๓:๖ ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสที่สามคนนั้นตายไปนานแล้ว แสดงว่ามีการฟื้นคืนชีวิตหลังความตาย

† ๒๒:๓๗ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๕

‡ ๒๒:๓๙ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๙:๑๘

¶ ๒๒:๔๔ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๐:๑

พระเยซูเตือนให้รู้เกี่ยวกับผู้นำศาสนา

(มก. ๑๒:๓๘-๔๐; ลก. ๑๑:๓๗-๕๒; ๒๐:๔๕-๔๗)

๒๓ ^๑พระ เยซูพูดกับฝูงชน และพวกศิษย์ของพระองค์ว่า ^๒“พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีมีอำนาจในการสอนพวกคุณเรื่องกฎของโมเสส ^๓ให้เชื่อฟังและทำตามสิ่งที่เขาสอนนั้น แต่อย่าไปทำตามสิ่งที่เขาทำเลย เพราะเขาสอนอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง ^๔เขาสร้างกฎที่เป็นภาระหนักอึ้งให้คนอื่นแบกไว้ แต่ตัวเขาเองไม่ช่วยยกแม้แต่นิ้วเดียว

^๕เขาทำทุกอย่างเพื่ออวดคนเท่านั้น เขาทำกล่องใส่ข้อพระ คัมภีร์ ^๖อันใหญ่กว่าธรรมดามาผูกที่หน้าผากและข้อมือ และเอาพวกพู่หย้อยที่ยาวกว่าธรรมดามาแขวนที่ชายเสื้อคลุม ^๗เขาชอบนั่งอยู่หัวโต๊ะในงานเลี้ยงและนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม ^๘พวกเขาชอบให้คนทำความเคารพเขาที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกว่า ‘อาจารย์’

^๙อย่ายอมให้ใครเรียกคุณว่า ‘อาจารย์’ เพราะคุณมีอาจารย์เพียงคนเดียว และพวกคุณก็เป็นพี่น้องกันหมด ^{๑๐}อย่าเรียกใครบนโลกนี้ว่า ‘บิดา’ เพราะคุณมีพระบิดาเพียงองค์เดียวอยู่บนสวรรค์ ^{๑๑}และอย่าให้ใครมาเรียกคุณว่า ‘ครู’ เพราะคุณมีครูเพียงคนเดียวคือพระคริสต์ ^{๑๒}คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกคุณต้องเป็นผู้รับใช้ ^{๑๓}คนที่ยกตัวเองให้ใหญ่กว่าคนอื่น จะถูกกดให้ต่ำต้อยลงคนที่ถ่อมตัวลง จะถูกเชิดชูให้ยิ่งใหญ่ขึ้น

^{๑๔}นำ ละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด ^{๑๕}เจ้าปิดหนทางคนอื่นไม่ให้ไปถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ ตัวเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และยังไป

ขัดขวางไม่ให้คนอื่นที่เขาพยายามเข้าไปอีกด้วย ^{๑๕}†

^{๑๖}นำ ละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าอุตส่าห์ข้ามน้ำข้ามทะเล เพื่อจะหาคามา นับถือศาสนาอย่างเจ้า แต่พอเจ้าได้เขามาแล้ว เจ้ากลับทำให้เขาสมควรที่จะตกนรกมากกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า

^{๑๗}นำ ละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นคนนำทางตาบอด พวกเจ้าสอนว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อวิหาร ก็ไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อทองคำในวิหารนั้น เขาจะต้องทำตามคำสาบานนั้น’ ^{๑๘}เจ้าคน โง่ตาบอด อันไหนสำคัญกว่ากัน ระหว่างทองคำกับวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ ^{๑๙}พวกเจ้ายังพูดอีกว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อแท่นบูชา มันไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อเครื่องเซ่นไหว้บนแท่นบูชานั้น เขาต้องทำตามคำสาบานนั้น’ ^{๒๐}เจ้ามันตาบอดจริงๆ อะไรสำคัญกว่ากัน ระหว่างของเซ่นไหว้กับแท่นบูชาที่ทำให้ของนั้นศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๑}ด้วยเหตุนี้ คนที่สาบานต่อแท่นบูชา ก็สาบานต่อแท่นบูชารวมถึงทุกสิ่งที่อยู่บนแท่นบูชาอีกด้วย ^{๒๒}คนที่สาบานต่อวิหาร ก็สาบานต่อวิหารรวมถึงพระองค์ผู้สถิตในวิหารนั้นด้วย ^{๒๓}คนที่ได้สาบานต่อสวรรค์ ก็สาบานต่อบัลลังก์ของพระเจ้ารวมถึงพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นด้วย

^{๒๔}นำ ละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้ให้หนึ่งในสิบส่วนของทุกอย่างที่เจ้ามีกับพระเจ้า แม้แต่สระแห่ ลูกผักชี และยี่หระ เจ้าก็ให้ แต่พวกเจ้ากลับมองข้ามเรื่องที่สำคัญกว่าในกฎปฏิบัตินั้น คือความยุติธรรม ความเมตตา และความ ซื่อสัตย์ การให้หนึ่งในสิบส่วนนั้นก็ได้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่ควรทิ้งคำสอนที่สำคัญกว่านี้ด้วยเหมือนกัน

*๒๓:๕ *กล่องใส่ข้อพระคัมภีร์* คือ กล่องหนังใบเล็ก ๆ บรรจุข้อพระคัมภีร์ ๔ ชุด ดูได้จากหนังสืออพยพ ๑๓:๑-๑๐, ๑๑-๑๖ และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๔-๙; ๑๑:๑๓-๒๑ ชาวิวีบางคนมัดกล่องพระคัมภีร์ไว้ที่หน้าผากและแขนซ้ายเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเคร่งศาสนา

†๒๓:๑๓ *หน้าชื่อใจคด* คำนี้แปลตรงๆจากภาษากรีกว่า นักแสดง

‡๒๓:๑๕ ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับ ได้เติมข้อที่ ๑๔ ว่า “นำละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เอ้พวกหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้อยู่บนของหมู่มีมาย และกล่องอธิษฐานเสียยัดยาวเพื่อให้อื่นๆเห็น ดงนั้นพวกเจ้าจะได้รับโทษหนักยิ่งขึ้น” ดูจากหนังสือมาระโก ๑๒:๔๐ และ ลูกา ๒๐:๔๗

๒๔ เจ้าคนหน้าทางตาบอด พวกเจ้ากรองแมลง ออกจากน้ำดื่ม แต่กลับกลืนธนูเข้าไปทั้งตัว *

๒๕ นำ ละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอน กฏปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้ล้างถ้วยล้างจานแต่เพียงภายนอก แต่ภายในมีแต่ความโลภและกิเลสเต็มไปหมด

๒๖ เจ้าฟาริสีตาบอด ทำความสะอาดภายใน ถ้วยชามเสียก่อน แล้วภายนอกก็จะสะอาดไปเอง

๒๗ นำละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอน กฏปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าเหมือนกับโมมอร์คัสที่ทาสี ชาว ข้างนอกดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสิ่งสกปรกสารพัด

๒๘ เหมือนกับพวกเจ้า ที่ภายนอกคนเห็นว่าเป็นคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าชื่อใจคดและความชั่วร้าย

๒๙ นำ ละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอน กฏปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้สร้างอุโมงค์ฝังศพให้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และตกแต่งอนุสาวรีย์ให้กับคนเหล่านั้นที่ทำตามใจพระเจ้า

๓๐ แล้วเจ้าก็พูดว่า “ถ้าเราอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะไม่ยอมร่วมมือกับเขาในการฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้แน่”

๓๑ นี่แสดงให้เห็นว่าพวกเจ้ายอมรับว่า ตัวเองเป็นลูกหลานของคนพวกนั้นที่ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า

๓๒ ตั้งนั้นไปทำความบาปที่บรรพบุรุษเจ้าได้เริ่มไว้ให้เสร็จเสียสิ

๓๓ เจ้าพวกงูร้าย พวกอสรพิษ พวกเจ้าจะหนีรกรไปพ้นได้อย่างไร

๓๔ เราส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า คนที่มีปัญญา และครุมาหาเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จับพวกเขาไปฆ่าบ้าง ไปตรึงบนไม้กางเขนบ้าง ไปเขียนในที่ประชุมบ้าง และไล่ล่าพวกเขาหนีจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งบ้าง

๓๕ ตั้งนั้นเลือดของคนที่ทำตามใจพระเจ้าที่หลั่งไหลลงบนโลก นี้จะตกลงบนพวกเจ้า ตั้งแต่เลือดของอาเบลจนถึงเลือดของเศคาริยาห์

๓๖ ลูกของเบเรคิยาห์ที่โดนพวกเจ้าฆ่าตายระหว่างวิหารกับแท่น

๓๖ เราจะบอกให้รู้ว่า ผลกรรมเหล่านั้นจะตกอยู่กับคนในสมัยนี้อย่างแน่นอน

พระเยซูเตือนคนในเมืองเยรูซาเล็ม

(ลก. ๑๓:๓๔-๓๕)

๓๗ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็มเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และเอาหินขว้างคนที่พระเจ้าส่งมาหาเจ้าจนตาย มีหลายครั้งที่เราอยากจะทำอะไรของเจ้าเข้ามาเหมือนแม่ไก่ที่ก่อกลุมอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าก็ไม่ยอม

๓๘ ตอนนี้น้ำบ้านของพวกเจ้าจะถูกทิ้งให้กร้าง

๓๙ จากนั้นไป พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นเรือกองกว่าพวกเจ้าจะพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรผู้ที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต’ +”

การทำลายวิหารและการกลับมาของบุตรมนุษย์

(มก. ๑๓:๑-๓๑; ลก. ๑๗:๒๔-๓๗; ๒๑:๕-๓๓)

๒๔ ๑ เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากวิหาร พวกศิษย์มาชี้ให้พระองค์ดูตึกต่างๆของวิหาร

๒ พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เห็นตึกพวกนี้ไหม เราจะบอกให้รู้ว่าตึกพวกนี้จะถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือแม้แต่ซากหินเรียงซ้อนทับกันอีกเลย”

๓ ในขณะที่พระเยซูกำลังนั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ พวกศิษย์มาหาพระองค์เป็นการส่วนตัว และพูดว่า “ช่วยบอกหน่อศิษย์ว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้ววันที่อาจารย์จะกลับมาและวันสิ้นยุคนั้น จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วจะมีอะไรบอกเหตุให้รู้ก่อนไหมครับว่ามันจะเกิดขึ้นแล้ว”

๔ พระเยซูตอบว่า “ระวังอย่าให้ใครหลอกได้ล่ะ

๕ เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างชื่อของเรา เราจะบอกว่าตัวเราเป็นพระคริสต์ และทำให้หลายคนหลงเชื่อ

๖ เมื่อคุณได้ยินเสียงสงครามเกิดขึ้นใกล้ๆและได้ข่าวว่ามีสงครามที่อื่น ไม่ต้องตกใจ เพราะมันจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่นั่นยังไม่ใช่วันสุดท้ายของโลก

๗ ประชาชาติหนึ่งจะถูกถือขึ้น

* ๒๓:๒๔ กรองแมลง... ทั้งตัว หมายความว่า “พวกคุณกังวลเรื่องความผิดเล็กน้อยแต่กลับทำบาปที่ร้ายแรงที่สุด”

† ๒๓:๓๕ เลือด ... เศคาริยาห์ ในพระคัมภีร์เดิม ปฐมกาล ๔:๘ และ ๒ พงศาวดาร ๒๔:๒๑ อาเบลและเศคาริยาห์เป็นคนแรกและคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

‡ ๒๓:๓๗ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๖

ต่อสู้กับอีกชนชาติหนึ่ง อาณาจักรนี้จะลุกฮือขึ้นต่อสู้กับอาณาจักรโน้น จะเกิดการกันดารอาหาร และเกิดแผ่นดินไหวหลายแห่ง “แต่ นี่เป็นแค่จุดเริ่ม ต้นของปัญหาเหมือนเจ็บท้องเตือนก่อนคลอดลูก

“พวกคุณจะถูกจับไปทรมานและถูกฆ่า คนทุกประเทศจะเกลียดคุณ เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา ๑๐ เมื่อถึงเวลานั้น จะมีหลายคนทิ้งความเชื่อไป มีการ หัก หลังกันและเกลียด ชัง กัน ๑๑ จะมีคนมากมายมาปลอมตัวเป็นผู้ พุด แทน พระเจ้า และมาหลอกลวงคนจำนวนมาก ๑๒ ความ ชั่วที่แพร่ไป จะทำให้ความ รักของหลายคนมอดไป ๑๓ แต่คนที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้ รับความรอด ๑๔ ชาวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกป่าวประกาศไปทั่วโลก เพื่อทุกชาติจะได้ยินเกี่ยวกับชาวดีนี แล้วในที่สุดก็จะถึงวันสิ้นยุค

๑๕ ‘สิ่งที่น่าขยะแขยง’ * ที่ทำลายวิหารจนราบเรียบเป็นหน้า กลอง ดวมที่ดาเนียล ผู้ พุด แทน พระเจ้าได้บอกไว้ นั้น คุณจะได้เห็นตั้งอยู่ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์” (คนอ่านต้องทำความเข้าใจกับสิ่ง นี้ให้ดี) ๑๖ “เมื่อถึงเวลานั้น ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียวิ่งหนีไปที่ภูเขา ๑๗ อย่าให้คนที่อยู่บนดาดฟ้ากลับเข้าไปเก็บของในบ้าน ๑๘ อย่าให้คนที่อยู่ในไร่ นา กลับไปเอาเสื่อ คลุม ๑๙ ในวันนั้นจะนำ กลัว มากสำหรับผู้ หมิงท้องและแม่ลูก อ่อนที่ให้นมลูก ๒๐ อธิษฐานขอให้เวลาที่จะต้องหนีนั้นไม่ใช่หน้าหนาวหรือวัน หยุดทางศาสนา ๒๑ เพราะในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ ยากอย่างใหญ่หลวงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน นับตั้งแต่โลกได้เกิดขึ้นจนถึงเดี๋ยว นี้ และจะไม่มီးอะไรที่แย่ไปกว่านี้อีกแล้วในอนาคต ๒๒ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพระเจ้าไม่ทำให้วันเวลาเหล่านั้นสั้นลง ก็จะไม่มีการรอดชีวิตเลย แต่เพราะพระองค์เห็น แก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์จึงทำให้วันเวลาเหล่านั้นสั้นลง ๒๓ ในเวลานั้นถ้ามีใครมาบอกว่า ‘ดู

สิ นี่ไงพระคริสต์’ หรือ ‘นี่ไงพระองค์’ ก็อย่าไปหลงเชื่อ ๒๔ เพราะจะมีพวกพระคริสต์จอมปลอมและพวกผู้ พุด แทน พระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และพวกเขาจะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์กัน ถ้าเป็นไปได้พวกเขาก็จะหลอกแม้กระทั่งคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว ๒๕ จำไว้นะ เราได้เตือนพวกคุณไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว

๒๖ ดังนั้น ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นี่ไงพระคริสต์ อยู่ในที่เปล่า เปลี่ยว’ ก็อย่าออกไป หรือถ้าคนบอกว่า ‘พระคริสต์อยู่ในนี้ ในห้องข้างโน้นนั้น’ ก็อย่าไปหลงเชื่อ ๒๗ เพราะเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาปรากฏตัว จะเหมือนกับฟ้าแลบทางทิศตะวันออก ที่สามารถมองเห็นได้ในทางทิศตะวันตก ๒๘ และก็เหมือนกับที่ซากศพอยู่ที่ไหน ก็จะมีฝูงแร้งอยู่ที่นั่น

๒๙ ‘วันที่ที่วันแห่งความทุกข์ ยากนั้นสิ้นสุดลง ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ดวง จันทร์จะไม่ส่องแสง

ดวงดาวจะร่วงหล่นจากท้องฟ้า พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์จะถูกสั่นคลอน’ † ๓๐ ในเวลานั้นจะมีสัญญาณบนท้องฟ้าบอกให้รู้ว่าบุตรมนุษย์กำลังจะเสด็จมา ประชาชนทั้งหมดบนโลกจะร้องไห้คร่ำครวญ และจะมองเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า มีฤทธิ์อำนาจที่ยิ่ง ใหญ่และบารมีอันเจิด จ้า ๓๑ แล้วพระองค์จะส่งทูต สวรรค์ของพระองค์ ออกไปด้วยเสียงแตรอันดัง พวกทูตสวรรค์ จะรวบรวมคนที่พระองค์เลือกไว้แล้ว จากทั่วทุกทิศ จากขอบฟ้าด้านหนึ่งไปสุดขอบฟ้า อีกด้านหนึ่ง

๓๒ ให้เรียน รู้จากต้นมะเดื่อแก่กันเถอะ เมื่อต้นมะเดื่อเริ่มแตกกิ่ง ก้านและใบอ่อน พวกคุณก็ว่าใกล้ถึงหน้าร้อนแล้ว ๓๓ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ นี่ทั้งหมดเกิดขึ้น พวกคุณก็รู้ว่าเวลานั้นใกล้มาถึงแล้ว อยู่ที่หน้าประตูนี้เอง ๓๔ เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนในรุ่น นี้จะตาย

* ๒๔:๑๕ *สิ่งที่น่าขยะแขยง* อ้างมาจากหนังสือ ดาเนียล ๙:๒๗, ๑๑:๓๑, ๑๒:๑๑

† ๒๔:๒๐ *อธิษฐานขอ ... วัน หยุดทางศาสนา* อธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมเหตุการณ์นี้ถึงเลวร้ายถ้าเกิดขึ้นในวันหยุด เพราะกฎของชาวยิวห้ามเดินทางในวันหยุดทางศาสนาเกินหนึ่งกิโลเมตร และห้ามขี่ม้า หรือขี่ลาด้วย คนอื่นอาจจะห้ามคนที่พยายามจะหนี เพื่อไม่ให้ทำผิดกฎ

‡ ๒๔:๒๙ ดูที่ อิสยาห์ ๑๓:๑๐; ๓๔:๔

๓๕ สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่มีวันสูญหาย

อยู่กับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่

(มก. ๑๓:๓๒-๓๗; ลก. ๑๗:๒๖-๓๐, ๓๔-๓๖)

๓๖ แต่ไม่มีใครรู้วันเวลานั้นเลย แม้แต่ทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่รู้ ๓๗ เมื่อบุตรมนุษย์จะมา ก็จะมีเหมือนกับในสมัยของโนอาห์ ๓๘ ในสมัยนั้นก่อนที่น้ำจะท่วม ผู้คนได้กินและดื่มกัน แต่งานกัน และยกลูกให้แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ ๓๙ คนพวกนี้ไม่รู้ตัวเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่งน้ำท่วมและพัดพาคนพวกนี้ไปหมด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็คจะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ๔๐ ในเวลานั้นเมื่อชายสองคนกำลังทำไร่อยู่ คนหนึ่งจะถูกจับไป อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ ๔๑ เมื่อผู้หญิงสองคนกำลังไม่แบ่งอยู่ คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้

๔๒ พวกคุณ ระวังตัวไว้ให้ดี เพราะไม่รู้ว่าจะมีองค์เจ้าชีวิตจะมาเมื่อไหร่ ๔๓ อยู่ดีมีดี ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่า ขโมยจะขึ้นบ้านตอนไหนในเวลากลางคืน เขาก็จะคอยระวัง ไม่ปล่อยให้ขโมยงัดเข้ามาในบ้านแน่ ๔๔ พวกคุณก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์ จะมาในเวลาที่คุณคาดไม่ถึง

ทาสซื่อสัตย์กับทาสชั่วช้า

(ลก. ๑๒:๔๑-๔๘)

๔๕ ใครเป็นทาสที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่เจ้านายมอบหมายให้ดูแลพวกทาสคนอื่นในบ้านเรือนของเขา และให้จัดหาอาหารให้ทาสพวกนั้นกินตามเวลา ๔๖ เมื่อนายกลับมามีเห็นทาสคนนั้นทำงานอย่างดี ทาสคนนั้นก็จะได้รับเกียรติจริงๆ ๔๗ เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะแต่งตั้งให้เขาดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา ๔๘ แต่ถ้าทาสคนนั้นชั่วช้า และคิดว่า 'นายของข้ายังไม่กลับมาหรอก' ๔๙ แล้วเขาเริ่มมูบตีพวกทาสคนอื่นและกินดื่มกับพวกขี้เมา ๕๐ นายของเขาจะกลับมาในวันเวลาที่เขาไม่คาดคิดและไม่ทันรู้ตัว ๕๑ นายของเขาจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆและไล่ให้ไป

เรื่องเพื่อนเจ้าสาวสิบคน

๒๕ ๑ ในเวลานั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ จะเปรียบเหมือนกับ เพื่อนเจ้าสาวสิบคนที่ถือตะเกียงออกมารับเจ้า บ่าว ๒ ในพวกเขามีห้าคนเป็นหญิงโง่ และอีกห้าคนเป็นหญิงฉลาด ๓ หญิงโง่ห้าคนนั้นเอาตะเกียงไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันสำรองไปด้วย ๔ แต่หญิงฉลาดห้าคนนั้นเอาน้ำมันสำรองไป พร้อมกับตะเกียงด้วย ๕ เจ้าบ่าวมาห้า หญิงสาวทั้งหมดก็วิ่งและกลับไป

๖ เมื่อถึงเที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องเรียกว่า 'เจ้าบ่าวมาแล้ว ออกมาต้อนรับเร็วเข้า'

๗ เพื่อนเจ้าสาวทั้งหมดตื่นขึ้น และเตรียมตะเกียงของตนให้พร้อม ๘ แล้วหญิงโง่ก็พูดกับหญิงฉลาดว่า 'ขอแบ่งน้ำมันของพวกเธอให้กับพวกเราบ้างสิ ตะเกียงของพวกเราใกล้จะดับอยู่แล้ว'

๙ หญิงฉลาดตอบว่า 'ไม่ได้หรอก เพราะน้ำมัน นี้มีไม่พอสำหรับพวกเราทุกคน พวกเธอไปหาซื้อจากคนขายน้ำมันเอาเองก็แล้วกัน'

๑๐ ขณะที่หญิงโง่ออกไปหาซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็นมาถึง เพื่อนเจ้าสาวที่พร้อมอยู่แล้วก็เข้าไปในงานแต่งงานกับเจ้าบ่าว แล้วประตูก็ถูกปิดลง

๑๑ ต่อ มาเมื่อหญิงโง่ห้าคนนั้นกลับมา ก็ร้องเรียกว่า 'คุณคะ คุณคะ ช่วยเปิดประตูให้พวกเราหน่อยค่ะ'

๑๒ แต่เจ้าบ่าวตอบว่า 'จะบอกให้ ผมไม่รู้จักคุณสักหน่อย'

๑๓ ดังนั้นให้พร้อมอยู่เสมอ เพราะพวกคุณไม่รู้ถึงวันเวลาที่เราจะกลับมา

เรื่องทาสสามคน

(ลก. ๑๙:๑๑-๑๗)

๑๔ หรือเราอาจจะเปรียบอาณาจักรนั้น เหมือนกับชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินทางไปยังต่างประเทศ จึงเรียกพวกทาสมาและฝากทรัพย์สินให้พวกเขาดูแล ๑๕ เขาให้เงินห้าถุงกับทาสคนหนึ่ง ให้เงินสองถุงกับทาสอีกคน

หนึ่ง และให้เงินหนึ่งถุง * กับทาสคนสุดท้าย โดยได้แบ่งให้ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วเขาก็ออกเดินทางไป ^{๑๖} ทาสที่ได้รับเงินห้าถุง เอาเงินไปค้าขายทันที และได้กำไรมาอีกห้าถุง ^{๑๗} ทาสที่ได้เงินสองถุง เอาเงินไปค้าขายเหมือนกัน และได้กำไรมาอีกสองถุง ^{๑๘} แต่ทาสที่ได้เงินหนึ่งถุงได้ขุดหลุมซ่อนเงินของเจ้านายไว้ในพื้นดิน

^{๑๙} หลังจากเวลาผ่านไปนาน เจ้านายกลับมาและเรียกพวกเขามาถามว่าเอาเงินไปทำอะไรกันบ้าง ^{๒๐} ทาสที่ได้เงินไปห้าถุงได้นำเงินกำไรอีกห้าถุงมาให้ นาย และบอกว่า ‘เจ้านายครับ ท่านให้ผมดูแลเงินห้าถุง และนี่ผมได้กำไรมาอีกห้าถุง’

^{๒๑} นายจึงพูดกับเขาว่า ‘เยี่ยมมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆเราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกับเรา’

^{๒๒} แล้วทาสที่ได้รับเงินสองถุงก็มา และพูดว่า ‘เจ้านายครับ ท่านให้ผมดูแลเงินสองถุง ดูสิครับ ผมได้กำไรมาอีกสองถุง’

^{๒๓} นายพูดกับเขาว่า ‘เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกับเรา’

^{๒๔} แล้วทาสที่ได้รับเงินหนึ่งถุงก็มา และพูดว่า ‘เจ้านายครับ ผมรู้ว่าท่านเป็นคนที่ไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ข้าไม่ได้หว่าน ^{๒๕} ผมกลัวท่าน ก็เลยเอาถุงเงินไปฝังดินซ่อนไว้ นี่เงินของเงินของท่าน’

^{๒๖} นายจึงตำหนิเขาว่า ‘ไอ้ทาสซาดิ ชั่วจอม ชี้เกียด ในเมื่อเจ้ารู้ว่าข้าเก็บเกี่ยวในที่ดินซึ่งข้าไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ข้าไม่ได้หว่าน ^{๒๗} ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็น่าจะเอาเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เพื่อว่าเมื่อข้ากลับมา ข้าก็จะได้เงินกลับมาพร้อมทั้งดอกเบียด้วย’

^{๒๘} แล้วเจ้า นายก็บอกให้เอาถุงเงินจากเขาไปให้คนที่มิถุนเงินสิบถุง ^{๒๙} เพราะคนที่ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ก็จะได้ รับเพิ่มมากขึ้นจนเหลือเฟือ แต่คนที่ไม่ได้ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ทุกสิ่งที่เขามีจะถูกริบไปจนหมดด้วย ^{๓๐} จากนั้นเขาก็สั่งให้

เอาตัวทาสที่ไร้ประโยชน์ นี้โยนออกไปที่มืดข้างนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้หยหวนด้วยความเจ็บปวด

บุตรมนุษย์จะพิพากษาทุกคน

^{๓๑} เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาอย่างสง่า งามพร้อมเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ พระองค์จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ^{๓๒} คนทุกคนเชื่อ ชาตีมารวมกันต่อ หน้าบุตรมนุษย์ พระองค์จะแยกพวกเขาออกจากกัน เหมือนกับคนเลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ ^{๓๓} พระองค์จะแยกแกะไว้ทางขวามือ และแยกแพะไว้ทางซ้ายมือ

^{๓๔} กษัตริย์จะพูดกับพวกที่อยู่ทางขวามือว่า ‘พวกเจ้าที่ได้ รับพรจากพระ บิดาของเรา มารับอาณาจักรที่ได้เตรียมไว้สำหรับพวกเจ้า ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก ^{๓๕} เพราะเมื่อเราหัว พวกเจ้าก็เลี้ยงเรา เรากะหยายน้ำ เจ้าก็ให้นำเรามา เราเป็นคนแปลก หน้า เจ้าก็ต้อนรับเรา เข้าไปในบ้าน ^{๓๖} เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็หาเสื้อผ้ามาให้ เราไม่สบาย เจ้าก็ดูแล เราติดคุก เจ้าก็มาเยี่ยม’

^{๓๗} แล้วพวกที่ท่าตามใจพระเจ้าจะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พวกเราเคยเห็นท่านหัว และเลี้ยงท่านตั้งแต่เมื่อ ไหว่ หรือเห็นท่านกะหยายน้ำ แล้วให้นำท่านดื่มตั้งแต่เมื่อ ไหว่ ^{๓๘} แล้วพวกเราเคยเห็นท่านเป็นคนแปลก หน้า แล้วเชิญท่านเข้ามาในบ้าน หรือเห็นท่านไม่มีเสื้อผ้าใส่ แล้วหาเสื้อผ้ามาให้ใส่ ตั้งแต่เมื่อ ไหว่ ^{๓๙} แล้วพวกเราเห็นท่านป่วย หรืออยู่ในคุก แล้วไปเยี่ยมตั้งแต่เมื่อ ไหว่ หรือรับท่าน’

^{๔๐} กษัตริย์จะตอบพวกเขาว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหว่ก็ตามที่พวกเจ้าทำอะไรให้กับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในหมู่พี่น้องของเรา เจ้าก็ได้ทำให้กับเราด้วย’

^{๔๑} แล้วกษัตริย์หันไปตวาดใส่พวกที่อยู่ทางซ้ายมือว่า ‘ไปให้พ้น พวกที่ถูกสาปแช่ง ไปตกในกอง ไฟที่ไม่มีวันดับ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและพวกผู้ช่วยของมัน ^{๔๒} เพราะเมื่อเราหัว เจ้าก็ไม่ได้ทำอะไรเรากิน เรากะหยายน้ำ เจ้าก็ไม่ได้ทำอะไรเราดื่ม ^{๔๓} เราเป็นคนแปลก หน้า เจ้าก็ไม่ได้เชิญเราเข้า

* ๒๕:๑๕ เงินหนึ่งถุง หมายถึง เงิน ๑ ตะลันต์ ซึ่งเป็นหน่วยชั่ง เท่ากับประมาณ ๓๐ ถึง ๔๐ กิโลกรัม ซึ่งอาจจะเป็นทอง เงิน หรือทองแดง

ไปในบ้าน เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราใส่ เราไม่สบายและอยู่ในคุก เจ้าก็ไม่เคยมาดูแลเรา'

๔๔ แล้วพวกเขาที่จะตอบว่า 'องค์เจ้าชีวิต ตอนไหนกันที่พวกเราเห็นท่านหรือกระหายน้ำ หรือเป็นคนแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้าใส่ หรือไม่สบาย หรือติดคุก แล้วพวกเราได้ช่วย เหลือท่าน' ๔๕ กษัตริย์จะตอบว่า 'เราขอบอกให้รู้ว่าอะไรก็ตามที่พวกเจ้าไม่ได้ทำให้กับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งในพวกนี้ เจ้าก็ไม่ได้ทำกับเรา'

๔๖ แล้วพวกเขาที่จะต้องไปรับโทษตลอดไป แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะเข้าสู่ชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป"

ผู้นำชาวยิววางแผนฆ่าพระเยซู

(มก. ๑๔:๑-๒; ลก. ๒๒:๑-๒; ยน. ๑๑:๕๕-๕๗)

๒๖

๑ เมื่อพระ เยชูพูดเรื่องพวก นี้เสร็จแล้ว พระองค์บอกกับพวกศิษย์ว่า ๒ "พวกคุณก็รู้แล้วว่า อีกสองวันจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย และบุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบไปให้ศัตรูเพื่อเอาไปตรึงที่กางเขน"

๓ พวกหัวหน้านักบวชและ พวกผู้นำอาวูโส มาประชุมกันที่บ้านของคา ยา ฟาสนักบวชสูงสุด ๔ พวกเขาวางแผนจับตัวพระ เยชูไปฆ่า ๕ แต่พวกเขาตกลงกันว่า "อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาล เพราะประชาชนจะก่อการจลาจลขึ้น"

หญิงคนหนึ่งขโมยน้ำหอมบนศีรษะพระเยซู

(มก. ๑๔:๓-๙; ยน. ๑๒:๑-๘)

๖ ในเมืองเบธานี ขณะที่พระ เยชูอยู่ที่บ้านของซีโมนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ๗ มีผู้ หญิงคนหนึ่งถือขวดใส่น้ำหอมราคาแพงมากมาทาพระองค์ เธอขโมยน้ำหอมลงบนศีรษะของพระองค์ ขณะที่พระองค์กำลังกินอาหารอยู่

๘ เมื่อพวกศิษย์เห็นอย่างนั้นก็โกรธ ต่างพูดกันว่า "ทำไมถึงทำให้เสียของอย่าง นี้ ๙ มันคงขายได้เงินมากทีเดียว แล้วก็เอาเงินนั้นไปแจกจ่ายให้กับคนจน"

๑๐ เมื่อพระ เยชูได้ยิน จึงห้ามพวกศิษย์ว่า "ไปถือนายกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่งดงามให้กับเรา ๑๑ พวกคุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ ๑๒ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกคุณเสมอไป ๑๓ ที่เธอเทน้ำหอมลงบนตัวเรานั่น ก็เพื่อเตรียมเราไว้สำหรับภารกิจศพ ๑๔ เราจะบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาติใดจะประกาศออกไปที่หนອງในโลกนี้ ก็จะมีคนพูดถึงเรื่องที่เราทำให้กับเรานี้เสมอ เพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ"

ยูดาสกลายเป็นศัตรูของพระเยซู

(มก. ๑๔:๑๐-๑๑; ลก. ๒๒:๓-๖)

๑๕ ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้ไปพบพวกหัวหน้านักบวช ๑๕ เขาถามว่า "ถ้าผมส่งตัวพระเยซูให้ จะจ่ายให้ผมเท่า ไหร่" แล้วพวกเขา ก็ให้เงินยูดาสสามสิบเหรียญ ๑๖ ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยจ้องหาโอกาสที่จะส่งพระ เยชูให้กับพวกเขา

พระเยซูกินอาหารมื้อพิเศษในเทศกาลวันปลดปล่อย

(มก. ๑๔:๑๒-๒๑; ลก. ๒๒:๗-๑๔, ๒๑-๒๓; ยน. ๑๓:๒๑-๓๐)

๑๗ วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกศิษย์ได้เข้ามาถามพระ เยชูว่า "อาจารย์จะให้พวกเราเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยให้อาจารย์ที่ไหนครับ"

๑๘ พระ เยชูตอบว่า "ให้เข้าไปในเมืองหาชายคนหนึ่ง แล้วบอกเขาว่า 'อาจารย์บอก ว่า เวลาของเราใกล้มาถึงแล้ว เราจะเลี้ยงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อยกับพวกศิษย์ของเราที่บ้านของคุณ'" ๑๙ พวกศิษย์ทำตาม ที่พระ เยชูบอก และจัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

๒๐ เมื่อถึงตอนเย็น พระ เยชูเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหาร พร้อมกับศิษย์ทั้งสิบ สองคน ๒๑ ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระ เยชูได้พูดขึ้นว่า "เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณ จะหักหลังเรา"

๒๒ พวกศิษย์ตระหนกตกใจมาก ต่างถามพระองค์ว่า "คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์"

*๒๖:๑๑ คนจน ... เสมอ ดูได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๑๕:๑๑

^{๒๓}พระ เยชูตอบว่า “คนที่เอามือจิ้มลงในชามเดียวกับเราจะเป็นคนที่หัก หลังเรา ^{๒๔}บุตรมนุษย์จะต้องตาย เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่หัก หลังบุตรมนุษย์นี้ น่า ละอายจริงๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดมา ก็คงจะดีกว่า”

^{๒๕}พออยู่ตลาคคนที่หักหลังพระองค์ถามว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์” พระองค์จึงตอบว่า “คุณนั่นแหละ”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(*มก. ๑๔:๒๒-๒๖; ลก. ๒๒:๑๕-๒๐; ๑ คอ. ๑๑:๒๓-๒๕*)

^{๒๖}ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูหยิบขนมปังมา ขอบคุนพระเจ้า จากนั้นหักขนมปังให้พวกศิษย์และพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือร่างกายของเรา”

^{๒๗}แล้วพระองค์หยิบถ้วยขึ้นมา ขอบคุนพระเจ้า ส่งไปให้พวกเขาและพูดว่า “ให้ทุกคนดื่มจากถ้วยนี้ ^{๒๘}เพราะนี่คือเลือดของเรา พระเจ้าได้ทำสัญญาขึ้นมาด้วยเลือดนี้ มันได้หลัง ไหลออกมาเพื่อยก โโทษให้กับความ บาป ของคนทั้งหลาย ^{๒๙}เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่น นี้ อีก จนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะได้ดื่มเหล้าองุ่นใหม่ด้วยกันกับพวกคุณในอาณาจักรของพระบิดาเรา”

^{๓๐}เมื่อพวกเขาได้ร้อง เพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ก็ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ

พระเยซูทำนายว่าพวกศิษย์จะทิ้งพระองค์

(*มก. ๑๔:๒๗-๓๑; ลก. ๒๒:๓๑-๓๔; ยน. ๑๓:๓๖-๓๘*)

^{๓๑}พระ เยชูบอกพวกศิษย์ว่า “คืน นี้พวกคุณจะทิ้งเราไปกันหมดทุกคน เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

‘เราจะฆ่าคนผู้เลี้ยงแกะ และแกะผู้หนึ่งจะกระเจิดกระเจิงไป’ *

^{๓๒}แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมา เราจะล่อง หน้าพวกคุณไปที่แคว้นกาลิลีก่อน”

^{๓๓}เป โตรตอบว่า “ถึงแม้คนอื่นๆจะทิ้งอาจารย์ไปหมด แต่ผมจะไม่มีวันทำอย่างนั้น”

^{๓๔}พระเยชูจึงตอบเปโตรว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

^{๓๕}แต่เปโตรยืนยันว่า “ถึงผมจะต้องตายกับอาจารย์ ผมก็ไม่มีความผิดว่าไม่รู้จักอาจารย์” และพวกศิษย์ทั้งหมดก็พูดอย่างเดียวกัน

พระเยซูอธิษฐานตามลำพัง

(*มก. ๑๔:๓๒-๔๒; ลก. ๒๒:๓๙-๔๖*)

^{๓๖}จากนั้นพระ เยชูก็พาศิษย์ไปที่สวนแห่งหนึ่งเรียกว่า เกตุเสมีนี้ และบอกพวกศิษย์ว่า “นั่งคอยอยู่ที่นี้นะ เราจะไปอธิษฐานทางโน้น” ^{๓๗}พระองค์พาเปโตรกับลูกทั้งสองคนของเศเบ ดีไปด้วย พระองค์รู้สึกโศก เศร้า และเป็นทุกข์มาก ^{๓๘}พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “เราทุกข์ ใจมากจนแทบจะตายอยู่แล้ว ให้ตื่นและเฝ้าระวังอยู่กับเราหน่อย”

^{๓๙}พระองค์เดินห่างออกไปนิดหนึ่ง ก้มหน้าซบลงกับพื้นดิน แล้วอธิษฐานว่า “พระบิดา ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วย + แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้มันเป็นไปตามความ ต้องการของพระองค์ไม่ใช่ของลูก” ^{๔๐}แล้วพระองค์ก็เดินกลับมาเห็นพวก ศิษย์หลับอยู่ พระองค์จึงพูดกับเปโตรว่า “พวกคุณตื่นอยู่เป็นเพื่อน เราเร้าสักชั่วโม่งไม่ได้เลยหรือ ^{๔๑}ให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะได้ไม่แพ้ต่อการ ยั่วชวนถึงแม้จิตใจอยากจะทำในสิ่งที่ถูก ต้อง แต่ร่างกายยังอ่อนแออยู่”

^{๔๒}พระองค์เดินกลับไป และอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า “พระ บิดา ถ้าถ้วยแห่งความทุกข์ ยากนี้ผ่านพ้นลูกไปไม่ได้ นอก จากลูกจะต้องดื่มมัน ก็ขอให้มันเป็นไปตามความ ต้องการของพระองค์เถิด” ^{๔๓}จากนั้นพระองค์ก็เดินกลับมา ก็พบว่าพวกศิษย์ยังหลับอยู่ เพราะเปลือกตาเขาหนักอึ้งจนลืมไม่ขึ้น ^{๔๔}พระองค์จึงเดินไปจากพวกเขา และอธิษฐานเหมือนเดิมอีกเป็นครั้งที่สาม

* ๒๖:๓๑ อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ ๑๓:๗

+ ๒๖:๓๙ ถ้วย พระ เยชูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการดื่มมะโรสีกอย่างที่มีรสชาติที่แสบมาก

๔๕ พระองค์เดินกลับมาที่พวกศิษย์อีก และพูดว่า “ยี่งนอนหลับพักผ่อนกันอยู่อีกหรือ ชาวโมงที่บุตรมนุษย์จะถูกหัก หลังให้ไปอยู่ในมือของพวกคนบาปนั้นมาถึงแล้ว ๔๖ ลูกขึ้นไปกันเถอะ นินในคนที่หัก หลังเรามาถึงแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มก. ๑๔:๔๓-๕๐; ลก.

๒๒:๔๗-๕๓; ยน. ๑๘:๓-๑๒)

๔๗ พระองค์พูดยังไม่ทันขาดคำ ยู ดาส ศิษย์คนหนึ่งเผลอไป ส่องคนของพระองค์ก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือทั้งดาบและไม้กระบอง คนพวกนี้ถูกส่งมาจากพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูโส ๔๘ ยูดาสได้ตกลงกับพวกนั้นไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า “คนที่ผมจบบคือคนๆนั้น เข้าไปจับกุมได้เลย” ๔๙ ยู ดาสก็ตรงเข้าไปหาพระ เยชูทันทีพร้อมกับพูดว่า “สวัสดีครับ อาจารย์” และจบบพระองค์

๕๐ พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย มาทำอะไรกับเราไปเลย” แล้วคนเหล่านั้น ก็เข้ามาจับตัวพระองค์และคุม ตัวไว้ ๕๑ ศิษย์คนหนึ่งที่อยู่กับพระ เยชูจึงชักดาบออกมาแล้วก็ฟันถูกหูทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุดขาดไป

๕๒ พระ เยชูพูดกับเขาว่า “เก็บดาบใส่ฝักเสีย เพราะคนที่ใช้ดาบจะตายเพราะดาบ ๕๓ คุณคิดว่า เราจะขอความช่วยเหลือจากพระ บิดาเราไม่ได้หรือ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์มาให้กับเรามากกว่าสิบ สองกอง ได้ทันที” ๕๔ แต่ถ้าเราทำอย่างนั้น มันก็จะไม่เป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้”

๕๕ แล้วพระ เยชูก็พูดกับคนกลุ่มใหญ่นั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ตอนที่เรานั่งสอนอยู่ในวิหารทุกวัน กลับไม่มาจับ ๕๖ แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พวกผู้ พูดยุคก่อนได้เขียนไว้” แล้วพวกศิษย์ของพระองค์ได้ทิ้งพระองค์และหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มก. ๑๔:๕๓-๖๕; ลก. ๒๒:๕๔-๕๕, ๖๓-๗๑; ยน. ๑๘:๑๓-๑๔, ๑๙-๒๔)

๕๗ พวกนั้นจับพระ เยชูไปที่บ้านของคา ยา ฟาสหัวหน้านักบวชสูงสุด ที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและ พวกผู้นำอาวูโสได้ประชุมกันอยู่ ๕๘ เป โตรตามพระองค์มาทางๆจนถึงลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด แล้วเขาเข้าไปนั่งอยู่ในลานบ้านกับพวกผู้คุม เพื่อดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

๕๙ พวกหัวหน้านักบวชและสมาชิกสภา แชนนี ดรินทั้งหมดพยายามหาพยาน เท็จมาปรับปราพระ เยชู เพื่อจะได้ฆ่าพระองค์ ๖๐ แต่ก็หาไม่ได้เลย ถึงแม้ว่าจะมีพยานเท็จมาปรับปราพระองค์หลายคน พวกเขาก็ไม่สามารถหาหลัก ฐานที่ดีพอที่จะตัดสินฆ่าพระองค์ได้ ๖๑ ในที่สุดก็มีสองคนให้การว่า “ชายคน นี้เคยพูดว่า ‘เราสามารถทำลายวิหารของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน’”

๖๒ หัวหน้านักบวชสูงสุดจึงยืนขึ้น ถามพระ เยชูว่า “แกจะไม่แก้ตัวในสิ่งที่เขากล่าวหาแกหรือ” ๖๓ แต่พระ เยชูยังนิ่งเงียบ หัวหน้านักบวชสูงสุด จึงพูดกับพระองค์ว่า “เราขอส่งแกในนามของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ บอกพวกเราสิว่า แกคือพระ คริสต์ พระ บุตรของพระเจ้าหรือเปล่า”

๖๔ พระองค์จึงตอบเขาว่า “ท่านพูดถูกแล้ว แต่เราจะบอกให้รู้ว่า ในอนาคตท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และเสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า”

๖๕ แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุด ก็ฉีก ทิ้งเสื้อผ้าของตัวเอง และพูดว่า “มันพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าชัดๆ เราต้องการพยานอะไรอีก เห็นไหม พวกคุณก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทแล้ว ๖๖ พวกคุณคิดว่าอย่างไร” พวกเขตอบว่า “มันมีความผิด มันสมควรตาย”

๖๗ พวกเขากล่อมนำลายรดหน้าพระองค์ และชก ต่อยพระองค์ บาง คนก็ตบหน้าพระองค์ ๖๘ และพูดว่า “ทายมาสิ ไอ้คริสต์ ใครตบหน้าแก”

*๒๖:๕๓ สิบสองกอง มีทหารประมาณหกพันคน

เปโตรไม่ยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(*มก. ๑๔:๖๖-๗๒; ลก. ๒๒:๕๖-๖๒; ยน. ๑๘:๑๕-๑๘, ๒๕-๒๗*)

๖๙ ในขณะเดียวกัน เปโตรกำลังนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้าน และสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาทักเขาว่า “แกก็อยู่กับเยซูคนกาลิลีด้วยนี่นา”

๗๐ แต่เปโตรพูดต่อหน้าทุกคนว่า “ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร”

๗๑ แล้วเขาก็เดินออกไปที่ประตูบ้าน สาวใช้อีกคนที่เห็นเขาก็บอกกับทุกคนที่อยู่ตรงหน้าว่า “คนนี้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”

๗๒ เปโตรปฏิเสธว่า “สาบานได้เลย ผมไม่เคยรู้จักชายคนนั้น”

๗๓ อีกสักครู่หนึ่ง คนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็เดินเข้ามาหาเปโตร และพูดว่า “แกเป็นหนึ่งในพวกนั้นแน่ๆ สำเนียงของแกมันฟ่องอยู่ชัดๆ”

๗๔ เปโตรขอให้ตัวเองถูกสาปแช่งถ้าโกหกแล้วเขุสาบานว่า “ผมไม่รู้จักชายคนนี้น” ทันใดนั้นแกก็ขึ้น ๗๕ เปโตรจึงนึกขึ้นได้ถึงคำพูดที่พระเยซูเคยบอกกับเขาว่า “ก่อนไม่กี่ชั่วโมงคุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราสามครั้ง” เปโตรออกไปข้างนอก แล้วร้องไห้อย่างขมขื่น

พระเยซูถูกนำตัวไปให้ปีลาตเจ้าเมือง

(*มก. ๑๕:๑; ลก. ๒๓:๑-๒; ยน. ๑๘:๒๘-๓๒*)

๒๗ ๑ ตอนเช้า มีตุ้ พวกหัวหน้านักบวช และผู้อาวุโสทั้งหมดได้ตัดสินกันว่า พระเยซูสมควรตาย ๒ พวกเขามัดพระองค์แล้วนำตัวไปมอบให้กับปีลาต เจ้าเมือง

ยูดาสฆ่าตัวตาย

(*กจ. ๑:๑๘-๑๙*)

๓ เมื่อยูดาสคนที่หักหลังพระเยซูเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินลงโทษถึงตาย ก็รู้สึกเสียใจมาก เขาจึงคืนเงินสามสิบบเหรียญให้กับหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโส ๔ ยูดาสคร่ำครวญว่า “ผมทำบาปไปแล้วที่หักหลังคนที่บริสุทธิ์” พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโสตอบว่า “แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเราด้วย นั่นมันเรื่องของแก”

๕ ยูดาสโยนเงินทิ้งไปในวิหาร และเดินออกไปผูกคอตาย

๖ พวกหัวหน้านักบวชเก็บเงินนั้นขึ้นมา และพูดว่า “มันผิดกฎ ที่จะเอาเงินแบบนี้เก็บรวมกับเงินของวิหาร เพราะเป็นเงินเปื้อนเลือด” ๗ พวกเขาตัดสินใจเอาเงินนี้ไปซื้อที่นาของช่างปั้นหม้อ เพื่อเอาไว้เป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง ๘ ที่ตรงนั้นถูกเรียกว่า “ทุ่งเลือด” มาจนถึงทุกวันนี้ ๙ เรื่องนี้ก็เป็นที่ไปตามที่เยเรมีย์ห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“พวกเขาเอาเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาค่าตัวของพระองค์ที่คนอิสราเอลตั้งขึ้น ๑๐ ไปซื้อที่นาของช่างปั้นหม้อตามที่องค์เจ้าชีวิตได้สั่งผมไว้” †

ปีลาต เจ้าเมืองสอบสวนพระเยซู

(*มก. ๑๕:๒-๕; ลก. ๒๓:๓-๕; ยน. ๑๘:๓๓-๓๘*)

๑๑ เขาได้นำพระเยซูไปยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองปีลาต เจ้าเมืองได้ถามพระองค์ว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูตอบว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

๑๒ แต่เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโสกล่าวหาพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้อะไร

๑๓ แล้วปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินข้อกล่าวหามากมายที่เขาว่าเจ้าหรือ”

๑๔ แต่พระองค์ไม่ตอบปีลาตสักคำ ทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

ปีลาตพยายามจะปล่อยตัวพระเยซูแต่ไม่สำเร็จ

(*มก. ๑๕:๖-๑๕; ลก. ๒๓:๑๓-๑๕; ยน. ๑๘:๓๙-๑๙:๑๖*)

๑๕ ในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยเป็นประเพณีของเจ้าเมืองที่จะให้ประชาชนเลือกปล่อยนักโทษหนึ่งคน ๑๖ ตอนนั้นมีนักโทษชื่อ ฉาวคนหนึ่งขอบาปรับบัส ๑๗ เมื่อประชาชนมาชุมนุมกันแล้ว ปีลาตถามพวกเขาว่า “อยากให้เราปล่อยใคร บาปรับบัสหรือเยซูที่เรียกกันว่าพระคริสต์” ๑๘ ปีลาตรู้ว่าที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโสจับ

* ๒๗:๒ ปีลาต ปอนทัส ปีลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ. ๒๖-๓๖ (พ.ศ. ๕๖๙-๕๗๙)

† ๒๗:๑๐ พวกเขาเอาเงิน ... ได้สั่งผมไว้ ดูที่ เศคาริยาห์ ๑๑:๑๒-๑๓; เยเรมีย์ห์ ๓๒:๖-๙

พระ เยชูส่งมาให้กับเขานั้นมันเกิดจากความ อิจฉา

^{๑๙} ขณะที่ปี ลาดหนึ่งอยู่บนบัลลังก์ตัดสินคดี บรรยายของเขาได้ส่งข้อความมาให้เขา ว่า “อย่าไปยุ่งกับผู้ชายที่บริสุทธิ์คน นี้เลย เพราะเมื่อคืนฉันฝันร้ายถึงเขา ทำให้ฉันกลุ่ม ทงวัน”

^{๒๐} แต่พวกหัวหน้านักบวชและ พวกผู้นำ อาวูโสได้ยุยงประชาชนให้ขอปี ลาดปล่อยบารับบัส และให้ฆ่าพระเยชู

^{๒๑} เจ้าเมืองถามประชาชนว่า “จะให้ปล่อยใครดีระหว่างสองคนนี้” ประชาชนตะโกนว่า “บารับบัส”

^{๒๒} ปีลาดถามว่า “แล้วจะให้ทำอะไรกับเยชู ที่คนเรียกกันว่าพระคริสต์” พวกเขาทุกคนก็ ตะโกนว่า “ตรึงมันซะ”

^{๒๓} ปี ลาดถามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไร หรือ” แต่ประชาชนกลับยังตะโกนดังขึ้นว่า “ตรึงมันซะ”

^{๒๔} เมื่อปี ลาดเห็นว่าเขาทำอะไรไม่ได้มาก กว่านี้ และเริ่มเกิดความวุ่นวายขึ้นแล้ว เขา จึงเอานามาล้างมือต่อหน้าประชาชน และพูด ว่า “เราไม่เกี่ยว กับการ ตายของชายคน นี้ พวกคุณรับผิดชอบกันเอาเองก็แล้วกัน”

^{๒๕} ประชาชนทั้งหมดบอกว่า “พวกเราและ ลูกๆของเราจะรับผิดชอบต่อการตายของเขา เอง” *

^{๒๖} ปี ลาดก็เลยปล่อยบารับ บัสให้พวกเขา จากนั้นเขาสั่งให้เขียนตีพระ เยชู และส่งตัว พระองค์ไปให้กับทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้ กางเขน

ทหารของปีลาดล้อเลียนพระเยชู

(มก. ๑๕:๑๖-๒๐; ยน. ๑๙:๒-๓)

^{๒๗} ทหารของปี ลาดนำตัวพระ เยชูเข้าไป ที่ศูนย์บัญชาการใหญ่ของพวกเขา แล้ว ให้ทหารทั้งกองเข้ามาราย ล้อมพระองค์ไว้ ^{๒๘} พวกเขาถอดเสื้อผ้าของพระองค์ แล้วเอา ชุดสี แดงมาใส่ให้แทน ^{๒๙} พวกเขาเอากิ่ง หนามมาสานเป็นมงกุฎสวมหัวของพระองค์ และให้ถือไม้่อไว้ในมือขวา จากนั้นพวกเขา ก็แกล้งทำเป็นคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์

ล้อ เลียนพระองค์ว่า “กษัตริย์ของชาว ยิว จงเจริญ” ^{๓๐} แล้วก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้่อมาตีหัวพระองค์ ^{๓๑} เมื่อล้อ เลียนจนพอใจแล้ว พวกเขา ก็ถอดชุดสี แดง ใส่เสื้อผ่าชุดเดิมให้ และนำตัวพระองค์ไป ตรึงที่ไม้กางเขน

พระเยชูตายบนไม้กางเขน

(มก. ๑๕:๒๑-๓๒; ลก.

๒๓:๒๖-๔๓; ยน. ๑๙:๑๗-๒๗)

^{๓๒} ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกมา ก็พบ ชายคนหนึ่งมาจากไซ รินชื่อซี โมน พวกเขา จึงได้บังคับให้ซี โมนแบกไม้ กางเขนแทน พระเยชู ^{๓๓} เมื่อมาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “กล โกรา” ซึ่งหมายถึง “เนินหัวกระ โหล ก” ^{๓๔} พวกเขาเอาเหล่าอุน่ผสมกับของขมมา ให้พระองค์ แต่เมื่อพระองค์ชิมแล้วก็ไม่ยอม ดื่ม ^{๓๕} หลังจากพวกเขาจับพระองค์ตรึงบน ไม้กางเขนแล้ว ก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มา จับสลากแบ่งกัน ^{๓๖} แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้า พระองค์อยู่ที่นั่น ^{๓๗} เขาเขียนคำกล่าวหาติด ไว้เหนือหัวพระองค์ว่า “นี่คือเยชู กษัตริย์ ของชาวยิว” ^{๓๘} มีโจรสองคนถูกตรึงกางเขน พร้อมกับพระ เยชู ทางขวาคคนหนึ่งและทาง ซ้ายคนหนึ่ง ^{๓๙} คนที่เดินผ่านไปมาต่างส่าย หัว และพูดเยาะเย้ยว่า ^{๔๐} “อ้าวไหนบอกว่า จะทำลายวิหาร แล้วสร้างมันขึ้นมาใหม่ภายในสามวันไง ถ้าแกเป็นลูกของพระเจ้าจริงก็ ให้ช่วยชีวิตตัวเอง แล้วลงมาจากไม้กางเขน ลี”

^{๔๑} นอกจากนี้พวกหัวหน้านักบวช ครูสอน กฎปฏิบัติ และพวกผู้นำอาวูโส ต่างก็พากัน พูดเยาะ เย้ยพระองค์ว่า ^{๔๒} “มันช่วยคนอื่น ให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้ามันเป็น กษัตริย์ของอิสราเอลจริง ให้มันลงมาจากไม้ กางเขนเดี๋ยวนี้ แล้วเราจะเชื่อ ^{๔๓} มันวางใจ ในพระเจ้า ถ้าพระเจ้าต้องการตัวมัน ก็ขอให้พระเจ้าช่วยชีวิตมันเดี๋ยวนี้ เพราะมันพูด ว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’” ^{๔๔} โจรสองคน ที่ถูกตรึงไม้ กางเขนกับพระองค์ก็พูดจาตู่กู พระองค์เหมือนกัน

* ๒๗:๒๕ พวกเรา ... ของเขาเอง หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้เลือดของเขาตกอยู่บนเรา และลูกหลานของเรา”

พระเยซูตาย

(มก. ๑๕:๓๓-๔๑; ลก. ๒๓:๔๔-๔๙; ยน. ๑๙:๒๘-๓๐)

๔๕ ตั้งแต่เที่ยง วัน มีแต่ความมืด มืดปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดิน จนถึงบ่ายสามโมง ๔๖ ประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูร้องออกมาเสียงดังว่า “เอลิ เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของลูก พระเจ้าของลูก ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป”

๔๗ เมื่อบาง คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้ยิน พวกเขา ก็พูดกันว่า “เขากำลังเรียกเอลิยาห์”

๔๘ ทันใด นั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอา ฟองน้ำมาชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวมาเสียบที่ปลายไม้ อ้อ แล้วยื่น ขึ้นไปให้พระองค์ดื่ม ๔๙ แต่พวกที่เหลือพูดว่า “ให้คอยดูซิว่าเอลิยาห์จะมาช่วยชีวิตเขาหรือเปล่า”

๕๐ พระเยซูร้องเสียงดังออกมาอีกครั้ง แล้ว ก็สิ้นใจตาย

๕๑ ในขณะที่ตนเอง ม่านภายในวิหารได้ฉีกขาดออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง เกิด แผ่น ดินไหว และก้อน หินแตกเป็นเสียงๆ ๕๒ พวกอุโมงค์ ผัง ศพเปิดออก และร่างของ ประชาชนของพระเจ้าหลายคน ที่ตายไปแล้ว ก็ฟื้น ขึ้นมา ๕๓ หลังจากพระ เยซูฟื้น ขึ้นมา พวกเขาก็ออกมาจากอุโมงค์ ผัง ศพ จากนั้น พวกเขาก็นั่งเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม และปรากฏตัวให้ประชาชนจำนวนมากได้เห็น

๕๔ เมื่อนาย ร้อยและพวกทหารที่เฝ้าพระ เยซูอยู่ เห็นแผ่น ดินไหวและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็กลัวมาก ต่างก็พูดว่า “เขาเป็นลูกของพระเจ้าแน่ๆ”

๕๕ มีผู้ หญิงหลายคนที่ยืนดูอยู่ห่างๆ พวก เธอเคยติดตามรับ ใช้พระ เยซูมาตั้งแต่แคว้น กาลิลี ๕๖ ในพวกนั้นมี มารีย์ชาว มักดาลา มารีย์แม่ของยากอบกับโยเซฟ และแม่ของยากอบกับยอห์นที่เป็นภรรยาของเศเบดี

ผังศพพระเยซู

(มก. ๑๕:๔๒-๔๖; ลก. ๒๓:๕๐-๕๖; ยน. ๑๙:๓๘-๔๒)

๕๗ มีเศรษฐีคนหนึ่งจากเมืองอาริมา เรียชื่อ โยเซฟ เขาเป็นศิษย์ของพระ เยซู ในตอนเย็น ๕๘ โยเซฟได้ไปหาปีลาตเพื่อขอศพพระ

เยซู ปีลาตจึงสั่งให้ทหารมอบศพพระ เยซู ให้กับโยเซฟ ๕๙ โยเซฟได้นำศพพระ เยซู ไป และเอาผ้าลินินสะอาดพันศพไว้ ๖๐ เขา นำศพไปไว้ที่อุโมงค์ ผัง ศพใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้ขุดเข้าไปในหิน และก่อนจะจากไป เขากลับหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้ ๖๑ ตอนนั้น มารีย์ชาวเมืองมักดาลา และ มารีย์อีกคนหนึ่ง ได้มานั่งมองอยู่ตรงข้ามอุโมงค์ ผัง ศพ

การจัดทหารยามเฝ้าอุโมงค์ ผัง ศพพระเยซู

๖๒ วัน รุ่ง ขึ้นซึ่งตรงกับวันหยุดทางศาสนา พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี มาพบ ปีลาต ๖๓ และบอกว่า “พวกเราจำได้ว่า เจ้าจอม หลอก ลวงคนนั้นเคยพูดไว้ตอนที่ยังมีชีวิตว่า ‘หลังจากสามวัน เราจะฟื้น ขึ้นจากความ ตาย’ ๖๔ ช่วยสั่งให้คนไปเฝ้าที่อุโมงค์ ผัง ศพด้วยเถอะ เพื่อเฝ้าอย่างแน่น หนาจนถึงวัน ที่สาม เพราะไม่แน่ว่าพวกศิษย์ของมัน อาจจะมาขโมยศพไปก็ได้ แล้วไปบอกกับ ประชาชนทั้งหลายว่า ‘เขาฟื้น ขึ้นจากความ ตาย’ การหลอกลวงครั้งนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่า ครั้งแรกเสียอีก” ๖๕ ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า “เอาทหารไปเฝ้าอุโมงค์ ผัง ศพให้แน่น หนาเท่าที่พวกคุณจะทำได้” ๖๖ ดังนั้นพวกเขาไปที่อุโมงค์ ผัง ศพ จัด เวรยามดูเเลอย่างแน่น หนา และได้ประทับ ตราไว้บนหินที่ปิดปากทางเข้าอุโมงค์ ผัง ศพ

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย

(มก. ๑๖:๑-๘; ลก. ๒๔:๑-๑๒; ยน. ๒๐:๑-๑๐)

๒๘ ๑ หลัง จากวันหยุดทางศาสนาผ่านไป ตอนเช้าตรู่วันอาทิตย์ มารีย์ชาวเมืองมัก ดาลา และมารีย์อีกคนหนึ่งได้มาที่อุโมงค์ ผัง ศพ

๒ ในขณะที่ตนเอง เกิดแผ่น ดินไหวอย่างรุนแรง เพราะทูตขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่ง ลงมาจากสวรรค์ ท่านไปที่อุโมงค์ ผัง ศพ กลิ้งหินที่ปิดปากอุโมงค์ออกและนั่งบนหินก้อนนั้น ๓ ตัวของทูต สวรรค์สว่าง จำเหมือนสายฟ้า แลบ เสื้อผ้าขาวเหมือนหิมะ ๔ เมื่อ

*๒๗:๔๖ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๒๒:๑

พวกทหารยามเห็นทูต สวรรค์ ก็กลัวจนตัว
สั่นและล้มลงเหมือนคนตาย

๕ ทูต สวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตพูดกับหญิง
สองคนนั้นว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ผมรู้
ว่าพวกคุณมาหาพระ เยชูที่ถูกตรึงบนไม้
กางเขน ๖ พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะ
พระองค์ฟื้น ขึ้นจากความตายแล้วเหมือนกับ
ที่พระองค์ได้พูดไว้ มาดูที่ที่เขาเคยวางร่าง
ของพระองค์สิ” ๗ รีบไปบอกพวกศิษย์ของ
พระองค์ว่า “พระองค์ฟื้น ขึ้นจากความตาย
แล้ว และพระองค์ล่วง หน้าที่ที่แคว้นกา ลี
ลีก่อนแล้ว พวกคุณจะพบพระองค์ที่นั่น” นี้
เป็นเรื่องที่เราเอามาบอกพวกคุณ”

๘ ผู้ หญิงทั้งสองคนรีบออกไปจากอุโมงค์
พวกเธอรู้สึกทั้งหวาด กลัวและดีใจ เขารีบ
วิ่งไปบอกศิษย์ของพระองค์ ๙ ทันใด นั้น
พระ เยชูก็มายืนอยู่ข้าง หน้าหญิงสองคน นี้
พระองค์ทักว่า “สวัสดี” ทั้งสองคนจึงเข้า
มากอดเท้าของพระองค์ไว้และก้ม กราบ
พระองค์ ๑๐ พระเยซูพูดกับหญิงทั้งสองคนว่า
“ไม่ต้องกลัว ไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไป
ที่แคว้นกาลิลีเถาะ พวกเขาจะพบเราที่นั่น”

ทหารยามรายงานพวกหัวหน้านักบวช

๑๑ ขณะที่หญิงทั้งสองคนกำลังเดินทางไป
นั้น ทหาร ยามบางส่วนเข้ามาในเมือง และ
เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกหัวหน้า
นักบวชฟัง ๑๒ พวกหัวหน้านักบวชไปพบ

พวกผู้นำอาวุโสแล้ววางแผนกัน พวกเขาให้
เงินพวก ทหารยามจำนวนมาก ๑๓ เขาสั่ง
ว่า “พวกเจ้าจะต้องพูดว่า พวกศิษย์ของ
พระ เยชูแอบมาตอนกลางคืน และขโมยศพ
พระ เยชูไปตอนตีทหาร ยามกำลังหลับอยู่
๑๔ ถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงหูของเจ้าเมือง พวกข้าจะ
พูดกับเขาเอง เพื่อไม่ให้พวกเจ้าเดือดร้อน”
๑๕ พวกทหารรับเงินไป และทำตามที่พวก
เขาสั่ง ดังนั้นจึงมีข่าวลือเรื่องนี้ในหมู่ชาวยิว
จนถึงทุกวันนี้

พระเยซูพูดกับศิษย์ของพระองค์

(มก. ๑๖:๑๔-๑๘; ลก. ๒๔:๓๖-๔๘; ยน.
๒๐:๑๙-๒๓; กจ. ๑:๖-๘)

๑๖ พวกศิษย์ทั้งสิ้น เอ็ดคนเดินทางไป
แคว้นกาลิลีเพื่อไปยังภูเขาคาที่พระเยซูบอกให้
ไป ๑๗ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็ก้มลงกราบ
แต่มีบางคนที่ยังสงสัยอยู่ ๑๘ พระเยซูเข้ามา
หาพวกเขา และพูดว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมด
ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ได้มอบไว้
กับเราแล้ว ๑๙ ดังนั้นให้ออกไปทำให้คนทุก
ชาติมาเป็นศิษย์ของเรา ให้เขาเข้าพิธีจุ่ม น้ำ
เพื่อจะได้กลายเป็นของพระ บิดา พระ บุตร
และพระ วิญญาณบริสุทธิ์ ๒๐ สอนพวกเขาให้
เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราได้สั่งไว้ จำไว้ว่า เราจะอยู่
กับพวกคุณเสมอ จนกว่าจะสิ้นยุค”